

BURMESE
CLASSIC

ဝမ်း ခပ် ဝ ဂ္ဂါ သပ်

ရွှေအိမ်

ခပ်ကြည့်နိုး

ဝမ်း ခပ် ဝ ဂ္ဂါ သပ်

- စာအုပ်ပြုစုသူအမှတ် - ၅၀၁၆၈ ၂၁၁၀၉
- မျက်နှာစုံနှင့်ပြုစုသူအမှတ် - ၅၀၀၀၈၈၀၁၁၀
- အုပ်စီရိုင်း - သိန်းရွှေကြည်
- ထုတ်ဝေသူ - ဇေယျသီတာ (စိမ်းစာပေ)
- (မြ-၀၃၈၅၁)
- အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း
- မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်း
- ပုံနှိပ်သူ - ဦးမြင့်သန်း (မြ-၀၄၉၀၂)
- စံပယ်အောင်ဆက်
- ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း
- မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်း
- အတွင်းစာလင် - ဦးကျွန်းဆိုင်
- စာအုပ်ချုပ် - ကိုသန်းဌေး
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ၂၀၁၀ ခုနှစ် ဧပြီလ
- ပထမအကြိမ်
- အုပ်စေ့ - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၅၀ ကျပ်

၈၉၅ - ၈၃

ရွှေအာဇ္ဇာလီ
 ချစ်ကြည်နူး / ရွှေအာဇ္ဇာလီ ၊ - ရန်ကုန်
 စိုးမိုးစာပေ၊ ၂၀၁၀
 ၂၇၂ - စာ ၂၁၂ x ၁၈ စင်တီ။
 (၁) ချစ်ကြည်နူး

အပို (၂)

“ဒုန်း...ဒုန်း”
 “ဒုန်း”

အပြင်မှနေ အခန်းတံခါးကို တဒုန်းဒုန်းနှင့် အထက်မပြတ်
 ချွတ်ဖွင့်နေသကြောင့် လူစုံအောင်တစ်ယောက် အိပ်နေရာမှ
 ချွတ်ခနဲ နိုးလာရပေမယ့် လူက အိပ်ရေးမဝသလို။

ညက ညဉ့်နက်မှ အိပ်ရာဝင်ခဲ့သဖြင့် ယခုလို စောစော
 အရသည့်အခါမှာ လူက လေးလံလျက် မျက်လုံးတွေက ကိုန်းစပ်
 ချိတ်နေရသည်။

ဘယ်သူလဲ သူ့အခန်းကို စောစောစီးစီး လာခေါက်တာ။

သူ့အောင် မကျေမနပ်ကြီး ဖြစ်သွားရသည်။

ကိုယ့်တာသာကိုယ် အိပ်လို့မှ ကောင်းကောင်း အိပ်ခွင့်မရ သည့်ဘဝ။ အိပ်ရေးမဝသဖြင့် လူက ဒေါသဖြစ်ချင်နေရသည်။

“ဒုန်း...ဒုန်း”

အခန်းတံခါး ထုရိုက်ဖွင့်သံက မရပ်သေး။ လူစံအောင် ဒေါသတွေ ထိန်းမရတော့။

“ဟေ့...ဘယ်သူလဲကွ၊ စောစောစီးစီး အခန်းတံခါးကို လာထုနေတာ”

စိတ်မှာ အလိုမကျမှု ဒေါသတွေနှင့် လူစံအောင် အသံက ခပ်ဆတ်ဆတ်ကြီး ထွက်သွားရသည်။

တစ်ဆက်တည်း လူကလည်း ဆက်အိပ်လို့မရတော့သည် မှီ ခုတင်ပေါ်မှဆင်းကာ ခြေလှမ်းကျကြီးများဖြင့် အခန်းတံခါးဆီ သို့ လျှောက်လာကာ တစ်ဖက်လူကို ပြောပစ်လိုက်မည်ဟူသော အတွေးနှင့် အခန်းတံခါးကို ဆွဲအဖွင့်...

“ဟိတ်...ဘယ်သူ”

“ဟင်”

“ကြည်နူး”

ကြည်စင်နက်မှောင် တောက်ပလွန်းသော မျက်ဝန်းလှလှ

လေးနှင့် အခန်းတံခါးဝတွင် သူ့အား အပြစ်မရှိသူတစ်ယောက်လို ကြည့်နေပါသော ချစ်ကြည်နူး။

“ဟင်”

လူစံအောင် သက်မချလိုက်သည်။

စောစောစီးစီး ဒီကလေးမ ဘာလာလုပ်တာပါလိမ့်။

မာန်နှင့်တင်းထားသည်မို့ ထိဆက်လုမတတ် ရှိနေရသော

ဇွန်ခုံးထူထူကြီးက ခုတော့ဖြင့် ပြေလျော့သွားပေပြီ။

“ကိုကို”

ခေါ်သံတိုးတိုးလေးက မဝံ့မရဲ။

ဒါပေလေ ချစ်ကြည်နူးဆိုသည့် မိန်းကလေးသည် အပြစ် တစ်ခုခုလုပ်ထားပြီးလျှင် သူမ မဟုတ်သလို ထိုသို့ မဝံ့မရဲဖြစ်နေ ကြ။

လူစံအောင် သူမအား ကျောပေးကာ အခန်းထဲပြန်ဝင် လာတော့ သူမကလည်း သူနှင့်အတူ ပါလာခဲ့လေ၏။

သည်နောက် သူ့လက်မောင်းကြီးကို သူမလက်အစုံနုနု ထွေးထွေးလေးနှင့် ဖျတ်ခနဲ ဆုပ်ကိုင်ဖက်တွယ်လာရင်း...

“ကိုကို...ကြည်နူးကို စိတ်ဆိုးသွားလားဟင်”

“ကဲ...အမိ အပိုတွေပြောမနေနဲ့၊ မနက်စောစောစီးစီး ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ယန်းနုရောင်ဝတ်စုံလေးနှင့် နှင်းပွင့်လေးတစ်ပွင့်လို လှနေပါသည့် ချစ်ကြည်နူးကို လူခံအောင် အကြည့်ဝဲဝဲနှင့် ကြည့်ရှင်းမေးလိုက်သည်။

“ဆောရီးပဲ ကိုကိုရယ်၊ ကြည်နူးကြောင့် ကိုကို အိပ်ရေးပျက်သွားပြီနော်”

“အေး...အဲလို ခင်ဗျားလေး သိန္နဲလည်း ဘာလို့ ကျုပ်ကို စောစောစီးစီး လာနှောင့်ယှက်နေရတာလဲ ဒေါ်ချစ်ကြည်နူး”

လူက ကောင်းကောင်းအိပ်ရေးမဝသည်မို့ လူခံအောင် ကျွဲဗြီးတိုချင်နေရသည်က အမှန်။

ချစ်ကြည်နူးမှာ ကလေးတစ်ယောက်လို သူ့အား လျှာလေး ထုတ်၊ ပံ့ခုံးလေးတွန့်ပြရင်း...

“ကိုကိုကိုလာခေါ်တာ”

“ဘာ”

စောစောက အိပ်ချင်နေရသောစိတ်တို့သည် ချစ်ကြည်နူး

စကားကြောင့် သူ့ကိုယ်ထဲက လွင့်သွားရကာ မျက်ဝန်းပြူးကြီးနှင့် သူမကိုကြည့်တော့ ချစ်ကြည်နူးမှာ သူ့အဖြစ်ကို သဘောကျသလို သွားစွယ်လေးများ ပေါ်အောင် ရယ်မောရင်း...

“အဟင်း!...ဟင်း!...ဟင်း ကိုကိုကလည်း ကြည်နူး စကားကို ကြားတာနဲ့ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ၊ တကတည်း ကြည်နူး စကားက ကြောက်စရာစကားများ မှတ်နေလားမသိသူး”

“ကျုပ်အတွက်တော့ ကြောက်စရာပဲ ဒေါ်ချစ်ကြည်နူး၊ ပြောပါဦး စောစောစီးစီး ကျုပ်ကို ဘယ်ခေါ်မလို့လဲဆိုတာ”

လူခံအောင်မှာ သူမနှင့်လိုက်ရမည်ဆိုတာနှင့် တိဆားနှင့် တို့သလို ဖြစ်သွားရသည်။

ဒါတွေကိုပဲ ကြည်နူး ကိုကိုကိုကြည့်မရတာ။ ဘယ်တော့မှ သူမအလိုကိုလိုက်ဖို့ မစဉ်းစား။

သူမဖြစ်ချင်တာ၊ သူမဆန္ဒမှန်သမျှကို ကိုကိုသည် လွယ်လွယ်နှင့် အလိုမလိုက်တတ်။

ချစ်ကြည်နူးမှာ နှုတ်ခမ်းလေးစုလာပြီး...

“ကိုကိုနော်...ကိုကို၊ ကြည်နူးကိုဆို ကိုကို ဘယ်တော့မှ အလိုမလိုက်ချင်ဘူး၊ သိပါတယ် ကိုကို ကြည်နူးကို မချစ်ဘူးဆိုတာ

အဟင့်...ဟင့်...ဟင့်”

ပြောရင်း ငိုသံလေးပါလာရုံမက ကလေးတစ်ယောက်လို တအီးအီးနှင့် ငိုချလိုက်သော ချစ်ကြည်နူးကြောင့် လူစံအောင် ရင်မောသွားရသည်။

ချစ်ကြည်နူး။ လူကြည့်တော့ ကလေးလည်းမဟုတ်တော့။ အလှသွေးကြွယ်လျက် တကယ့်ကို အပျိုကြီးဖားဖားဖြစ်နေပြီ။ ဒါနဲ့ ထောင် သူမ ကလေးဆန်နေသေး။

ကျော်ဆက်။ ဒီမောင်ရဲကောင်းမှုတွေက သူ့အပေါ်မသေး။ ခုပဲကြည့် သူ့မှာ ဘာမဆိုင်ညာမဆိုင်နှင့် ချစ်ကြည်နူးဒုက္ခတွေ ခံနေရပြီ။ ဒါ ကျော်ဆက်ရဲ့ကျေးဇူးကြောင့်ပင် မဟုတ်ပါလား။

“ကိုကို ဘာတွေတွေးနေတာလဲ၊ သိပါတယ် ကြည်နူး ကို ကိုကိုအလိုမရှိဘူးဆိုတာ၊ အဟင့်...ဟင့်...ဟင့်”

အင်း... ဒီရွှေမင်းသမီးနှင့်တော့ သူလွယ်မည်မထင်ပါ။

ပြောမရတိုင်း ကလေးတစ်ယောက်လို တအီးအီးနှင့် ငိုနေ ပုံက သူများကြားရင် သူ့အပေါ် အထင်လွှဲချင်စရာ။

ချစ်ကြည်နူး...ချစ်ကြည်နူး။

ဒီမိန်းကလေး ဗိုလ်ကျဆိုးနဲ့ပုံကတော့ သူ့အစ်ကိုဖြစ်တဲ့

ကျော်ဆက်အပေါ်သာမက ဘာမတော်သည့် သူ့အပေါ်မှာသာ ဗိုလ်ကျဆိုးနဲ့ အနိုင်ယူချင်သူ။

ငယ်စဉ်ကတည်းက မိဘတွေမရှိတော့၍ အစ်ကိုဖြစ်သူ ကျော်ဆက် ပူးဖူးမှတ် အလိုလိုက်ထားမှုကြောင့် ချစ်ကြည်နူးသည် ဘယ်သူ့ကိုမှ လူသိပ်မထင်ဘဲ အားလုံးကို ဗိုလ်ကျအနိုင်ယူ ဆိုးနဲ့ ရမှ ကျေနပ်တတ်သူဖြစ်သည်။

သို့ပေမယ့် သူမ ဆိုးနဲ့အနိုင်ယူဗိုလ်ကျမှုတွေက ချစ်စရာ ကောင်းသည့် ဆိုးနဲ့မှုမျိုးမို့ အားလုံးက ခွင့်လွှတ်နေပြန်သည်။

ခြံချင်းကလည်းကပ်၊ ငယ်စဉ်ကတည်းကလည်း ခင်မင် ရင်းနှီးလာခဲ့သော သူမကို လူစံအောင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ညီမ ရင်းလေးလို ချစ်ပါသည်။

ချစ်၍လည်း သူမ ဆိုးနဲ့သမ္မုကို သည်းခံခဲ့သူ။ သို့သော် တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ သူမ ဆိုးနဲ့မှုတွေက သူ့အတွက် စိတ်အနှောင့် အယှက် ဖြစ်ချင်စရာ။

ခက်တာက သူမကြောင့် သူဘယ်လောက်ပဲ စိတ်အနှောင့် အယှက်ဖြစ်ဖြစ် နောက်ဆုံးတော့လည်း သူမအလိုကိုသာ သူလိုက် လျော့ခဲ့ရသူ။

ဒါတွေကြောင့်လည်း သူမ သူ့အပေါ် အခုလိုဆိုးနေခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

နုထွေးနေသော ဖူးသစ်စအလှူသွေးတွေနှင့် အလှူထူးကဲ စွာ တအီးအီးနှင့် ငိုနေသူလေးကို လူစံအောင် မျက်မှောင်ကြီးကြုတ် ကာ ခပ်တွေတွေကြီး စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကဲ...ကဲ ငိုနေနေတော့၊ တိတ်...ပြော ဘယ်ကိုသွားမှာ လဲဆိုတာ”

ချစ်ကြည်နူးမှာ ချက်ချင်းလို အငိုတိတ်သွားပြီး...

“တကယ်လား ကိုကို”

“ဘာလဲကွာ”

“ကြည့်နူးနဲ့ လိုက်မယ်ဆိုတာ တကယ်လားလို့မေးတာ”

“အပို တွေ ပြောမနေနဲ့၊ မလိုက်ဘူးဆို တော့ကော ရမလား”

“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း ဟုတ်တယ်နော်၊ မရဘူး၊ ဒီလိုဆိုတော့လည်း ကိုကိုက လိမ္မာသားပဲ၊ ဒါတွေကြောင့် ကိုကို ကိုချစ်တာ”

“ကျွတ်...မင်းတော့ကွာ”

ခင်၊ ခုရယ်နှင့် တတ်လည်းတတ်နိုင်လွန်းသော ချစ်ကြည် နူးကို လူစံအောင် မနိုင်တော့ပါ။ ဒီကြားထဲ ကလေးတစ်ယောက် အတွေး၊ ကလေးတစ်ယောက်နယ် စကားတွေပြောနေပုံကလည်း သူမကိုယ်သူမ အရွယ်ရောက်နေသည့် မိန်းမပျိုလေးရယ်ပါလို့ ထင်ပုံမရ။ စိတ်ရှိတိုင်း ပြောနေပုံက ရိုက်ချင်စရာ။

“ကိုကိုက အားကြီးအိပ်ပုတ်ကြီးတာပဲ”

သူမကပင် သူ့ကိုပြန်၍ အပြစ်တင်နေပြန်သေး၏။ လူစံအောင်မှာ သူမကို ခါးကြီးထောက်ကာ ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ညည်းနော်...ငါ ညကညဉ့်နက်မှ အိပ်ရတာ သိလို့ လား”

“ဟင်...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲကွာ၊ ငါက ညည်းလို အလုပ်မရှိအကိုင် မရှိ အားနေတဲ့သူမှ မဟုတ်တာ”

“ကိုကိုနော် ကိုကို၊ ကြည့်နူးကိုဆို ကိုကို ဘယ်တော့မှ အကောင်းမပြောဘူး”

“ဪ...ညည်းလေးကကော ပြောချင်စရာကောင်းလို့ လား”

“ကိုကိုနော်”

မျက်စောင်းလှလှလေးတွေက လူစံအောင်ထံ အတားအဆီးမရှိ ရောက်လာပြန်၏။

လူစံအောင်မှာ သူမမျက်စောင်းများကို မသိဟန်ပြုကာ

“ကဲ...ညည်းလေး ဧည့်ခန်းထဲက သွားစောင့်၊ ကိုကို ရေချိုးအဝတ်အစား လဲလိုက်ဦးမယ်”

“မြန်မြန်နော် ကိုကို”

“အေးပါကွာ၊ အေးပါ”

လူစံအောင်မှာ ပြီးပြီးရောသဘောနှင့် ခေါင်းကို မြန်မြန်ညိတ်ပြလိုက်သည်။ မညိတ်ပြလိုက်လည်း မဖြစ်။ မဟုတ်ပါက သူမလေး ဘာဂျစ်ကျနေဦးမည် မသိ။ မနက်စောစောစီးစီး အိပ်ကောင်းခြင်း မအိပ်ရသည့်အဖြစ်လောက် စိတ်ညစ်ရတာ မရှိ။

သူမ ဝင်ကြွေးတွေများ သူ ဘယ်ဘဝက ပါလာသည် မသိပါ။ ကြားထဲက ဘာမဆိုင် ညာမဆိုင်နှင့် သူမ ဒုက္ခပေးသမျှ သူ ခံနေရသည့်အဖြစ်။

ကျော်ဆက်သာ ဒီအဖြစ်တွေကို သိပါက ဒီကောင် ဘယ်လောက်ကျေနပ်နေမည် မသိ။

တွေးရင်းက ကိုယ့်အဖြစ်ကို ကိုယ် မချီပြီးနှင့် ရယ်ချင်လာရသည်။

ချစ်ကြည်နူး။ ဒီကောင်မလေး ရှေ့လျှောက် သူ့ကို ဘယ်လောက်များ ဒုက္ခပေးဦးမည် မသိပါ။

ဒီဒုက္ခတွေက သူ့အတွက် ရောင်လွဲလို့မရသည့် ဒုက္ခများ။ ဒီဒုက္ခတွေထဲက ကျွတ်လွတ်ဖို့ဆိုတာ ဟိုကောင်ကျော်ဆက် နိုင်ငံခြားက အမြန်ပြန်လာမှ ဖြစ်မည်။

အင်း...ဘာလိုလို့ ကျော်ဆက်တောင် နိုင်ငံခြားကို ပညာတော်သင်သွားရာမှ ပြန်လာတော့မည်။

“ဒန်း...ဒန်း”

“ကိုကို...ကိုကို မပြီးသေးဘူးလား၊ ရေချိုးတာ ဒီလောက်ကြာနေရအောင် ရေခိုးရင်း ကိုကို ဘာတွေစဉ်းစားနေလဲ”

လုပ်ပြီ ဒီကလေးမတော့။

နေရာတိုင်း သူမစိတ် သူမသဘောဖြစ်ရမည်လို့များ ထင်ထားသည်လား မသိပါ။ သူ့ဘဝတွင် ဘယ်သူ့တစ်ဦး တစ်ယောက်ကမှ အမိန့်မပေးရသမျှ ဒုတော့ သူမနှင့်မှ သူ ခံနေရသည့်အဖြစ်။

လူစံအောင်မှာ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့စေ့ ပြုံးရင်း
ရေချိုးခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

“ကိုကို”

“ဟင်”

မျက်နှာသုတ်ပဝါကြီး ပခုံးမှာပတ်ကာ ဆွေးညှင်းစိမ်းလေး
များနှင့် ဝင်းဝါစိုပြေသော လူစံအောင်၏ ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးကို
ကြည့်ပြီး ချစ်ကြည်နူး မျက်နှာလေးရဲသွားကာ အကြည့်များ လွှဲသွား
လေသည်။

လူစံအောင်မှာ သူမအဖြစ်ကို သတိမထားမိဘဲ...

“ကြည်နူး...ညည်းကိုတော့ ငါတကယ်မနိုင်တော့ဘူး
သိလား၊ ညည်း တော်တော်ဆိုးပါလားဟင်၊ ငါ့ကို ဘယ်သူမှ
အမိန့်မပေးရဲသမျှ ခုတော့ ညည်းနဲ့မှ ငါခံနေရပြီ”

“ကိုကိုနော်...ကြည်နူးကို အဲလိုမပြောနဲ့သိလား၊ ကိုကို
ကို ကြည်နူး အနိုင်ယူတာမဟုတ်ဘူး”

“အေးပါ...ညည်းလေး အနိုင်မယူလို့ပဲ၊ အနိုင်များယူရင်
ငါ့ကို ညည်း တွေ့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ကိုကို”

“ဧည့်ခန်းထဲမှာ စောင့်ဆိုတာ ဘာလို့ အခန်းထဲဝင်လာ
ပြန်တာလဲ”

“ကိုကိုနော်...ကြည်နူးကပဲ ကိုကိုအခန်းထဲ ဝင်လာချင်
တဲ့အတိုင်း၊ ကိုကိုရေချိုးနေတာ ကြာလို့သိရဲ့လား”

သူမအသံလေးက မကျေမနပ်။

“ဟိတ်...နှုတ်ခမ်းမစုနဲ့နော်၊ ညည်းနှုတ်ခမ်းစုရင်”

“ဘာဖြစ်လဲ”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

“ဘာရယ်တာလဲ၊ ကိုကိုနော် ဘာဖြစ်လဲဆိုတာ”

ချစ်ကြည်နူး ဇွတ်မေးပေမယ့် လူစံအောင်မှာ အပြုံးလွန်
လွန်ကြီးနှင့် မဖြေဘဲ...

“အဟွန်း...ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးကွာ”

“ကိုကိုနော် မရဘူး၊ မရဘူး၊ ဘာရယ်တာလဲဆိုတာ

ဗျ”

ဂျစ်ကျသည့် သူမလေးကို လူစံအောင် မဖြေလို့မရတော့။
သူမဖြေဘဲ နေပြန်ရင်လည်း သူမ စိတ်ဆိုးဦးမည်မို့...

“ကိုကိုကို စိတ်မဆိုးပါဘူးလို့ အရင်ကတိပေး”

ချစ်ကြည်နူးမှာ မဖြေပါ။ သူ့အား ရွန်းလဲ့ဝိုင်းစက်သော မျက်ဝန်းနက်တွေနှင့် ကြည့်နေသည်မို့...

“ဘာလဲ ကတိမပေးဘူးလား၊ ရတယ်လေ ဒါဆိုလည်း မပြောရုံပေါ့”

ကိုကိုလူဆိုး။ ဒါ သူမကို သူ တမင်အကျပ်ကိုင်တာ။ ချစ်ကြည်နူးတဲ့ ဘာရမလဲလေ။

“အင်း...ကတိပေးတယ်”

“အင်း...ညည်းနှုတ်ခမ်းစုရင် ဝက်ဖင်”

“ဟာ...ကိုကို မကောင်းဘူးကွာ၊ ကိုကိုမကောင်းဘူး။ သူများကို အဲလိုပြောစရာလားလို့၊ ကဲ ကဲ အဲဒါပြောဦး”

“ဗုန်း”

“ဗုန်း”

ချစ်ကြည်နူး၏ လက်သီးဆုပ်လေးများက အင်္ကျီမပါ ဗလာနှင့် လူခံအောင်ရင်ဘတ်ကြီးထက်သို့ ကျရောက်သွားရသည်။

လူခံအောင်မှာ ရယ်မောရင်းက သူမလက်သီးဆုပ်လေးများ ကို ရှောင်လွှဲရင်း...

“ဟိတ်ကောင်မလေး ကိုကိုကို ဘာလို့ရိုက်ရတာလဲဣ”

ကိုကိုက ညည်းနဲ့တူလို့”

“ကြည့်စမ်း...ကိုကိုနော် ကိုကို မပြောနဲ့ဆိုတာ၊ ကဲ”

“ဟာ...ဟိတ်...ဟိတ်”

ချစ်ကြည်နူးမှာ သူမကို ထိုသို့ပြောရပါမလားဟူသော စွက်ဒေါသစိတ်တွေနှင့်မို့ ဘာကိုမှ မမြင်ပါတော့။ လူခံအောင် ရင်ဘတ်ကြီးကို သူမလက်သီးဆုပ်နုနုလေးတွေနှင့် အဆက်မပြတ် ထုရိုက်နေမိတော့သည်။ ထုရိုက်နေရင်းမှလည်း...

“တော်ပြီ...တော်ပြီ ကိုကိုနဲ့မခေါ်တော့ဘူးသိလား၊ ကိုကို

ထို မုန်းတယ်”

“ဘာလဲကွ...ကိုကိုကို ဘာလို့မုန်းရတာလဲ၊ ကိုကိုက

တကယ်တူလို့ တူတယ်ပြော”

“ကိုကို”

အားလုံးအပေါ် ဗိုလ်ကျရမှ ကျေနပ်တတ်သော သူမ အနိုင်မရသည့်အခါမှာတော့ မျက်ရည်တွေ ပြည့်လျှံသော မျက်ဝန်း နှင့် လူခံအောင်အား ကြည့်ကာ နှုတ်ခမ်းလေးကို ဖိကိုက်ရင်းက လူခံအောင် ရင်ဘတ်၊ လက်မောင်းနှင့် သူ့ကျောပြင်ကို သူမစိတ်ရိုက် ထိုင်းသာ တဗုန်းဗုန်းနှင့် ထုရိုက်နေတော့သည်။

“ဟာ...ဟိတ် တော်ပြီကွာ၊ ကိုကို ဒီမှာမှာလှပြီကွ”
သူဘယ်လိုပြောပြော သူမက မတော်။

သူမပုံစံလေးက ရှက်ရမ်းရမ်းနေသည့် ပုံမျိုး။

ပန်းမှာ ဝဲနေသည့် ဆံနွယ်လေးများ ဝဲခနဲ ဝဲခနဲ ဖြစ်သွား
အောင် စိတ်ရှိတိုင်း ထုရိုက်နေသော သူမကို လူခံအောင် စိတ်ရှည်
ရှည်နှင့် သည်းခံလိုက်ပြီး...

“တော်ပြီကွာ ညည်းလက်လေးတွေ အရမ်းနာနေတော့
မယ်၊ ကိုကိုကို ဒီလောက်စိတ်ဆိုးရရင် တော်တော့ ဟုတ်လား”

“ကိုကိုကိုမုန်းတယ်”

“အေးပါ...မုန်းပါ၊ ခုတော့ တော်တော့၊ တော်ကြာ
ကိုကိုကို ရိုက်ရလွန်းလို့ ညည်းလက်တွေ ရောင်လာတော့မယ်”

“ရောင်ပလေ့စေ...အဲလိုဖြစ်အောင် ကိုကိုလုပ်တာပဲ၊ ခုမှ

ကြည်နူးကိုလာပြီး ကြင်နာမနေနဲ့ သွား...သွား”

လူခံအောင် ချောပေမယ့် စိတ်ကြီးသော သူမကတော့
ဖြင့် ချော၍မရပါ။ အင်း...ဒီကလေး စိတ်ကောက်လျှင် စိတ်ရှည်
လက်ရှည် စိတ်ကောက်တတ်သည်ကို သူ ဘာကြောင့် မေ့နေရတီ
သည်လဲ။

“သွား...သွား...သွားလို့ဆို၊ ကိုကိုမျက်နှာကို မမြင်
ချင်ဘူး၊ ကိုကိုကိုမုန်းတယ်၊ အဟင့်...ဟင့်...ဟင့်”

ပြောလည်းပြော၊ ငိုလည်းငို၊ သူ့ကိုလည်း ထုရိုက်နေသော
ချစ်ကြည်နူးကို လူခံအောင် ချော၍ပြောလို့မရမုန်း သိလိုက်သည်မို့

“ချာတိတ်ရာ...ကိုကိုပြောနေတယ်၊ တော်တော့ဆို”

“မတော်ဘူး၊ မတော်ဘူး၊ မတော်တော့ ကိုကို ဘာလုပ်
ချင်လို့လဲ”

ကြည့်...သူမက ဒီလိုစိန်ခေါ်တတ်သူ။

ပြောသည့်အတိုင်းလည်း မတော်၊ သူမလက်သီးဆုပ်လေး
တွေက သူ့ကိုယ်နေရာအနံ့။ လူခံအောင်အတွက်က သူမလက်သီး
ဆုပ်လေးများကို ခံနိုင်ရည်ရှိပေမယ့် ဖြူဖြူနုနုနှင့် သူမလေးကတော့
ခံနိုင်ရည်ရှိမည်မဟုတ်ပါ။

ကြာလျှင် သူ့ကို ထုရိုက်ရတာနှင့်ပင် သူမ လက်လေး
များ ရောင်လာနိုင်ပါ၏။ သူမလေးသည် ထိုမျှလောက် နူးညံ့သူ
လေးလည်းဖြစ်သည်။

လူခံအောင်မှာ ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်အတူ ရုတ်ခြည်း သူမ
ဆက်လေးကို ဖမ်းဆုပ်လိုက်တော့ ရုတ်တရက် အချိန်၂၄

ချစ်ကြည်နူးကိုယ်လေးက လူ့စံအောင်ရင်ခွင်ထဲသို့ ပစ်ကျသွားရသည်။

“အမေ”

“ဟာ”

နှစ်ယောက်အချိန်နှင့် လူ့စံအောင်မှာ ရုတ်တရက် ဟန်ချက်ပျက်သွားရာမှ သူ့ကိုယ်ကို အမြန်ပြန်ထိန်းလိုက်ရာ သူ မထင်မှတ်ဘဲ သူ့မျက်နှာချောချောကြီးက ချစ်ကြည်နူး မျက်နှာလေးထက် ဝဲကပ်သွားရုံမက သူ့နှာခေါင်းချွန်ချွန်ကြီးက သူ့မျှပါးပြင်လေးပေါ် ဖိကပ်သွားရလေသည်။

“အို”

“ဟင်”

နှစ်ဦးသား မှင်တက်သွားရသည်။

ရုတ်တရက် တစ်ယောက်ရင်ခွင်ထဲမှ တစ်ယောက် ရုန်းထွက်ဖို့ရာ သတိမရ။ အတွေ့ဇွေးဇွေးက သူတို့နှစ်ဦးကို မေ့လျော့သွားစေရသလို။

သို့သော် အချိန်ကြာကြာတော့ပြင် မဟုတ်ပါ။ လူ့စံအောင်မှာ ချက်ချင်းလို အသိဝင်လာရပြီး ချစ်ကြည်နူးကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်

ထဲမှ ဖယ်ထုတ်လိုက်ကာ...

“ဆောရီး...ဆောရီး ကြည်နူး၊ ကိုကို မင်းလက်လေးတွေ နာမှာစိုးလို့”

“ကိုကိုနော်...ဘယ်သူက ဘာပြောနေလို့လဲ”

မျက်နှာရဲရဲကြီးနှင့် သူကပင် အနေခတ်သလို ပြောနေသော လူ့စံအောင်ကို ချစ်ကြည်နူးမှာ နှုတ်ခမ်းလေးစု မျက်စောင်းလေးထိုးရင်းက အကြည့်လေးလွှဲလျက် ပြောလိုက်သည်။

ရင်ခွန်သံတွေကတော့ နှစ်ဦးလုံးအတွက် မမှန်တော့။

“ကြည်နူး”

“ကိုကို”

ခေါ်သံလေးတွေက နှစ်ဦးလုံး ပြိုင်တူလို ဖြစ်သွားရသည်။

နှစ်ဦးလုံး မျက်နှာလေးတွေ ရဲသွားကာ အနေခတ်သွားသလို အတန်ကြာ ငြိမ်သက်သွားရာမှ...

“ကိုကို ကြည်နူး ဧည့်ခန်းထဲကပဲ ဖောင့်နေတော့မယ်”

ဟုဆိုကာ ချစ်ကြည်နူးမှာ လူ့စံအောင်အခန်းထဲက ထွက်သွားလေသည်။

လူ့စံအောင်သည် ထိုအခါမှ သက်မချလိုက်လော့တော့

သည်။

ထိုနေ့ကတော့ တစ်နေ့လုံးလိုလို လူခုံအောင်ရင်ထဲ
ရှုပ်ထွေးမှုတွေနှင့် ဒါ ဘာကြောင့်ဆိုတာ လူခုံအောင်ကိုယ်တိုင်
မသိနိုင်တော့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

ချမ်း (၂)

ရောင်စုံမီးဆလိုက်များနှင့် ခြံထဲ ဧည့်ခံပွဲလေးက စည်ကား
နေရသည်။ ဒီပွဲက နိုင်ငံခြားတွင် ပညာတော်သင်သွားရာမှ ပြန်လာ
သော ဒေါက်တာကျော်ဆက်အား ဂုဏ်ပြုသည့် ဧည့်ခံပွဲလေးပင်
ဖြစ်သည်။

ခင်မင်ရင်းနှီးသော သူငယ်ချင်းများ၊ မိတ်ဆွေများနှင့်မို့
ဧည့်ခံပွဲလေးက တကယ့်ကို စည်စည်ကားကား။

ဒေါက်တာကျော်ဆက်မှာ အပြုံးတွေနှင့် ဝင့်ထည်စွာ
ဧည့်ပရိသတ်များကို လိုက်လံနှုတ်ဆက်နေသလို ကျော်ဆက်နှင့်
အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်းဖြစ်သည့် လူခုံအောင်မှာလည်း ကျော်ဆက်
ဧည့်တူ အပြုံးတွေနှင့်ပင် ရှိနေလေသည်။

နှစ်ဦးလုံးမှာ တည်ကြည်ချောမောသော အသွင်၊ ခန့်ထည် တည်ကြည်သော ရုပ်ရည်တို့ဖြင့် ယောက်ျားပီသကာ ချောမောလွန်း နေရသည်။

ဧည့်ခံပွဲကိုလာသော ကြီးငယ်မရွေး အမျိုးသမီးများ၏ မျက်လုံးတွေကတော့ သူတို့နှစ်ဦးထံမှ မခွာတော့။

သို့တိုင် လူစံအောင်နှင့် ကျော်ဆက်ကတော့ ထိုအကြည့် များကို သတိမထားမိဟန် ချောမောတည်ကြည်သော အသွင်များ နှင့် ရှိနေကြသည်။

ထိုထဲတွင် အစ်ကိုဖြစ်သူ ကျော်ဆက်အတွက် ဂုဏ်ယု ပီတိအပြုံးလေးနှင့် မြူးကြွသွက်လက်အလှထူးနေရသူလေးက ချစ်ကြည်နူး။

ဒီည ဧည့်ခံပွဲတွင် ချစ်ကြည်နူးသည် အလှဆုံးမိန်းကလေး ဖြစ်နေသည်ကိုတော့ ဘယ်သူမှ ငြင်း၍မရပါ။

ဒေါင်းပျိုမလေးတစ်ယောက်လို နုထွေးသော အလှတွေ နှင့် သိပ်ကိုလှနေသော ချစ်ကြည်နူးသည် အစ်ကိုဖြစ်သူကြောင့် သူငယ်ချင်းများကြားတွင် မျက်နှာရနေရသည်။

“ကြည်နူး...နှင့်ကိုကိုက သိပ်ချောတာပဲနော်”

“အေးဟယ်...ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကြည်နူးမှာ ဒီလောက်ချောတဲ့ အစ်ကိုရှိမှန်း ခုမှသိတာ ငါတို့မှာတာပဲ”

“ကြည်နူး...နှင့်နဲ့ငါ ဆွေမျိုးတော်မယ်နော်”

“အံ့မယ်...မယ် ရမလား၊ ကြည်နူးကို ငါက ယောက်မ တော်မှာသိလား”

အစ်ကိုဖြစ်သူနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူငယ်ချင်းတွေ တစ်ယောက်တစ်မျိုး အဖြစ်သည်းနေသည်မို့ ချစ်ကြည်နူးမှာ မျက်နှာ လေးမော့မော့နှင့် မာန်ပင်တက်ချင်လာရသလို။

“ငါ့ကိုကိုက ဘယ်မိန်းကလေးမှ စိတ်ဝင်စားတာ မဟုတ် ဘူးနော်၊ ဒါပေမယ့် နင်တို့ကိုတော့ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်နေလို့ ဦးစားပေးပြီး ကိုကိုကို စဉ်းစားခိုင်းမယ်”

“ဟယ်...တကယ်”

“ဟီး...ဟီး ဒါမှတို့ယောက်မကွ”

“ဒါကြောင့် ကြည်နူးကိုချစ်ရတာ”

ကိုကိုကျော်ဆက်၏ မျက်နှာနှင့် သူမအား အပြတ်ဖားနေ သော သူငယ်ချင်းများကို ကြည့်ပြီး ချစ်ကြည်နူး ရယ်ချင်စိတ်ကို အတင်းပင် မျှီသိပ်နေရသည်။

“ဒါနဲ့ နေဦးဟဲ့၊ ကြည်နူး နင်ကိုကိုဘေးက လူကကော ဘယ်သူလဲဟင်၊ ချောလိုက်တာ ယောကျ်ားပီပီသသနဲ့ ငါက ဒီလိုပုံစံမျိုးမှ ကြိုက်တာ၊ အဲဒါ ဘယ်သူလဲဟင် ကြည်နူး”

သည်မိန်းမတွေ မလွယ်ပါလား။

ကိုကိုကျော်ဆက်ကိုသာမက ကိုကိုဘေးနားတွင် ရှိနေ သော ကိုကိုလူစံအောင်ကိုပါ အလွတ်မပေးတော့။

“အေး...ဟုတ်ပါရဲ့ နှယ်ပြောမှ သတိထားမိတယ်၊ အဲဒီ အစ်ကိုကြီးက ဘယ်သူလဲ၊ သူပုံစံက အရမ်းမိုက်စွယ်နေ”

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ရင်အုပ်ကားကားနဲ့ မျက်လုံး တွေက စူးရှသလို အပြုံးတွေကလည်း တောက်ပလိုက်တာ”

“ကြည်နူး ပြောစမ်းပါ၊ အဲဒါ ဘယ်သူလဲဆိုတာ၊ သူ့ရဲ့ ပုံစံက နိုင်ငံခြားမင်းသားလိုပဲနော်၊ စတိုင်လ်ကလည်း မိုက်တယ်၊ လူကလည်း ချောတယ်၊ နင်တို့က ကိုကိုကျော်ဆက်ကိုယူ၊ ငါတော့ အဲဒီအစ်ကိုကြီးကိုပဲ ယူတော့မယ်”

သူယူမယ်၊ ကိုယ်ယူမယ်နှင့် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် စေ့ ခွဲနေကြသော သူငယ်ချင်းများကို ချစ်ကြည်နူး မျက်စောင်းလေး ထိုးလိုက်မိသည်။

မိန်းမတွေ တော်တော်ကဲနေပါလား။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို မိန်းကလေးဆိုတာမှ သတိကြေရဲ့လား မသိပါ။

“နင်တို့ သိပ်ကဲမနေနဲ့၊ ငါ ကြည့်မရတော့ဘူးနော်၊ တက တည်း မိန်းမတွေကိုက ဖြစ်နေလိုက်တာ၊ နင်တို့ အဲလိုကဲနေ ကိုကိုကျော်ဆက်နဲ့ ကိုကိုလူစံအောင်က နင်တို့လိုပုံစံတွေကို တစ်စက် မှကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး သိလား”

“ဘယ်သူ...ဘယ်သူ ကြည်နူး၊ ကိုကိုလူစံအောင် ဟုတ်လား”

“ဟယ်...နာမည်ကလည်း စိတ်ဝင်စားစရာပဲ”

“အေးနော်...ဟုတ်ပါရဲ့၊ လူစံအောင်တဲ့၊ နာမည်ကလည်း အပျံ့စားပဲ၊ ဟီး ဟီး”

ချစ်ကြည်နူးမျက်နှာ မှန်တင်းတင်းလေး ဖြစ်လာရသည်။ ကြည်လေး သူတို့ပုံစံတွေကိုက တကယ့် အတည်ပေါက်ကြီးတွေ နှင့်။

ကိုကိုနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် သူမရင်ထဲ အစအနောက်... ခေံချင်။ သူမ၏ အတ္တကြီးသည်လို့ပင် ပြောချင်ပြော ကိုကိုကို

တော့ သူမတစ်ယောက်တည်းသာ ချစ်ချင်ပါသည်။

ထို့အပြင် ကိုကိုဘဝထဲ သူမကလွဲလို့ ဘယ်သူ တစ်ယောက်ကိုမှ အဝင်မခံစေချင်။ သူမသာ ကိုကိုဘဝထဲ ထာဝစဉ်ရှိနေချင်သည် မဟုတ်ပါလား။

“ကြည်နူး”

“အမေ”

“ကြည့်စမ်း ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ”

“ဟင့်အင်း...ဘာလဲ”

“ကြည့်...ငါတို့ကို မိတ်ဆက်ပေးဦးလို့ ပြောနေတာ”

“ဘယ်သူနဲ့လဲ”

“ကိုကိုကျော်ဆက်၊ ကိုကိုလူစံအောင်”

“ဟင်း”

ချစ်ကြည်နူး သက်မချလိုက်သည်။

သည်မိန်းမ ကဲပုံကတော့ လွန်ကိုလွန်လွန်းစမ်း။ မိတ်ဆက်

မပေးမချင်း သူမကို နားပူတိုက်နေမည့်သူတွေ။

သူတို့အကြောင်း သူမသာအသိဆုံး။

ကိုကိုကျော်ဆက်နှင့် ကိုကိုလူစံအောင်ကတော့ သူမတို့

အဖြစ်သည်းနေပုံကို မသိ။ အပြုံးဝင့်ထည်ထည်ကြီးတွေနှင့်သာ လာသမျှစဉ်သည်များ နှုတ်ဆက်နေလေသည်။

“ကိုကို”

“ဟော...ညီမလေး”

ကျော်ဆက်မှာ ညီမဖြစ်သူကို အပြုံးနှင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကိုကိုကို မိတ်ဆက်ပေးမလို့”

“ဘာလဲ...ညီမလေးသူငယ်ချင်းတွေနဲ့လား”

“အင်း”

မျက်တောင်လေးစင်းကာ ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်သည်။

ကျော်ဆက်သည် ညီမဖြစ်သူကို ချစ်စနိုးနှင့် ကြည့်ကာ...

“အဟွန်း...ဟွန်း ညီမလေးသူငယ်ချင်းတွေအားလုံးက

အချောတွေပါပဲလားကွ”

သူမနှင့်ပါလာသည့် သူငယ်ချင်းများကို ကျော်ဆက်သည်

အပြုံးနှင့်ကြည့်ရင်းက ပြောလိုက်တော့ အားလုံးမှာ သဘောကျ

သွားကာ...

“ဟုတ်ကဲ့...ကျေးဇူးပါပဲကိုကို”

ဟု နှယ်နှာ သွက်လက်သူလေးပီပီ ဝင်ပြောလိုက်တော့

ချစ်ကြည်နူး မျက်စောင်းလှလှလေးက သူမထံ ရောက်ရှိသွားရပြီး

“ဒါ...ညီမလေးသူငယ်ချင်းတွေ ကိုကို၊ သူက နွယ်၊ ဒီဘက်က ကျော၊ သူကတော့ ခိုင်၊ ဒီတစ်ယောက်ကတော့ ဆူးတဲ့၊ နင်တို့လည်း အားလုံးမှတ်ထား၊ ဒါ ငါ့ကိုကို ဒေါ်ရွှေတာကျော်ဆက် တဲ့၊ လမ်းတွေရင်လည်း ခေါ်ကြပေါ့”

“အဟီ...စိတ်ချ၊ မခေါ်မှာတော့ မပူနဲ့ ကြည်နူးရေ”

“အဟွန်း...ဟွန်း ခေါ်ပါဗျာ၊ ခေါ်ပါ၊ ညီမလေးသူငယ် ချင်းတွေဆိုတော့ အားလုံး ကိုကိုညီမလေးတွေပဲပေါ့၊ ဒါနဲ့ အားလုံး က နာမည်တစ်လုံးတည်းပဲလား”

“ဟင့်အင်း...မဟုတ်ဘူး ကိုကို၊ ကြည်နူးက သူခေါ်တဲ့ အတိုင်း ကိုကိုကို မိတ်ဆက်ပေးနေတာ၊ ခိုင်နာမည်က ခိုင်ခိုင်ခန့်”

“နွယ်နာမည်က နွယ်စည်ဖြာပါ”

“ဆူးနာမည်က ခက်ဝေဆူးပါ ကိုကို”

“ဟုတ်ကဲ့...ကျောနာမည်က ကျောဝေမျိုးပါ”

“အာ...လူတွေနဲ့လိုက်အောင် နာမည်တွေကလည်း တကယ့်အပျံ့စားပါပဲလား၊ အဟွန်း ကိုကိုတော့ မချောလေးယောက် ကိုယ်တစ်ယောက် ဖြစ်တော့မယ်နဲ့တူတယ်”

“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

“ခစ်...ခစ်...ခစ်”

ကြည့်စမ်း...ကောင်စုတ်တွေ။

အရှက်မရှိ ကိုကိုစကားကိုများ သဘောတွေကျနေလိုက် တာ။ ဒါလား မိန်းကလေးတွေ။ နည်းနည်းမှကို သိက္ခာမရှိဘူးဟု ချစ်ကြည်နူးစိတ်မှာ ဆိုရင်း သူငယ်ချင်းလေးယောက်ထံ မျက်စောင်း တရွယ်ရွယ်နှင့် ရှိနေရတော့သည်။

ထိုစဉ် လူခံအောင်မှာ သူမတို့အနားသို့ ရောက်လာလေ သည်။

“ကျော်ဆက်...ဟိုမှာ ဝင်းကိုတိုး ရောက်နေတယ်၊ ဇင်းတို နှုတ်ဆက်ချင်လို့တဲ့၊ အဲဒါ သွားနှုတ်ဆက်လိုက်ဦး”

ဒေါက်တာကျော်ဆက်မှာ သူငယ်ချင်းလေးယောက်လုံး ထို နှုတ်ဆက်ကာ တခြားဆီသို့ ကူးသွားပေမယ့် သူမတို့အကြည့် ဆော့တတော့ ဒေါက်တာကျော်ဆက်ထံ ပါမသွားပါလား။

အားလုံးသော သူမတို့အကြည့်တွေသည် ရှေ့တွင်ရှိနေ သော လူချောကြီး လူခံအောင်ထံသို့သာ ရောက်ရှိနေရ၏။

လူခံအောင်မှာ သွားစွယ်ချွန်ချွန်လေးများ ပေါ်အောင်ဖြိုး

လိုက်ရင်း...

“ကြည့်နဲ့ သူငယ်ချင်းတွေလား”

နွယ်တို့အားလုံးထံ အကြည့်ဝဲဝဲကြီးဖြင့် ကြည့်ရင်း မေးလိုက်တော့ အပျိုချောတစ်သိုက်မှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားရ ပြီး...

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို”

လူစံအောင်စကားကို ကျော့ ပြန်ဖြေရင်း သူမလက်က လေးက ချစ်ကြည့်နဲ့အား ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး ထိလိုက်သည်။

သဘောကတော့ သူမတို့အား လူစံအောင်နှင့် မိတ်ဆက် ပေးပါဆိုသည့်သဘော။ ဒါကို ချစ်ကြည့်နဲ့မှာ သဘောပေါက်ပါ သည်။ သို့သော် ကဲလွန်း သည်းလွန်းသော ဒီမိန်းမတွေကို ပညာ ပေးချင်သည်မို့ တမင်ပင် အမြင်ကပ်ကပ်နှင့် မသိချင်ယောင်ဆောင် နေလိုက်သည်။

သူမ ညစ်နေသည်ကို ကျော့သိတော့ စိတ်မှာ မချင့်မရဲ ဖြစ်သွားရကာ ချစ်ကြည့်နဲ့၏ ခါးလေးကို သူမလက်လေးနှင့် မသိမသာ လိမ်ဆွဲပစ်လိုက်သည်။

“အား”

“ဟင်...ဘာဖြစ်တာလဲ ကြည့်နဲ့”

“ဟို...ဟို”

“အဟင်း...ဘာမှမဟုတ်ဘူး ကိုကို၊ ဟို ကြည့်နဲ့ကို ခြင်ကိုက်သွားလို့နေမှာ၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ကြည့်နဲ့”

ကျော့ လူလည်ကျပြီကို သိပေမယ့် ချစ်ကြည့်နဲ့မှာ သူမ စကားကိုလည်း မငြင်းသာဘဲ...

“အဟင်း...ဟို ဟုတ်တယ် ကိုကို၊ ခြင်...ခြင်ကိုက် လို့”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

“ကြည့်စမ်းကွာ...ကိုကိုက ဘာများဖြစ်တာလဲလို့”

လူစံအောင်စကားကြောင့် ချစ်ကြည့်နဲ့မှာ မျက်နှာလေး ချိသွားရကာ စိတ်ထဲမှာလည်း ကျော့အား ပစ်ပစ်နှစ်နှစ် ကျိန်ဆဲ နေလိုက်သည်။

“ကြည့်နဲ့”

ချစ်ကြည့်နဲ့မှာမည်လေးကို ခေါ်ရင်းက ကျော့သည် လူစံအောင်ရှိရာသို့ မသိမသာ မေးလေးထိုးပြနေသည်မို့ ချစ်ကြည့် နဲ့မှာ ဒီတစ်ခါတော့ဖြင့် မသိဟန်ဆောင်နေလို့မရတော့ဘဲ...

“ကိုကိုကို ကြည်နူးသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်” ဟုဆိုကာ အားလုံးနှင့် လှစ်အောင်အား မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

“နင်တို့လည်း မှတ်ထား၊ ဒါ ကိုကိုလှစ်အောင်တဲ့၊ ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုရဲ့ ဒါရိုက်တာ၊ ကိုကိုနေတာက ဟိုဘက်ခြံမှာ၊ ကိုကိုက ဒီနေ့ထိ ရည်းစားမရှိသေးတဲ့ တစ်ကိုယ်တည်းလူပျိုကြီး၊ ကဲ နင်တို့ ဘာသိချင်ကြသေးလဲ”

“အို”

“ဟင်”

“ကြည်နူး”

ပွင့်လင်းလွန်းသော ချစ်ကြည်နူးစကားကြောင့် အပျိုချောမာသိုက်မှာ လှစ်အောင်ရှေ့တွင် မျက်နှာလေးတွေ မထားတတ်အောင် ရှိသွားကြလေသည်။

လှစ်အောင်ကတော့ အပြုံးတည်တည်ကြီးနှင့် ဘာမှမဖြစ်သလို ဟန်မပျက်ရှိနေရင်းက...

“အားလုံးပဲ သိရတာဝမ်းသာပါတယ်၊ ကြည်နူးခင်သလို ကိုယ့်ကိုလည်း ခင်နိုင်ပါတယ်၊ ကဲ ချာတိတ်တို့ စကားပြောကြဦး”

ချစ်ကြည်နူး

ဪ ကြည်နူး ခဏ”

လှစ်အောင်မှာ ချစ်ကြည်နူးအား သူငယ်ချင်းများကြားထဲ တ ခေါ်ထုတ်ခဲ့လိုက်သည်။

ဘာများပါလဲဆိုသည့် အတွေးနှင့် ချစ်ကြည်နူး လှစ်အောင်ခေါ်ရာနောက်သို့ ပါလာခဲ့သည်။

ခြံနောက် မှောင်ရိပ်ကျသည့် နေရာအရောက်မှာတော့ လှစ်အောင်သည် ခြေလှမ်းများကို ရပ်ပစ်လိုက်ပြီး...

“ကဲ...ပြောစမ်းပါဦး ကြည်နူး၊ ဖင်းသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တိုကိုကို ဘယ်လိုမိတ်ဆက်ပေးနေတာလဲဆိုတာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုကို”

“ဪ...ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟုတ်လား၊ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ရိုးရိုးမိတ်ဆက်ပေးရင် ရသားနဲ့၊ ဘာလို့ မလိုအပ်တာတွေ လျှောက်ထည့်ပြီး ပြောနေရတာလဲ၊ ဘာတဲ့ ခုထိ ရည်းစား ခန့်သေးတဲ့ တစ်ကိုယ်တည်း လူပျိုကြီးဟုတ်လား”

ခါးကြီးထောက်လျက် မျက်မှောင်ကြီးစွန့်ကာ လှစ်အောင်မှာ မျက်နှာတည်တည်ကြီးနှင့် ပြောနေတော့ ချစ်ကြည်နူးမှာ ကိုယ့်အပြစ်နှင့်ကိုယ်မို့ မျက်နှာလေးငယ်သွားကာ...

“ဟို...ကြည်နူးပြောတာ ကိုကိုမှာ”

“တော်ပါပြီ ဒေါ်ကြည်နူး၊ ခင်ဗျားပြောမှ ပိုရှုပ်ကုန်တော့မယ်၊ ကဲ ပြောစမ်း ဒီစကား ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ မင်းပြောတာလဲဆိုတာ”

လူခံအောင်ပုံစံက သူမစကားတွေအတွက် တကယ်ပင် စိတ်ဆိုးနေသည်ဟန်။ ချစ်ကြည်နူးမှာ လူခံအောင်၏ ထိုပုံစံကို တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသည်မို့ အံ့သြစွာ မျက်နှာငယ်လေးနှင့်ပင်...

ဆောနိုးကိုကို...ကြည်နူး တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကြည်နူး ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့မှ ပြောခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့က ကိုကိုနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ချင်တယ်ဆိုလို့”

“အဟွန်း...မိတ်ဆွေဖြစ်ချင်တာ ရိုးရိုးမိတ်ဆက်ပေးလို့ မရဘူးလား၊ ဘာလဲ သူတို့ကို အဲလိုပြောမှလား”

“အို...မဟုတ်ဘူးကိုကို၊ မဟုတ်ဘူး၊ ကြည်နူး ကြည်နူး”

စိတ်ထင်ရာပြောခဲ့ပြီးမှ ခုတော့လည်း သူမ မဟုတ်သလို မျက်ဝန်းတောက်တောက်လေးနှင့် ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသော ချစ်ကြည်နူးကို လူခံအောင် မျက်ဝန်းတည်တည်ကြီးနှင့် ခပ်တည်

တည်ကြည့်ပြီး...

“မင်းအမှားကို မင်းသိလား ကြည်နူး”

“ရှင်”

“မင်းအမှားလုပ်ခဲ့တာကို မင်းသိလားလို့ မေးနေတာ”

“ရှင်...ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

“ကောင်းပြီ...ဒါဆို အဲဒီအမှားအတွက် ပြန်ပြီးပေးဆပ်

ဈာနကော မင်းနားလည်ရဲ့လား”

“ဟင်”

ချစ်ကြည်နူးမှာ နှုတ်ခမ်းလေးဖွင့်ဟလျက် အံ့သြနေရတော့သည်။ ကိုကိုလူခံအောင်ကိုတော့ သူမ လန့်ပါသည်။ ကိုကိုသည် ပြောလျှင် ပြောသလိုလုပ်တတ်သည့် လူစားမျိုး။

မှားပြီဆိုလျှင် ထိုအမှားအတွက် သူကိုယ်တိုင်က တောင်းပန်တတ်သလို တစ်ဖက်လူ မှားပြီဆိုရင်လည်း ကျေနပ်အောင် တောင်းပန်မှ ကျေနပ်တတ်သူ။

ခုလည်း သူမအမှားအတွက် ကိုကို သူမကို ဘယ်လို တောင်းပန်ခိုင်းဦးမည်လဲ။

အတွေးနှင့် လူခံအောင်အား မဝံ့မရဲ ကြည့်လိုက်တော့

လူခံအောင်သည် သူမအား တည်တည်စူးစူးကြီး ကြည့်နေလေ၏။
ဘုရား...ဘုရား။

ကိုကိုပုံစံက သူမကို အရမ်းစိတ်ဆိုးနေသည်ပုံပါလား။
သူမကလည်း သူမ။ ကိုကို ဒီလောက်ထိ စိတ်ဆိုးသွားအောင်
သူမ လွန်ခဲ့သည်ပဲလေ။

“ကိုကို”

“ရည်းစားမရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မင်းအထင်
သေးနေတာလား ကြည်နူး”

“ရှင်”

“မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့အချစ်ဆိုတာ ငါ့ဘဝအတွက် မလို
အပ်ဘူး ကြည်နူး၊ ဒါကို မင်းဘာလို့မသိရတာလဲ၊ မင်းမျက်စိထဲ
မှာ ငါဟာ မင်းအတွက် လှောင်ပြောင်ချင်စရာ လူတစ်ယောက်
ဖြစ်နေပြီလား”

“အို...ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း မဟုတ်ဘူးကိုကို၊ အဲလို
မဟုတ်ဘူး၊ ကြည်နူး ကိုကိုကို အဲလိုသဘောမျိုးနဲ့ ပြောခဲ့တာ
မဟုတ်ဘူး၊ ကိုကို မကျေနပ်ရင် ကြည်နူးကို ကြိုက်သူလိုအဖြစ်
ပေး၊ ဒါပေမယ့် ကြည်နူးကို ကိုကို အဲလိုတော့မပြောနဲ့၊ ကြည်နူး

ကြည်နူး တကယ်ဝမ်းနည်းတယ်သိလား၊ အဟင့် ဟင့် ဟင့်”
မျက်ရည်လွယ်သူ သူမ မျက်ရည်တွေ ကျလာပြန်၏။
အပြောခံရ၍ ပြောခံရသူက စိတ်ဆိုးရမလား မှတ်ပါသည်။ ခုတော့
အဖြစ်က ပြောင်းပြန်။

ပြောသည့်လူက မျက်ရည်တွေနှင့်။ ကိုယ်ကပင် သူ့ကို
ပြန်၍ချောနေရမည်မို့ အင်း ချစ်ကြည်နူး ဒီမိန်းကလေး မလွယ်
တာတော့ နည်းနည်းလေးမှ မလွယ်။

မျက်ရည်ဝိုင်းနေသော မျက်ဝန်းပြာကြီးနှင့် သူ့အားကြည့်
နေသော သူမကို လူခံအောင် တကယ်တော့ စိတ်မဆိုးရက်ပါ။
သို့သော် ဆိုးလွန်းသော သူမကို တမင်ပညာပေးချင်၍
လူခံအောင် ထိုစကားကို တမင်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

မပြောလို့ကလည်း မဖြစ်။

သူ ဒီလိုသာ မဟန်တားခဲ့လျှင် သူမ ဒီထက်ပိုမပြောပါဟဲ့
အယ်သူမှ အာမမခံရ။ ဒီလိုဆိုပါက သူသာ အရှက်ရဖွယ်ရှိတော့
သည်။

“တိတ်...မငိုနဲ့၊ မျက်ရည်တွေသုတ်၊ ပြောလိုက်ရင် ပိုမို
စိတ်တတ်တယ်၊ လူကောင်ကကြီးနေပြီ၊ ခုထိ လူကြီးမဆင်ချင်သေး

ဘူး။ နောက်တစ်ခါ မင်း အဲလိုပြောရင် နာမယ်မှတ်၊ လာ သွားမယ်”

ကြိမ်းဝါးစကားသံတွေနှင့်အတူ ပြောလည်းပြော လူခံအောင်သည် ချစ်ကြည်နူး လက်လေးတစ်ဖက်ကို ဖျတ်ခနဲ တင်းတင်းလေးဆုပ်ကိုင်ဆွဲကာ ဧည့်ခံပွဲဆီသို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့ သည်။

ခုတော့လည်း ချစ်ကြည်နူး မျက်ဝန်းအိမ်ဝယ် မျက်ရည် တွေသည် မရှိတော့။ ပြုံးရွှင်နေသော မျက်နှာဖော်နှင့် လူခံအောင် နောက်ပါး ပါလာခဲ့ရသည်။

သူမ သိနေပါသည်။ ကိုကိုသည် သူမ မျက်ရည်ဒဏ်ကို မခံနိုင်ဆိုတာ။ သူမထင်သလို တကယ်လည်း သေချာနေပါသည်။

ကဲ...ကိုကိုလူခံအောင် ရှင်ဘာတတ်နိုင်သေးလဲဆိုသည့် စကားတွေနှင့် ချစ်ကြည်နူးမျက်နှာလေးထက် အပြုံးပန်းတွေ ဝေအာ နေရတော့သည်။

အုပ် (၂)

“တူ...တူ...တူ”

“ဟဲလို”

“ကိုကိုလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ခု ကြည်နူး ဘယ်ကဆက်နေတာလဲ”

“ကိုကို”

“ဟင်...ကြည်နူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ဖုန်းထဲမှနေ ငိုသံလေးစွက်နေသည့် ချစ်ကြည်နူးအသံလေး

ချိ နားထောင်ပြီး လူခံအောင် သူမအတွက် စိုးရိမ်သွားရသည်။

သူမလေး ဘာဖြစ်နေသည်လဲ။

အသံက ဝမ်းနည်းမှုတွေ ပါဝင်နေသလို။

လဲ”

“ကြည်နူး ပြောစမ်း၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာ၊ အခုဘယ်မှာ

“ကိုကို ကြည်နူး ကိုကိုဆီ လာချင်တယ်”

“အခုလား”

“အင်း”

“ကြည်နူးဘယ်မှာလဲ၊ ကိုကိုလာခေါ်မယ်”

“ဟင့်အင်း...ကြည်နူးဘာသာ လာခဲ့မယ်”

ပြောပြီး ဖုန်းလေးချသွားလေ၏။

ဟင်း။

လူစံအောင် သက်မချလိုက်သည်။

သေချာပါသည်။ သူမ တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီဆိုတာ။ သူမထံ

မှ ဒီလိုဝမ်းနည်းလို့က်လဲ့သံမျိုး လူစံအောင် တစ်ခါမှ မကြားခဲ့ဖူးပါ။

သူမ ကြည့်ရသည်မှာ ဝမ်းနည်းစရာတစ်ခုခုနှင့် ကြုံနေသည်ပုံ။ ဘယ်အရာကမျှား သူမကို ဝမ်းနည်းစေရပါသည်လဲ။ သူမအတွက် စိုးရိမ်စရာတွေနှင့်ပို့ အလုပ်သာ သူလုပ်နေပါသည်။ ရင်ထဲမှာတော့ တစ်ခုခု လစ်ဟာနေသလို မနေတတ်

အောင်ပင်။

သူမအသံကို ကြားရပြီးကတည်းက လူစံအောင် တစ်ယောက် အလုပ်လုပ်လို့သာ လုပ်နေရပါသည်။ စိတ်နှင့်လူက မတပ်တော့။ လုပ်သမျှအားလုံး အမှားမှားအယွင်းယွင်းတွေသာ။

သူ စောင့်မျှော်နေဆဲမှာပင် ချစ်ကြည်နူး သူ့ဆီ ရောက်ရှိလာသည်။

“ကိုကို”

သူ့ကိုမြင်သည်နှင့် ချစ်ကြည်နူး ဟန်မဆောင်နိုင်တော့။ ခိုခွဲမုက်နှာက တုန်ယင်လို့က်ပြာသောအသံလေးနှင့် သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ သူမကိုယ်လေး တိုးဝင်လာလေသည်။

လူစံအောင်မှာ သူမကိုယ်လေးကို အလိုက်သင့်ဗွေဖက် ခိုထိရင်း

“ကြည်နူး...ဘာဖြစ်နေတာလဲဆိုတာ ကိုကိုကိုပြောစမ်း၊

ကြည်နူး တစ်ခုခုကို ခံစားနေရလား”

“အဟင့်...ဟင့်...ဟင့်”

“ကိုကိုရယ်”

ချောမည့်သူရိပ် ပျံ့နှံ့ချင်သည်က လူသာတာဝပ်။ ခုလည်း

ချစ်ကြည်နူးမှာ သူ့ကိုချော့မည် ရင်ခွင်ထဲ ရောက်သည်နှင့် ချစ်ရည်တွေ ထိန်းမရတော့။

ပါးပြင်နုနုထက်ဆီ ဝိုးဝိုးပေါက်ပေါက် ကျဆင်းနေရ သည်။

“ဟာကွာ...ကြည့်စမ်း၊ မျက်ရည်တွေနဲ့၊ ကြည်နူး ဘာဖြစ်လဲဆိုတာ ကိုကိုကို မင်းပြောစမ်း”

ဝိုးဝိုးမူတွေက သူ့ရင်ကို တားဆီးလို့မရတော့။ ဝမ်းနည်း တကြီး ရှိုက်ငင်စွာ ငိုကြွေးနေပုံက တကယ့်ကို သူမ ခံစားနေရ သည့်ပုံ။

သူမ ဘာတွေ ဒီလောက်ခံစားနေရပါသည်လဲ။

“ကိုကို”

“ကြည်နူး”

“အဟင့်...ဟင့်...ဟင့် ကိုကို ကိုကိုကျော်ဆက်”

“ကျော်ဆက်...ကျော်ဆက် ဘာဖြစ်လို့လဲ ကြည်နူး”

“အဟင့်...ဟင့်...ဟင့် သူ သူ လက်ထပ်တော့မယ်”

“ဘာ”

“ကိုကိုကျော်ဆက် လက်ထပ်တော့မယ်တဲ့ ကိုကို”

ကြည်နူးရယ်။

သက်မမောများကို လူ့ခံအောင် ခုမှချနိုင်တော့သည်။

“ကိုကိုက ဘာများလဲလို့ကွာ၊ ကိုကိုဝိုးဝိုးတာက ကြည်နူး

များ တစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့သလားလို့”

“ဟင်...ဒါဖြင့် ကိုကိုက ကိုကိုကျော်ဆက် လက်ထပ် တော့မယ်ဆိုတာ သိနေတယ်ပေါ့”

“ဟဲ့”

လူ့ခံအောင် သက်ပြင်းမောတစ်ချက် မှတ်ထုတ်ပစ်လိုက် သည်။

“ကြည်နူးမေးတာကို ကိုကိုဖြေပါ၊ ဒီကိစ္စ ကိုကိုသိနေ တယ်မဟုတ်လား”

သူမစကားကို လူ့ခံအောင် မကြားချင်ယောင်ဆောင်၍ ချော့တော့ပါ။

သူ့ထံက အဖြေတစ်ခုကို မျှော်လင့်ကြီးစွာစောင့်နေသည့် ချစ်ကြည်နူးကိုသာ ကြင်နာသောမျက်ဝန်းများဖြင့် နားလည်စွာ ချစ်ကြည့်ရင်း ခေါင်းညိတ်ပြုလိုက်သည်။

“ကိုကို”

ယုံကြည်စွာ အားကိုးရာမဲ့သွားသည့် သူတစ်ယောက်၏ ဝမ်းနည်းမှုမျိုး။

လူ့အောင်ရင်မှာ ထိခိုက်သွားရသည်။

တစ်လိမ့်ချင်း စီးဆင်းကျနေသည့် မျက်ရည်တွေက ပါးပြင်ပေါ် ရွဲနှစ်နေသလို နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကို သွားစွယ်ချွန်ချွန် လေးဖြင့် ဖိကိုက်ထားသည်မှာလည်း နှုတ်ခမ်းသားလေးများပင် ပေါက်ထွက်လုမတတ်။

“ကြည်နူးမေးတာကို ကိုကိုဖြေပါ၊ ဒီကိစ္စ ကိုကိုသိနေ တယ်မဟုတ်လား”

သူမစကားကို လူ့အောင် မကြားချင်ယောင်ဆောင်၍ မရတော့ပါ။

သူထံက အဖြေတစ်ခုကို မျှော်လင့်ကြီးစွာစောင့်နေသည့် ချစ်ကြည်နူးကိုသာ ကြင်နာသော မျက်ဝန်းများဖြင့် နားလည်စွာ စိုက်ကြည့်ရင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ကိုကို”

ယုံကြည်စွာ အားကိုးရာမဲ့သွားသည့် သူတစ်ယောက်၏ ဝမ်းနည်းမှုမျိုး။

လူ့အောင်ရင်မှာ ထိခိုက်သွားရသည်။

တစ်လိမ့်ချင်း စီးဆင်းကျနေသည့် မျက်ရည်တွေက ပါးပြင်ပေါ် ရွဲနှစ်နေသလို နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကို သွားစွယ်ချွန်ချွန် လေးဖြင့် ဖိကိုက်ထားသည်မှာလည်း နှုတ်ခမ်းသားလေးများပင် ပေါက်ထွက်လုမတတ်။

ကြည်နူးရယ်။

မင်းလေး သိပ်ခံစားနေရပြီလား။

သူ မကြည့်ရက်တော့ပါ။

ကြည့်နိုင်စွမ်းလည်း သူ့ရင်တွင်မရှိ။

သံယောဇဉ်ထားရသည့် မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ ပေါက်ကွဲ အော် ခံစားမှုများကို သူဘယ်လိုအင်အားမျိုးနှင့် ကြည့်နိုင်စွမ်း ရှိတတ်လဲလေ။

ကျော်ဆက် ဒါတွေအားလုံးဟာ ကျော်ဆက်ကြောင့် ဖြစ်တာတွေသာ။

ချစ်ကြည်နူး စိတ်ထဲမှာတော့ အံ့ဩမှုတွေနှင့် နာကျင်နေ သည်။ သူမ ဘယ်လိုမှ မထင်ထားသည့်အဖြစ်။

ကိုကိုသည်လည်း ဒီအကြောင်းတွေ သိနေသည်တူလား။

ရှက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ။ သူမမှာတော့ ကိုကိုမသိသေးဘူးအထင်နှင့် အားကိုးတကြီး လာခဲ့တာ။ ခုတော့...

ရက်စက်လိုက်တာ၊ သိပ်ရက်စက်တာပဲဆိုသည့် စကားတွေကို ရင်မှာ နာကျင်စွာဆိုရင်း ချစ်ကြည်နူး လူ့ခံအောင်ရင်ခွင်ထဲက ရုန်းထွက်လိုက်တော့...

“ကြည်နူး”

“ဟင့်အင်း...ကိုကိုကို ကြည်နူး မုန်းတယ်”

ချစ်ကြည်နူးမှာ လူ့ခံအောင်ကို တကယ်ပင် ဒေါသဖြစ်နေရလေသည်။ နည်းနည်းမှ မကျေနပ်။

ကိုကိုကျော်ဆက် လက်ထပ်မည့်အကြောင်း သူမထောက်ဆုံးမှ သိခွင့်ရသူ။ ထိုအသိက သူမရင်ထဲက ပျောက်လို့နေနိုင်။

တကယ်ဆို သူမ ကိုကိုကို ဘယ်လောက်ထိ ချစ်မုန်းသိပါရက်နှင့်။ ကိုကိုကျော်ဆက်ဆိုတာ သူမဘဝထဲက ဖယ်ခွာ၍ မရနိုင်သူ။ သူမကလွဲလို့ ကိုကိုအချစ်တွေကို တခြား ဘယ်သူ့ကိုမှ ခွဲဝေမလေးနိုင်။

ဒါ ညီမတစ်ယောက်က အစ်ကိုတစ်ယောက်အပေါ် အတ္တ

ဆန်တဲ့အချစ်လည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပါလိမ့်မည်။

ဒါပေမယ့် သူမ ဒါတွေကို ဂရုစိုက်ပါ။ ဘဝမှာ တစ်ဦးတည်းသော အားထားရာဖြစ်ခဲ့သည့် ကိုကိုကိုသာ သူမဘဝလေးထဲက ဖယ်ထုတ်ခွင့် မပေးနိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ကိုကို လက်ထပ်တော့မည်ဟူသော စကားကို သူမ ကြားကြားချင်း အရမ်းကို တုန်လှုပ်ခဲ့ရသည်။

ရုတ်တရက်တော့ မယုံနိုင်ခဲ့။

သို့ပေမယ့် မယုံ၍လည်း မရခဲ့။

လေးနက်တည်ကြည်သော ကိုကို့စကားတွေက ချစ်ကြည်နူးအတွက် ယုံမှားဖွယ်ရာ မရှိတော့ပါ။

သည်အတွက် သူမ ကိုကိုလူ့ခံအောင်ဆီ အားကိုးတကြီး အပြေးလေး ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ချစ်ကြည်နူးဘဝမှာ ကိုကိုကျော်ဆက်ပြီးလျှင် အားအကိုးဆုံးလူက ကိုကိုလူ့ခံအောင်သာ ဖြစ်ပါသည်။

သူမကို ငယ်စဉ်ကတည်းက အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် ကိုကိုကျော်ဆက်နည်းတူ ဂရုစိုက် အလိုလိုက်ကာ ကြင်နာခဲ့သူလည်း ဖြစ်သည်။

ခုတော့ သူမကို အလိုလိုက် ကြင်နာခဲ့ပါသည်ဆိုသော သူက သူမဘက်တွင် မရှိတော့။ ဘယ်အချိန်ကပင် ကိုကိုကျော် ဆက်၏လူ ဖြစ်သွားရသည်မသိပါ။ ကိုကိုကျော်ဆက် လက်ထပ် သည့်အကြောင်း သူမ နောက်ဆုံးမှသိခွင့်ရသူ။

တကယ်ဆို ကိုကိုလူ့အောင်သည် သူမရင်ထဲက ဝေဒနာ များကို မသိမဟုတ်။ သိခဲ့ပါရက်နှင့် သူသာ ကိုကိုကျော်ဆက်ကို တားခဲ့ပါလျှင်...

ဖိကိုက်ထားရလွန်းသဖြင့် နှုတ်ခမ်းလေးမှာ ပေါက်ထွက် မတတ်။

“ကြည်နူး”

သူခေါ်သံကို သူမ မကြားသလို ကျောခိုင်းပစ်လိုက် သည်။ သူနှင့် မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်တော့။

“ကြည်နူး...ကိုကိုခေါ်နေတယ်လေ”

ခေါ်ပေါ့။ သူခေါ်တာကို သူမ ဂရုစိုက်ရမှာတဲ့လား။ နှုတ်ခမ်းလေးက ပိုဆူလာရသလို။

သူမနှင့် ငယ်ငယ်ကတည်းက အတူနေလာခဲ့ရသူမို့ လူ့အောင် သိပါသည်။ သူမလေး သူ့အပေါ် စိတ်ကောက်နေပြီ

ဆိုတာ။

တကယ်တော့ ကျော်ဆက် လက်ထပ်မည့်အကြောင်းကို လူ့အောင်ကိုယ်တိုင် မကြာသေးမီကမှ သိခဲ့ရသည့်သူ။

အားလုံး ပြောဆိုတိုင်ပင် ပြင်ဆင်ပြီးကာမှ ကျော်ဆက် သည် သူ့အား ဖွင့်ပြောခဲ့လေသည်။

သူသိသည့်အချိန်က နောက်ကျနေခဲ့ပြီ။ ကျော်ဆက်သည် သူ့အား နောက်ကျမှ ဖွင့်ပြောခဲ့ခြင်းသည် အကြောင်းရှိပါလိမ့်မည်။

ဒါကလည်း သူသာ ဒီသတင်းကို သိသွားပါက ချစ်ကြည်နူးထံ ရောက်သွားမှာကို ကျော်ဆက်သည် စိုးရိမ်ဟန် တူပါ၏။

တကယ်တော့ ဒါကလည်း ကျော်ဆက်အပြစ် မဟုတ်။ ချစ်ကြည်နူးသည် ကျော်ဆက်အား ဘယ်မိန်းကလေးတစ်ယောက် နှင့်မှ လက်မထပ်စေချင်။

အစ်ကိုနှင့်ညီမ နှစ်ယောက်တည်းသာရှိသည့် ဘဝမှာ အစ်ကိုကို ခင်တွယ်စိတ်နှင့် သူမဘဝထဲက ပေးမထွက်စေချင်သည် ထို သူမအား လောဘကြီးသည်လို့လည်း ပြော၍မရပြန်။

အစ်ကိုကို ချစ်တတ်လွန်းသည့် ညီမတစ်ယောက်၏

အချစ်လွန်ကဲမှုသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ဒါကို ဘယ်သူမှ မသိရင်နေ လူ့ခံအောင်ကတော့ သူမကို သိနားလည်နေရပါ၏။

ဒါကြောင့်လည်း သူမကို အပြစ်မယူရက်ဘဲ...

“ကိုကိုပြောတာကို နားထောင်စမ်း ကြည့်နဲ့၊ ကြည့်နဲ့ ကို ဘယ်သူမှ နားမလည်နိုင်နေ၊ ကိုကိုကတော့ ကြည့်နဲ့ရင်ထဲက ခံစားမှုတွေကို နားလည်တယ်။ အဲဒီအတွက် ကြည့်နဲ့ဘက်မှာ ကိုကို ပြောနားရှိနေတယ်”

“မယုံဘူး...မယုံဘူး၊ ဒါ ကိုကို ကြည့်နဲ့ကို လိမ်တာ၊ ကိုကို ကြည့်နဲ့ဘက်မှာ ရှိတယ်ဆို၊ ကိုကိုကျော်ဆက် လက်ထပ် တော့မှာကို နောက်ဆုံးမှ သိခွင့်ရသူက ကြည့်နဲ့မပြစ်နိုင်ဘူး”

လူ့ခံအောင် ပြုံးလိုက်သည်။

သူ့အပေါ် သူမအနေနှင့် ဒီထက်ပိုကာ စိတ်ဆိုးသင့်ပါ သည်။ တစ်ခုပဲ သူ စိုးရိမ်ပါ၏။

သူမလေး ခံစားနေရမည်ကိုပင်။

“ကြည့်နဲ့ သိပါတယ်၊ ကိုကိုတို့အားလုံး ကြည့်နဲ့ကို ကလေးတစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး လှရာမသွင်းဘူးဆိုတာ

ဒါကြောင့် ကြည့်နဲ့ကို ဘာမှမပြောကြတာပေါ့”

လူ့ခံအောင် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရသည်။

ခက်တာက သူမတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်ကြား သူ့ အယ်လိုမှ ဝင်ပါလို့မေးသည့် အခြေအနေ။

ကြည့်နဲ့ဘက်ကို ကြည့်ပြန်ရင်လည်း ကျော်ဆက် နစ်နာ ခဲ့လိမ့်မည်။ ဒီလိုတော့လည်း သူ မဖြစ်စေချင်။

ကျော်ဆက်ဆိုတာ အသက်အရွယ်အရရော၊ ဂုဏ်ပညာ အဆင့်အတန်းနှင့်မှ မိန်းမတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ရန် အကောင်း နဲ့အရွယ်။

ပြီးတော့ သူလက်ထပ်မည့်သူက သူ့ဘဝ၏ ငယ်ချစ်ဦး နဲ့အလေး။ နှစ်ရှည်ကြာစွာ ချစ်လာခဲ့သည့် ချစ်သူနှစ်ဦးအတွက် ချစ်ဦးဆုံးဆွေခင်သည် သူတို့နှစ်ဦးအတွက်တော့ ရှိသင့်ပါ၏။

ဒါကို တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သည်လို့လည်း ပြော၍မရ။ သူတို့အတွက် နောက်ဆုံးအဖြေသည် ပေါင်းစည်းခြင်းပင် မဟုတ်

ဒါကို အထင်အမြင်လွဲကာ နားလည်မှုလွဲမှားနေသည်က တွင်ရှိသည့် ချစ်ကြည်နူးဆိုသည့် မိန်းကလေး။

သူ...သူ့ကို နားလည်အောင် ပြောရပေဦးမည်။

“ပွင့်ချိန်တန်လာတဲ့ ဖန်းတစ်ပွင့်ကို မပွင့်ပါနဲ့လို့ ဘယ်သူကမှ တားဆီးလို့မရသလို ကျော်ဆက်နည်းသားထဲက ပွင့်လန်းထဲတဲ့ အချစ်ပန်းကိုလည်း ကြည်နူး ဘာလို့ တားချင်နေရတာလဲ ခွင့်ပြုလိုက်ပါ”

“ဟင်...ကိုကို ဘာပြောတယ်”

“ကျော်ဆက်လက်ထပ်မှာကို ခွင့်ပြုလိုက်ပါ ကြည်နူး”

“ဒါ...ကိုကို ကြည်နူးကို နားလည်တာလား၊ ကြည်နူးကို နားလည်ပါတယ်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်က ဒီစကားမျိုး ပြောရက်သေးလား”

အကြည့်တွေက နင့်သည်းနေရုံမက မျက်နှာလှလှထော့ကလည်း ပြိုတော့မည့်မိုးလို အုံ့မှိုင်းလျက် မျက်ရည်တွေ စီးထလာရသည်။

“ကိုကို မကောင်းဘူး၊ ထိုကိုတို့နှစ်ယောက်လုံး အတူတူပဲ၊ ကြည်နူးကို နှိပ်စက်နေကြတာ၊ ကြည်နူး သေတာပဲကောင်တယ်၊ အဟင့် ဟင့်”

ပြောရင်းက ငိုချလိုက်သဖြင့် လူ့အောင်မှာ မျက်နှာပျက်

သွားရသည်။

“ဟာ...ဟိတ် မငိုနဲ့လေ၊ ကြည်နူး”

“ငိုမယ်...ငိုမယ်၊ ကိုယ့်မျက်ရည်နဲ့ကိုယ်ငိုတာ ဘာဖြစ်သေးလဲ၊ ဟီး...အဟင့်...ဟင့်...ဟင့်”

ပြောကာမှ ပိုခိုင်းကာ ကလေးတစ်ယောက်လို တအီးအီးနှင့် ငိုချလိုက်သည့် မရွှေချောကို လူ့အောင် ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့် ငေးကြည့်နေလိုက်သည်။

ကြည့်စမ်းပါဦး။

သူ ငယ်စဉ်ဇာတည်းက ချိုးထိန်းကျောင်းခဲ့ရသူလေးက ခုတော့ တကယ့်ကို အရွယ်ရသည့် မိန်းမပျိုတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီပဲ။

လူ့အောင်မှာ ဖြူစင်ဝင်းကြည်သော အလှတွေနှင့် ကလေးမ၏ မျက်နှာလေးကို ချစ်စနိုး ပြုံးကြည့်လိုက်သည်။

ရွှန်းလက်ပိုင်းစက်သော မျက်ဝန်းပြာကြီးကို စုံမှိတ်လျက် နှုတ်ခမ်းလေးထူအာအာ စုတူတူ ကောက်ချိတ်မျက်နှာ မှန်ကုတ်တုတ်လေးနှင့် မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများ ကျသည့်အထိ အတင်းပင်ဖျစ်ညစ်ငိုနေသော ကလေးမကိုကြည့်ပြီး သူ ဘာလုပ်ရမည်ပင်

မသိတော့။

မငိုပါနှင့်ဟု ပြောလိုကပည်းမရ။

ချောနေသည့် သူ့ကိုပင် ရန်ထောင်နေသေးသည့် သူမလေးကို လူ့စံအောင် ဒီအတိုင်းပင် လွှတ်ထားလိုက်သည်။

ငိုပါစေ သူမစိတ်ကြိုက် စိတ်ရှိသလောက် ငိုပါစေတော့ဆိုသည့် အတွေးနှင့် လူ့စံအောင် သူမအား ဒီအတိုင်း လွှတ်ပေးထားလိုက်သည်။

သူမ ငိုချင်သလောက် ငိုစမ်း၊ ဒီအခန်းက သူ့ကုမ္ပဏီ၏ သီးသန့်ရုံးခန်း။ ဒီတော့ သူမအတွက် လွတ်လပ်နေရသည်က အမှန်။

“ကိုကို နိုင်ငံခြားက ပြန်ရောက်ကတည်းက ခြေလှမ်းတွေ ပျက်နေတာ ကြည်နူး သိတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုကို ဒီထိအောင် ရက်စက်လိမ့်မယ်လို့ ကြည်နူး ထင်မထားဘူး။ ပြောတော့ ကြည်နူးကို ချစ်တယ် ချစ်တယ်နဲ့၊ ဒါလား ကြည်နူးကိုချစ်တာ၊ ကိုကိုသာ ကြည်နူးကို တကယ်ချစ်ရင် ခုလို မိန်းမယူပါမလား၊ အဟင့်ဟင့်”

ကလေးတစ်ယောက်လို မကျေနပ်စွာ ငိုလည်းငို

ပြောလည်းပြောနှင့် အလုပ်တွေရှုပ်နေသော ချစ်ကြည်နူးကို သူ့စံအောင် ပြီးစေစေနှင့် ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ...

“ကြည်နူး ထင်သလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျော်ဆက်

ကြည်နူးကို ချစ်ပါတယ်”

“ဘာချစ်တာလဲ၊ ချစ်တဲ့လူက ဒီလိုလုပ်ပါ့မလား၊ ဒီထဲ

ကိုကိုကလည်း အလိုတူအလိုပါပဲ မဟုတ်လား”

ပြောရင်းက သူ့ကိုပါ ဆွဲထည့်လိုက်တာမို့ လူ့စံအောင်

လူ့စံအောင်ကြီးကြွတ်ရင်း...

“ဟိတ်...ဟိတ် ညည်းလေး ကျုပ်ကို ဆွဲမထည့်နဲ့နော်၊

ကျော်ဆက်က သူ့အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကို သူ့ဘာသာသူ ဆုံးဖြတ်ခဲ့

အဲဒီအတွက် ကျော်ဆက်ကို မှားတယ်လို့ မပြောနိုင်ဘူး”

“ဟင်...ဒါဖြင့် ကြည်နူးက မှားတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

ဝမ်းနည်းမှုတွေကြောင့် “တဆတ်ဆတ်တုန်နေသော

ခမ်းလေးက သွေးများပင် စို့နေရပြီ။

“မဟုတ်တာ ကြည်နူးလည်း မမှားပါဘူး”

“ဒါဖြင့်ရင် ကိုကိုကို ကြည်နူး ဒီအတိုင်းပဲ လက်လွှတ်

နဲ့ခွဲလိုက်ရတော့မှာပေါ့”

“ကြည်နူးရယ်...ကလေးမဆန်ချင်စမ်းပါနဲ့၊ ကိုကိုပြောတာကို မင်း သေချာစားထောင်စမ်းပါ။ ကြည်နူးမိဘာတွေ မရှိတော့ကတည်းက ကျော်ဆက်ဟာ သူ့ဘဝတစ်ခုလုံးကို ညည်းလေးအတွက်ပဲ မြှုပ်နှံခဲ့တဲ့သူဆိုတာ ကိုကိုအသိဆုံးပါ။ သူ့ဘာလုပ်လုပ် ကြည်နူးအတွက်ဆိုတာ ကြည်နူးလည်း သိနေတယ်”

“ကိုကိုပြောချင်တာက ခုလက်ထပ်တာကလည်း ကြည်နူးအတွက်ပဲလို့ ပြောတာလား”

“ကျော်ဆက်ကို ကြည်နူး သိပ်ချစ်တယ်မဟုတ်လား သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ အထီးကျန်ဆန်မှုတွေနဲ့ ဖြတ်သန်းကုန်ဆုံးမှာကိုရော ကြည်နူး ကြည့်နေနိုင်ရက်လား”

သူ့စကားအဆုံး ကြည်နူးသည် မျက်ခုံးလေး ကုပ်ငြော့လျက် ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

လူစံအောင်မှာ သူမကို တစ်ချက်အကဲခတ်ရင်း...

“ကျော်ဆက်ကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် ကျော်ဆက် စိတ်ချမ်းသာမှုကို ကြည်နူး မမြင်မတွေ့ချင်ဘူးလား”

မျက်တောင်လေး ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ်နှင့် ချစ်ကြည်နှစ်စဉ်းစားနေလေသည်။ ဘာပဲပြောပြော သူ့စကားကို သူမ နားထင်

သွားသည်မို့ လူစံအောင်မှာ အားတက်သွားကာ...

“တကယ်ဆို ကြည်နူးအတွက် အဖော်တောင်ရပါသေးဇာလယ်”

“အို...ဘာအဖော်လဲ၊ ဘာအဖော်မှ မလိုချင်ဘူး၊ ဒါဆိုကိုက ဒီကိစ္စကို မတားဘူးဆိုတဲ့ သဘောလား”

ကျွတ်...သေပါတော့ကွာ။

သူ့မှာတော့ သူမလေး သူ့စကားကို နားဝင်ပြီအမှတ်နှင့် ဖြော့လိုက်ရတာ။ ပြီးတော့လည်း တကယ်မဟုတ်။

သူ့စကားကို နားလည်ပြီအထင်နှင့် ပြောခဲ့သော သူ့မှာ အရူးကြီးဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သူမက ဘယ်မှာ နားလည်လို့လဲ။

နားမလည်သည့်အပြင် သူ့ကိုပင် အပြစ်တင်နေသေး၏။ တကယ်တော့ ကျော်ဆက်ယူမည့် အမျိုးသမီးသည်လည်း

အင်စင်နှစ်လို့ဖွယ်ကောင်းသော မိန်းမချောလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ပါ၏။

ရုပ်ရည်၊ ပညာ၊ မိဘအသိုင်းအဝိုင်း၊ ဂုဏ်ရှိန်ဂုဏ်ဝါ အာတစ်ခုမှ အပြစ်ပြောစရာမရှိ။

ပြီးတော့ ကျော်ဆက်နှင့်ကလည်း စိတ်တူကိုယ်တူ လုပ်ငန်းတွေ ငယ်ချစ်ဦးများ။ ကဲ ဘယ်လောက်များ အဆင်ပြေလိုက် သည်လဲ။

ဒါကို ကလေးမဟုတ် သူငယ်မဟုတ်နှင့် သူမလေးက ဂျီကူကွတ်တိုက်နေပြန်တော့ လူစံအောင်ပင် ကျော်ဆက်အစား ရင်မော သွားရသည်။

“မပြန်ဘူး...မပြန်ဘူး။ ကိုကိုလည်း ကိုကို လုပ်ချင်ရာ လုပ်၊ ကြည်နူးလည်း ကြည်နူးလုပ်ချင်ရာ လုပ်မယ်၊ ဒီနေ့ကစပြီး အိမ်ကိုမပြန်တော့ဘူး”

လူစံအောင်မှာ သူမစကားကြောင့် မျက်လုံးပြူးသွားရ သည်။ ဒီမိန်းကလေး သူထင်တာထက်ပင် ဂျစ်ကျနေပြီ။

ကျော်ဆက်ကို အရွဲတိုက်ချင်တာနှင့် မတော် သူမစိတ် ထင်ရာလုပ်လျှင် အခက်။ ထိုအခါ စိတ်ပူရမည်က သူသာ။

သူ ကျော်ဆက်ထံ ဖုန်းဆက်ရလေတော့သည်။ သူမ မသိအောင် ကျော်ဆက်ထံ ဖုန်းဆက် အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး လူစံအောင် သူမအနား ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။

“ကဲ...ကြည်နူး အိမ်ပြန်ကြရအောင်နော်”

“ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း ကြည်နူး ပြောပြီးပြီမဟုတ်လား၊ အိမ်ပြန်ပါဘူးဆို”

“မပြန်လို့ဖြစ်မလားကွ၊ လာ ကိုကိုနဲ့ အတူတူပြန်မယ်”

“မပြန်ဘူး...မပြန်ဘူး”

“ကြည်နူး”

“ဟင်...ကိုကိုကျော်ဆက်”

ခေါ်သံနှင့်အတူ သူ့ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်လာသူက ကျော်ဆက်။

ချစ်ကြည်နူးမှာ ကျော်ဆက်ကိုမြင်တော့ နှုတ်ခမ်းလေးစု လျက် မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ လွှဲသွားသည်။

ကျော်ဆက်မှာ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အိမ်ပြန်မယ် ကြည်နူး”

“မပြန်ဘူး”

“ဘာ”

ကျော်ဆက် မျက်ခုံးကြီး တွန့်သွားရသည်။ ကျော်ဆက် သိပါသည်။ သူ၏ညီမသည် သူလက်ထပ်မည်ကို နည်းနည်းမှ သဘောမတူနိုင်တာ။

ဘာကြောင်းရယ်မှ မရှိဘဲ ကလေးဆန်သည့် အတွေး
တစ်ခုတည်းနှင့်ပင် သူ့ကို သူမလေး လက်ထပ်ရန် သဘောမတူ
ခြင်းဖြစ်သည်။

ဒါကို ကျော်ဆက်မှာ သူမလေးအလိုကို လိုက်ဖို့ရန် မဖြစ်
နိုင်။ သူ့လက်ထပ်မည့် သူ၏သတို့သမီးလေး မြတ်ဆိုတာက
သူချစ်ရသည့်သူ။

ပြောရလျှင် သူ့ဘဝမှာ ညီမလေးပြီးလျှင် မြတ်သည်
သူ၏အချစ်ရဆုံးသော ဒုတိယမိန်းကလေးလည်း ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ မြတ်သည် အပြစ်ဆိုဖွယ်ရာ မရှိသည့် မိန်းက
လေး။ ဒါကြောင့် မြတ်ကို သူ မစွန့်လွှတ်နိုင်။

မြတ်ကို သူ မစွန့်လွှတ်နိုင်သလို ညီမလေးကလည်း
သူ့အား လက်ထပ်ခွင့်ကို ရှော့ရှော့မွန်မွန် ခွင့်ပြုလိမ့်မည်မဟုတ်။

ဒါပေမယ့် သူ တစ်ခုကံကောင်းသည်က ကြည်နူးသည်
မြတ်အား သွား၍ စိတ်အနှောင့်အယှက် မပေးခြင်းပင်။

သည်အတွက် သူမလေးကို ကျော်ဆက် ကျိတ်၍ ကျေးဇူး
တင်ရပါသည်။

သူမသာ စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် မြတ်ဆီ ရောက်သွားလျှင်

မလွယ်။ မလွယ်လို့ သူမကို အလျော့ပေးပြန်၍လည်း မရပါ။
ဇွန်ကျနေသည့် ညီမချော့ကို ကျော်ဆက်သည် ချော့၍မဖြစ်သည်
မို့ မျက်နှာကြီးတည်တည်ထားလိုက်ပြီး...

“ကြည်နူးနော်...နင် ကလေးမဟုတ် ဘာမဟုတ်နဲ့
မဆိုးနဲ့၊ မြတ်ကို ငါလက်ထပ်တာနဲ့ နင့်အပေါ် မတရားလုပ်တာ
မဟုတ်ဘူး၊ အရွယ်ရောက်တဲ့သူတိုင်း တစ်နေ့လက်ထပ်ကြမှာပဲ၊
ခု နင်လုပ်ပုံက အားလုံး မျက်နှာပျက်စရာဖြစ်နေပြီ၊ သိရဲ့လား
ကြည်နူး”

“ကျော်ဆက်...ကြည်နူးကို ဖြည်းဖြည်းနားဝင်အောင်
ပြောကြရအောင်”

“မင်းမသိပါဘူး လူ့စံအောင်၊ ဒီကောင်မလေးက
တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဆိုးဆိုးလာတယ်၊ ငါ သူ့ကို အမျိုးမျိုး နားဝင်
အောင် ပြောပြီးပြီ၊ မရဘူး၊ ဒါ သူ့သိသိကြီးနဲ့ ဆိုးနေတာ၊ ငါ့မှာ
သူ့ကို ဒီလိုချည်း လိုက်ချော့မနေနိုင်ဘူး၊ အလုပ်တွေများနေတာ
လည်း မင်းသိရက်နဲ့”

“အို...မချော့နဲ့၊ မချော့နဲ့၊ ကိုကိုကို ဘယ်သူက လိုက်ချော့
နိုင်နေလို့လဲ၊ ကိုကိုသွား ကိုကိုကို ကြည်နူး မုန်းတယ်”

“ဟာကွာ...ကြည်နူး နင် ငါလုပ်လိုက်ရ”

“ဟာ...ကျော်ဆက်”

မျက်နှာလှလှလေးပေါ် လက်ဝါးနှင့်အုပ်ကာ မျက်ရည်တွေနှင့်ဆိုတော့ ကျော်ဆက်မှာ မျက်နှာပျက်သွားကာ သူ့ကိုယ်ကြီးကို ရှေ့သို့ တိုးသွားတော့ လူစံအောင်မှာ ခပ်သွက်သွက်ပင် သူမရွေးက ကာလိုက်ပြီး...

“မင်းပြန်တော့ ကျော်ဆက်၊ ကြည်နူးကို ငါပဲကြည့်နေပြီး ခေါ်လာခဲ့တော့မယ်”

“အေး...မင်း အဲလို သူ့ရှေ့က ကာပေးကာဆီးလုပ်ချင်လို့ သူ ဒီလောက်ရောင့်တက်နေတာ လူစံအောင်”

“ဟီး...ဟီး ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုကို အခုတော့ ပြောပြပေါ့၊ ကြည်နူးကို ကိုကိုက ချစ်မှမချစ်တော့ပဲကိုး၊ ဒါကြောင့် ကြည်နူး ကိုကိုဆီမှာ မနေချင်တော့လို့ ကိုကိုလူစံအောင်ဆီ ဆင်းခဲ့တာ”

“ဘာ...နင် ဘာပြောတယ်”

“ကြည်နူး ကိုကိုလူစံအောင်အိမ်မှာပဲ နေတော့မယ်”

“ကြည်နူး”

“နေပါစေကွာ၊ သူ စိတ်ချမ်းသာသလိုသာ ထားလိုက်ပါတော့၊ အရင်ကလည်း မင်းနဲ့စိတ်ဆိုးတိုင်း ငါ့အိမ်မှာ လာနေတာပဲဟာ၊ ဒီကြားထဲ ငါ သူ့ကို ကြည့်ပြီးပြောပါဦးမယ်၊ ကြည်နူး အကြောင်းလည်း မင်းသိရက်သားနဲ့ကွာ”

“ငါတော့ မပြောချင်တော့ဘူး လူစံအောင်၊ ဒီကောင်မလေးက သူ့ကိုယ်သူ ကလေးမှတ်နေတာ၊ မင်းရှိတော့ မင်းအားကိုးနဲ့ ပိုပြီးဆိုးတော့တာပေါ့”

“ဆိုးပါစေကွာ၊ သူ ဘယ်လောက်ဆိုးနိုင်မှာလဲ၊ ပြီးတော့ ဇင်းနဲ့ငါ့မှာ ဆိုးစရာဆိုလို့ ဒီတစ်ယောက်ပဲရှိတာ”

“ကောင်းကွာ...ကောင်းတယ်၊ မင်းနဲ့ကြည်နူးက စာကယ်လည်း လိုက်တယ်၊ အေး မင်းတို့သဘောပဲ လူစံအောင်၊ ငါတော့ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို လက်မြှောက်လိုက်ပြီ”

ကျော်ဆက်မှာ သက်ပြင်းနှင့်အတူ ဆိုဖာထက် ကိုယ်ကို ဖစ်ချထိုင်ရင်း စီးကရက်ထုတ်ကာ သောက်လိုက်သည်။

“မင်း စဉ်းစားစမ်းပါဦး လူစံအောင်ရာ၊ ငါ တစ်သက်စဉ်း သူ့အလိုလိုက်လာတာ သူ့မျက်နှာငယ်မယ့်ကိစ္စမှန်သမျှ ငါဘာမှမလုပ်ခဲ့ဘူး၊ ဒါကို သူ့လည်းသိသင့်တယ်၊ ကျောင်းမှာပြီး သွားတယ် လူက ခုထိ ကလေးစိတ်မကုန်ချင်ဘူး ထစ်ခနဲဆို

သူဖြစ်ချင်တာ၊ ဖြစ်ရမှ”

“ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ရမှလို့ မပြောပါနဲ့နော်၊ ကြည်နူး ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်ရလို့လား”

“တယ်လေ...ငါ့ကို ဘာပြန်ပြောနေတာလဲ”

“ကျော်ဆက်...မင်းကွာ”

ကျော်ဆက် လဲက်နှင့်ရွယ်တော့ ချစ်ကြည်နူး စက်လေးပုသွားကာ လူစံအောင်ကိုယ်ကြီးနှင့် ကွယ်လိုက်လေသည်။

“မင်း သူ့ကို နိုင်တယ်ဆိုရင် ငါဘာမှမပြောတော့ဘူးလူစံအောင်၊ မင်းလက်ထဲမှာပဲ ငါ စိတ်ချလက်ချထားခဲ့တော့မယ်၊ ငါ့မှာ အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ အချိန်အရမ်းဆင်းရဲနေတာ မင်းလည်းသိတယ်”

“အေးပါကွာ...သိပါတယ်၊ ကဲ မင်းသာ စိတ်ချလက်ချပြန်၊ ကြည်နူးတာဝန် ငါယူတယ် ဟုတ်လား”

“မင်းကြောင့်ကို ဒီကောင်မလေး ရောင့်တက်နေတာ”

“ဟုတ်ပါပြီကွာ၊ ငါ့အပြစ်ပဲထားပါတော့”

“ကဲ...ဒါဆို ငါသွားမယ်၊ တော်သေးတယ်လို့ ပြောရမယ်၊ မြတ်နဲ့ ငါ့မင်္ဂလာကိစ္စက လူကြီးတွေနဲ့ ပြောဆိုပြီးပေးမဖို့ မင်္ဂလာပွဲအတွက် အချိန်တွေကျန်နေသေးလို့”

“အေး...ကျန်ခဲ့ပဲကွာ၊ မဟုတ်ရင်တော့ မင်းတို့မောင်နူး”

ဤကဲ့သို့ ငါ သေဖွယ်ရှိတော့တယ် ကျော်ဆက်”

“ဒါတော့ မင်းအပြစ်နဲ့မင်းပဲ မောင်”

“ဘာကွာ”

“ဒီကိစ္စက မင်း ဒီချာတိတ်မကို အလိုလိုက်လွန်းလို့ ဖြစ်ရတာတွေပဲ၊ ဒီတော့ မင်းခံပေးဦးတော့ပေါ့”

“ကောင်းကွာ”

ကျေနပ်သလို သူပခုံးကို အပြုံးတွေနှင့်ပုတ်ကာ ထွက်သွားသည့် ကျော်ဆက်ကို လူစံအောင် မချင့်မရဲကြီးနှင့် ကြည့်ရင်း တစ်ဖက်သို့ သူ့ကိုယ်ကြီး လှည့်လိုက်သည့်အခါမှာတော့ သူ့အား ကြည့်စင်နက်မှောင်သော မျက်ဝန်းပြာကြီးနှင့် ကြည့်နေပါသည့် ချစ်ကြည်နူး။

ဟင်း...။

အပူမရှာချင်၍ တစ်ကိုယ်တည်း လူပျိုကြီးဘဝနှင့် ချလာခဲ့သူ သူ့မှာ ခုတော့ အပူမရှာပါဘဲ အပူက သူ့အလိုလို ဆီ သူ့ထံကို ရောက်လာခဲ့လေပြီ။

အိမ် (၆)

“ကိုကို”

“ဟဲ့...ဘာလဲ”

“ကိုကိုက ဘာမှန်းလည်းမသိဘူး၊ ဒီစာအုပ်ကြီးစိတ်နေတော့မှာလား”

“ရော်...ညည်းနယ် ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ က ပြောစမ်း ကိုတို့ စာအုပ်တွေဖတ်တာ ညည်းလေးကို ဘယ်လိုထိခိုက်နေလို့လဲ ဆိုတာ”

လူစံအောင်မှာ သူ့လက်ထဲက ဖတ်လက်စ စာအုပ်ကြီးကို ဘေးသို့ချကာ နှုတ်ခမ်းတစ်စုနှင့် သူ့အား ရန်ထောင်နေသော ချစ်ကြည်နူးအား မေးလိုက်သည်။

ချစ်ကြည်နူးမှာ လူစံအောင်နားတွင် မျက်နှာလေး စူပုပ်စုပ်နှင့် ထိုင်လိုက်ရင်း...

“အလုပ်လေးအားလို့ ပူဆာမယ်မှတ်ပါတယ်၊ တကယ်တည်း မနက်မိုးလင်းကတည်းက ဒီစာအုပ်ကို လက်ကမချတော့ဘူး ကိုကို ကြည်နူးကို ဒီနည်းနဲ့ နှိပ်စက်နေတာလား”

“အလိုဗျာ...ကျွပ်က ခင်ဗျားလေးကို နှိပ်စက်တယ် ဆိုတာလား၊ အဟွန်း ပြောပါဦး ကျွပ်က ခင်ဗျားလေးကို ဘယ်လို နှိပ်စက်နေတယ်ဆိုတာ”

လူစံအောင်မှာ ချစ်ကြည်နူးအား ကလေးတစ်ယောက်အဖြစ် အပြုံးတွေနှင့်ကြည့်ကာ မေးလိုက်တော့ ချစ်ကြည်နူး အနေရအံ့သွားသလို မျက်နှာလေးရဲသွားပြီး...

“ကြည်နူး အိမ်မှာ ဒီအတိုင်းနေရတာ ပျင်းတယ်”

“ဟောဗျာ...ဒါဖြင့်ပြော ကျွပ်က ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ဟော”

“ဘာလဲ...ခင်ဗျားလေး မပျင်းရအောင် ကျွပ်က ကပြပါလား”

“ဟောလား”

“ကိုကိုနော် ကိုကို ဒါ ဘာစကားလဲ၊ ကိုကို ကြည်နူးကို”

ရွံ့နေတာလား”

“ကြည့်...ပြောပြန်တော့လည်း ရွံ့တယ်ပြောသေးတယ် ညည်းလေး တစ်ခုမှ အပြစ်မလွတ်ပါလားကွ”

လူစံအောင်စကားကြောင့် ချစ်ကြည်နူးမျက်နှာထောင့် ပြုံးစေဖြစ်သွားလေသည်။ ချစ်ကြည်နူးဆိုတာ ဒီလိုလည်း ဟန်ဆောင်တတ်သူ။ ခက်တာက သူမ ဆိုးတတ်ခြင်းပင်။

ဒါကလည်း သူ့အပေါ် အစ်ကိုတစ်ယောက်လို ခင်မင် ရင်းနှီး၍သာ ဆိုးခြင်းဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သူမဟုတ်သည့် တခြား သူစိမ်းတစ်ယောက်အပေါ်မှာတော့ သူမ ဆိုးလိမ့်မည်မထင်ပါ။

“ကြည်နူး အပြင်မသွားရတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ ကိုကိုအိမ်ရောက်ကတည်းက တစ်ခါမှ ကြည်နူး အပြင်မသွားရ သေးဘူး”

“အဲဒီတော့”

“ဟင်...အဲဒီတော့ ကိုကိုလိုက်ဖို့ပေါ့”

လူစံအောင် မျက်ခုံးကြီး ပင့်သွားရသည်။

အင်း...စာတ်လမ်းက စနေပြီ။

သူမနှင့်အတူ လူစံအောင် အပြင်ကို လိုက်ဖူးပါသည်။

သူ့ချောက် လည်ဖို့ပတ်ဖို့များဆို တစ်နေ့ကုန် တစ်နေ့ခမ်း မောလို့ ဘာရမှန်းမသိ သွားလာတတ်သူဖြစ်သည်။

သူမှာသာ သူမသွားရာနောက်ကို တကောက်ကောက် ထွက်လိုက်ရင်း လူက တစ်နေ့ကုန်တစ်နေ့ခမ်း အလုပ်ပျက် အတိုင်ပျက်နှင့် စိတ်မှာ မွန်းကြပ်ရသည့်အဖြစ်။

ဒါကို သူမကတော့ မသိပါ။

ကလေးတစ်ယောက်လို သူလိုချင်တာ လျှောက်ဝယ်နေ သည်မှာ ဘာအပူအပင်မှမရှိသည့်ပုံ။

သည်အဖြစ်တွေက သူ့အတွက် အကြိမ်ကြိမ်အခါခါမို့ လူစံအောင်မှာ သူမနောက်လိုက်ကာ သူမနှင့် အပြင်ထွက်ရမည်ကို လန့်နေပါသည်။

ခုလည်း သူမ အပြင်သွားဖို့ ပူဆာနေပြီမို့ လူစံအောင် ဇွတ်ခုံးလှုပ်နေရသည်။

“ကိုကို...ကြည်နူးပြောတာ ကြားရဲ့လား၊ အဲဒီကိုကို

တာလေ ခုတလော ဘာမှန်းကိုမသိဘူး၊ ကြည်နူးပြောရင်လည်း ကရုမစိုက်သလို၊ အလေးမထားသလိုနဲ့၊ ဘာလဲ ကိုကို ကြည်နူးကို ဒီမှာ မနေစေချင်တော့ဘူးမဟုတ်လား”

ပြောရင်းက သူမအသံလေးက နှင့်ဝင်သွားရသည်။
လူ့စံအောင်မှာ ခြေမကိုင် လက်မကိုင်မိ ဖြစ်သွားရသည်။

မဖြစ်လို့ကလည်းမရ။

ချစ်ကြည်နူးဆိုသည့် ဒီကလေး ငိုလည်းငိုကြော့ရှည်
တတ်လွန်းသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ကြည်နူး ညည်းတော့နော် ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊
ဘယ်သူ ညည်းလေးကို မနေစေချင်ရမှာလဲ၊ ညည်းနော်
ငါ့စေတနာကို မစော်ကားနဲ့”

“ဒါဆို ကြည်နူးကို ကိုကို အပြင်လိုက်ပို့ပါလားလို့၊
အိမ်မှာ ကြည်နူးတစ်ယောက်တည်းနေရတာ ပျင်းဖို့သိပ်ကောင်း
တယ်”

နှုတ်ခမ်းလေးစု မျက်နှာလေးက စုပုပ်ပုပ်နှင့် သူမအသံ
က ရွဲနှစ်နှစ်။ သူမ ဒီလိုလေသံနှင့် ပြောပြီဆိုလျှင် လူ့စံအောင်
တင်း၍မခံနိုင်မှန်း သူမလေး သိနေသလို။

ဒါပေမယ့် ခုတော့ မရတော့ပါ။

လူ့စံအောင်မှာ ပျော့ချင်သလိုဖြစ်သွားရသည့် သူ့စိတ်ကို
ပြန်တင်းလိုက်ရင်းက မျက်နှာကြီးကို ခပ်တည်တည်ထားကာ...

“အဟမ်း...ပျင်းတယ်ဆိုလည်း အလုပ်လေးဘာလေး
ထုပ်နေပေါ့ကွ၊ မိန်းကလေးပဲ၊ လုပ်မယ်ဆို လုပ်စရာအလုပ်တွေ
နည်းပါပဲ”

“ဟင်...ဒါ ကိုကို ကြည်နူးကို အလုပ်လုပ်ခိုင်းနေတာ
ပေါ့လေ၊ သိတယ် ကြည်နူး ဒီအတိုင်းနေတာ ကိုကို မကြိုက်တော့
ဘူးဆိုတာ”

“ဟာ...ဟိတ်...ညည်းနော် ကိုယ်လိုရာ ဆွဲတွေးမနေ
နဲ့ ငါပြောတာက”

“အို...မပြောနဲ့၊ မပြောနဲ့၊ တော်ပြီ ကိုကိုအိမ်မှာလည်း
ကြည်နူး မနေတော့ဘူး၊ အားကိုးလို့လာနေပါတယ် သူများကို
အလုပ်လုပ်ခိုင်းနေတယ်၊ အဟင်...ဟင်...ဟင်”

မျက်ရည်လွယ်သူလို့ ပြောပြန်ရင်လည်း သူမက
ကြိုက်မည်မဟုတ်။ ထစ်ခဲဆို ငိုဖို့မျက်ရည်ကျဖို့လောက်သာ
သူမသိပုံရပါ၏။

ယခုလည်း တဟီးဟီးနှင့် အော်ငိုနေသူလေးကို လူ့စံ
အောင် မျက်ဝန်းညိုကြီးနှင့် ကြည့်ရင်း...

“မျက်ရည်ကလည်း ပေါ့ပါ့ဗျာ၊ မင်းသမီး လုပ်စားဖို့

များ စဉ်းစားထားလား မသိပါဘူး”

“ကိုကိုနော်”

“ထ...သွားမယ်”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“ညည်းပဲ အပြင်ကိုသွားချင်တယ်ဆို”

“တကယ်”

“တကယ်ပေါ့ကွ”

“ဟေး...ဒါမှ ကြည်နူးကိုကိုကွ”

“ဟ...ဟ ဘယ်နှယ်လုပ်တာလဲကွ”

“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

ချစ်ကြည်နူး ဘယ်လောက်ထိ အပျော်တွေလွန်သွားရသည်မသိပါ။ သူမစိတ်ထဲ ကလေးတစ်ယောက်လို ဘာမှ စဉ်းစားမိဟန်မတူဘဲ လူခံအောင်ကိုယ်ကြီးကို နောက်မှနေ သူမလက်လေးနှင့် သိုင်းဖက်ပြီးနောက် သူပါးပြင်ချောချောကြီးကို သူမသည် ဖျတ်ခနဲ ရှိုက်ကာနမ်းရင်း သူမအခန်းထဲသို့ ကလေးတစ်ယောက်လို ခုန်ပေါက်ပြေးဝင်သွားလေသည်။

ကျန်ခဲ့သည့် သူ့မှာတော့ ရင်ဝယ်တဖွေးဖွေးနှင့် မျက်နှာ

ကြီး ရဲရဲတော့သည်။

အင်း...ဒီအရူးမလေးနဲ့ တကယ်ကို မလွယ်ပါလားဟူ၍

ထည်း လူခံအောင် စိတ်မောစွာ တွေးလိုက်မိသည်။

မကြာလိုက်ပါ။

ပန်းသွေးပျော့ပျော့ဝတ်စုံလေးနှင့် ချစ်ကြည်နူးသည် သူမအခန်းထဲမှ ထွက်လာလေသည်။

“ဟင်...ကိုကို”

“ဘာလဲကွ”

“အပြင်သွားမယ်ဆို”

“အင်းလေ”

“အဝတ်အစားလည်း မလဲရသေးဘူး”

“ဟင်...ဪ...ခဏလေး”

ပြောပြီး လူခံအောင်မှာ မလုံမလဲဟန်ကြီးနှင့် သူမအခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့လိုက်သည်။

လူခံအောင်မှာ သူ့ကိုယ်သူလည်း မချင့်မရဲကြီး ဖြစ်နေရသည်။ သူ ဘာဖြစ်သွားရတာပါလိမ့်။

တကယ်ဆို သူ့စိတ်တွေ ဒီလောက်ထိ လှုပ်ရှားနေဖို့

မကောင်း။ ချစ်ကြည်နူးဆိုတာ ဘာကိုမှ လေးလေးနက်နက် မှီသူ မဟုတ်။ သူ့အတွက်တော့ သူမလေးသည် ကလေးတစ်ယောက်ပင်။
စောစောက သူ့အပေါ် ပြုမူသွားခဲ့သည်ကလည်း သူမ၏ ကလေးအတွေးစိတ်ကြောင့်ဆိုတာ လူစံအောင် သိပါရက်နှင့် ဘာဖြစ်နေရပါသည်လဲ။

ကျွတ်...သွားစမ်းကွာ။

ဖျတ်ခနဲ လှုပ်ရှားသွားရသည့် အတွေးများကို ဖယ်တုတ် လိုက်ရင်းက လူစံအောင်သည် လှုပ်ရှားသွားရသည့် သူ့စိတ်ကို ပြန်၍ထိန်းချုပ်လိုက်သည်။

တကယ်ဆို သူ့အနေနှင့် သူမလေးနှင့်ပတ်သက်ကာ ထိုသို့ ဖြစ်ဖို့ မကောင်းပါ။

ချစ်ကြည်နူးဆိုတာ သူ့အရိပ်မှာ လာရောက်ဖို့ခိုနေသည့် သူ၏ညီမလေးရယ်သာ။

လူစံအောင် အတွေးတွေကို မလိုလားစွာ ဖယ်ရှားလိုက် ရင်း အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

“ကြည့်စမ်း... ဒီလိုဆိုတော့လည်း ကြည်နူးကိုထိုက် အရမ်းချောတာပဲ၊ အင်း ဒါကြောင့်လည်း”

ပြောလက်စကားကို ရပ်ပစ်ရင်း သူ့အား ပြုံးစိစိ မချို့ ချေ့နှင့် ကြည့်လာသော ချစ်ကြည်နူးကြောင့် လူစံအောင် မနေ တတ်သလို ဖြစ်သွားလေသည်။

သည်ကလေးမ သူ့ကို ဘာကြည့်တာပါလိမ့်။

“ဆက်ပြောလေ... ဒါကြောင့် ဘာဖြစ်လဲဆိုတာ”

သိချင်စိတ်နှင့် မနေနိုင်စွာ မေးလိုက်သည်။

“ကိုကို သိချင်လား”

“ဟာကွာ... ညည်းတော့”

လူစံအောင် မချင့်မရဲ ဖြစ်သွားရသည်။

သိချင်၍ မေးနေပါသည့်သူ့ကို သိချင်လားဆိုတာက

တော့ သူ့အား အသည်းယားအောင် ပြောနေသလိုပင်။

“ကြည်နူး သူငယ်ချင်းတွေက ပြောတယ်၊ ကိုကိုက သိပ်ချောတာပဲတဲ့၊ ဒါကြောင့် ကိုကိုကို သူတို့ စိတ်ဝင်စားတယ်တဲ့ လေ”

“ဟာ”

လူစံအောင် မျက်နှာကြီး ရဲခနဲဖြစ်သွားရသည်။ ဒီကလေး

● သူ့ကို ဘာတွေပြောနေတာပါလိမ့်။

“ညည်းသူငယ်ချင်းတွေက မလွယ်ပါလား ကြည်နူး၊
အေးလေ ညည်းနဲ့ပေါင်းမှတော့ ညည်းလို့ပဲ သူတို့ခိုးတော့မှာပေါ့”

“ဟာ...ကိုကိုနော် ကြည်နူးနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ တော်ပြီ
မသွားတော့ဘူး၊ ကိုကိုက တဆိတ်ရှိ ကြည်နူးကိုပဲ အပြစ်ပြောနေ
တယ်”

“အပြစ်ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ အမှန်ပြောနေတာ”

“တော်ပြီကွာ၊ တော်ပြီ၊ ကိုကို အဲသလိုပြောနေရင်
ကြည်နူး မသွားတော့ဘူး”

“အဟွန်း...တကယ်မသွားတော့ဘူးလား၊ အေးလေ
ဒါလည်းကောင်းတာပဲ၊ ဒါမှ ကိုကို အေးအေးဆေးဆေး စာပတ်သို့
ရမှာ”

“သွားမယ်”

“ဟင်”

“သွားမယ်လို့ပြောတာ လာ”

“ညည်းတော့ကွာ”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

သူလက်မောင်းကြီးကို ပိုင်ပိုင်ကိုင်ဆွဲကာ အပြုံးနှင့်ခေါ်လာ

အည့် ချစ်ကြည်နူးနောက်သို့ လှစ်အောင်မှာ ပါလာခဲ့ရသည်။

ချစ်ကြည်နူး သွားချင်သည့်နေရာတွေက တစ်ခုပြီးတစ်ခု။
သူ့အောင် သူမသွားရာနောက် မမောတမ်းလိုက်နေရ၏။

အစ်ကိုဖြစ်သူ ကျော်ဆက်ကို အညွှတ်ကံကာ သူမ အိမ်ကို
ဆည်း မပြန်ဘဲ သူ့အိမ်မှာသာ သောင်တင်နေသည့် ချစ်ကြည်နူး။

ဆုံးလေးရက်လောက် အပြင်ကိုမထွက်ဘဲ နေရသည်ကိုပင် သူမ
အတွက် သုံးကမ္ဘာခြားသလိုများ ထင်မှတ်နေသည်လား မသိပါ။

တစ်နေရာပြီး တစ်နေရာ သွားနေသည်မှာ မောရမုန်းလည်း
မသိနိုင်တော့။ သူ့မှာသာ သူမကြောင့် စိတ်လည်းတို၊ မောလည်း

အားနှင့် စိတ်ဝယ် အလိုမကျနိုင်တော့ပါ။

တကယ်တော့ သူ့ဒီလိုဖြစ်ရသည်က သူမကြောင့်။ နုသစ်
ဆာ အလှတွေနှင့် သိပ်လှပသည်ဆိုတဲ့ကြားက တကယ်အပျိုမ

ပြီးတစ်ယောက်သဖွယ် ပြင်ဆင်ထားပုံကြောင့် အလှကြီးလှပနေရ
ထေ ချစ်စဖွယ်လည်း လွန်စွာမှ ကောင်းနေရသည်မို့ လူကြီးလူငယ်

ရွေး ယောက်ျားသားများ၏ အကြည့်တွေက သူမထံတွင်သာ
ဗုဒ္ဓစိုက်စိုက် ရောက်ရှိနေရသည်။

အစကတော့ လှစ်အောင် သတိမထားမိပါ။ သို့သော်

သူ သတိထားဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်လာရသည့်အခါမှာတော့
လူ့စံအောင် စိတ်မှာ မချင့်မရဲ ဖြစ်လာရသည်။

ဒီကလေး ဘာကြောင့် အလှတွေ ဒီလောက်ပြင်လာရတာ
ပါလိမ့်။

နဂိုလှပြီးသား သူမအလှတွေ ဒီလောက်ပြင်လာတော့
လှသည့်မိန်းမကို ယောက်ျားတွေ ကြည့်သည်က မဆန်းပါ။

အဲ...ဆန်းနေသည်က သူ့စိတ်ပင်။

သိပ်လှသော သူမကို အမျိုးသားတွေ ကြည့်တာနှင့်
သူ ဘာကြောင့် ရင်မှာ မကျေနပ်သလို ဖြစ်ရပါသည်လဲ။

သူ ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်။

သူ့တစ်သက် သူမနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဒီလိုခံစားရတာ ဒါ
ပထမဦးဆုံးသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ဒီအတွက် သူ့ကိုယ်သူလည်း အံ့ဩနေရသည်။ လူ့စံအောင်
ဆိုတာ မိန်းမတွေနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် တုန်လှုပ်ခဲ့သူမဟုတ်။

အထူးသဖြင့် တစ်သက်လုံး သူ့ညီမလေးတစ်ယောက်လို
သူ့မျက်စိရှေ့မှာပင် အရွယ်ရ ကြီးပြင်းလာခဲ့သည့် ဤမိန်းကလေး
နှင့်ပတ်သက်၍ သူ ဒီခံစားမှုတွေ ပို၍မဖြစ်သင့်။

ဒါကို သူသိပါသည်။

သိရက်နှင့် သူ ဘာကြောင့် ဒီလိုခံစားရပါသည်လဲ။
လူ့စံအောင် သူ့ကိုယ်သူလည်း အဖြေရှာမရနိုင်တော့။

“ဟိတ်...ကိုကို ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မျက်နှာကြီးကလည်း
စွန်ကုပ်ကုပ်နဲ့ကွာ၊ ဘာလဲ ကြည့်နူးနဲ့သွားရတာ မပျော်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ပျော်ပါတယ်”

“ခစ်...ခစ် ပျော်တယ်ဆိုတဲ့ ပုံစံကလည်း ဘယ်လိုကြီး
လဲ ကိုကိုရ၊ မျက်နှာကြီး တွန့်မထားပါနဲ့၊ ပျော်ပျော်နေစမ်းပါ”

လူ့စံအောင် သူမကိုကြည့်လိုက်တော့ သူမပုံစံက
စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်နှင့် တကယ်ပင် ပျော်နေသည့်ပုံ။

သူမ ဒီလိုပျော်တာမြင်ရတော့လည်း လူ့စံအောင် စိတ်ချမ်း
သာရသလို သူ့ကြောင့် သူမလေး အပျော်တွေ မပျက်စီးစေချင်
သည့် လူ့စံအောင် စိတ်ကို လျှော့ချလိုက်စဉ်...

“ဟယ်တော့”

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“သူ”

“ဘယ်သူလဲ”

“ခန့်ထည်ဘွား”

“ဘာ”

လူ့အောင် အကြည့်တွေက သူမကြည့်ရာဆီသို့ ရောက်ရှိ
သွားတော့ သူမနှင့်သူ့အား မျက်ဝန်းစူးစူးတွေနှင့် အကဲခတ်သလို
ကြည့်နေပါသော မျက်ဝန်းတစ်စုံနှင့် ဆုံသွားရသည်။

သူမကိုကြည့်လိုက်တော့ သူမလေးသည် စောစောကပုံစံ
နှင့် တခြားစီ ငြိမ်သက်နေရသည်။

ကြည့်စမ်း...ဒါ သူမဘာဖြစ်တာလို့။

လူ့အောင်စိတ်မှာ ထူးခြားနေမှန်း စိတ်က အလိုလို
နေရသည်။

“ကြည့်နူး”

“ရှင်”

“ခန့်ထည်ဘွားဆိုတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကြည့်နူးသည် ပြောရင်းက မျက်လွှာချသွားပေမယ့်
ခန့်ထည်ဘွားဆိုသည့် ချာတိတ်၏ အကြည့်တွေကတော့ သူမ၏
သူထံမှ မခွာပါပေ။

စူးရဲလွန်းသည့် အကြည့်တွေက သိန်းငှက်တစ်ကောင်လို။

အကြည့်တွေထဲမှာ မခံချင်မှု၊ မကျေနပ်မှုတွေ ပါဝင်နေမှန်းလည်း
လူ့အောင် အသက်အရွယ်အရ သိလိုက်ပါသည်။

စောစောကအချိန်ထိ သူ့လက်မောင်းကို ဆွဲကိုင်လာသော

ချစ်ကြည်နူး လက်လေးသည်လည်း ခုတော့ သူ့အလိုလို ပြေလျော့
ချေပြီ။

လူ့အောင်မှာ အံ့ကိုတင်းခနဲ ကြိတ်ပစ်လိုက်သည်။

သည်နောက် သူ တစ်စုံတစ်ခုကို နားလည်လာရသလို

“ကြည့်နူး”

“ရှင်”

“အသိလား...အသိဆို ကိုကိုနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးလေ”

အခြေအနေမပျက်ယွင်းခင် လူ့အောင်မှာ အချိန်မီ

အထိန်းလိုက်လေသည်။ ဒါက အားလုံးအတွက် အဖြစ်သင့်ဆုံး

အခြေအနေ။

သူပြောနေဆဲမှာပင် ချာတိတ်လေးသည် သူတို့နှစ်ဦးရှိရာ

သို့ လျှောက်လာပြီး...

“မတွေ့တာကြာပြီနော် ကြည့်နူး၊ တို့ကိုတော့ ကြည့်နူး”

မှတ်မိသေးတယ်မဟုတ်လား၊ အဟွန်း ဟွန်း”

အကြည့်က စူးရဲလွန်းသလို ရယ်သံက မခိုးမခန့်နှင့် လှောင်ရိပ်တွေ ပါနေသလို။ အင်း ဒီချာတိတ်နဲ့ ကြည်နူးကြားမှာ တစ်ခုခုတော့ ပတ်သက်မှုရှိနေပြီထင်။

“သူက ဘယ်သူလဲ ကြည်နူး၊ တို့နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဦးလေ၊ ဘာလဲ ကြည်နူးက သူ့ကြောင့် တို့ကို အတွေ့မခံတော့တာလား”

သေချာပါပြီ။ ကြည်နူးနဲ့ ဒီချာတိတ်ကြားမှာ သူမသိသည့် ပတ်သက်မှုတွေ ရှိနေခဲ့ပြီဆိုတာ။

“နင်စကားပြော ဆင်ခြင်ရင်ကောင်းမယ် ခန့်ထည်ဘွား၊ သူ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် နင်နဲ့မဆိုင်ဘူး၊ ပြီးတော့ နင်နဲ့ငါ တွေ့စရာ အကြောင်းလည်း မရှိဘူး”

ကြည်နူးစကားတွေက ခပ်ပြတ်ပြတ်။ ချာတိတ်မှာ မျက်နှာပျက်သွားကာ...

“စကားတွေက စိမ်းလှချည်လား ကြည်နူး၊ သူ ဘယ်သူ ဆိုတာ ငါ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ အေး ငါ ဂရုစိုက်တာ နင့်ကိုပဲ”

“ဟင်...နင်...နင် စကားပြောရိုင်းလှချည်လားဟင်၊ ကိုကိုက နင့်ထက် အသက်အများကြီးကြီးတယ်၊ ပြီးတော့ အဲဒါ

ဆိုကို”

“ဘာ...နင့်ကိုကို ဟုတ်လား၊ ဟား...ဟား ကြည်နူး ငါ့ကို ငတုံးများမှတ်နေလားဟင်၊ နင့်အစ်ကိုကို ငါမြင်ဖူးတယ် ဆိုတာ နင်မေ့နေပြီလား၊ နေပါဦး ဒီလူက နင့်ကိုကိုလို့ပြောရအောင် သူ့စာ ဘယ်ကပေါ်လာရတာလဲ”

လူစံအောင်မျက်နှာကြီး နီရဲလာရသည်။
အင်း...ဒီချာတိတ်တော့ လွန်ပြီထင်။

သူတို့နှစ်ဦးကိုစွဲကို သူတို့ဘာသာ မဖြေရှင်းနိုင်တာနှင့် အကြောင့် ပြဿနာထဲ သူ့ကိုဆွဲထည့်နေရပါသည်လဲ။

“ခန့်ထည်ဘွား...နင့်လမ်းနင်သွားရင် ကောင်းမယ်ထင် အစ်ကို၊ ငါ နင့်မျက်နှာကို မမြင်ချင်တော့ဘူး”

“အဟွန်း...ဘယ်မြင်ချင်တော့ပါ့မလဲလေ၊ နင့်ဘေးမှာ အိမ်ထောက်လုံးရှိနေပြီဆိုတော့”

ကြည့်စမ်း ချာတိတ်စကားတွေ ဘယ်လောက်လွန်နေပြီ ဆိုတာ သတိမှထားမိရဲလားမသိပါ။

“ခန့်ထည်ဘွား...နင် လူရိုင်းပဲ၊ ထွက်သွားစမ်း၊ နင့်ကို အောက်ရိုင်းမယ်မှန်း မသိလို့ ငါခင်ခဲတာ၊ ငါ့ကိုယ်ငါ နေထိုင်

ရတယ်သိလား”

“အေး...နင့်နောင်တက ဒီလူကြောင့်ပဲ မဟုတ်လား”

“နင့်”

“ဖြန်း”

“ဟင်”

“ဟာ...ကြည်နူး”

မထင်မှတ်တဲ့အဖြစ်မို့ အားလုံး အံ့ဩသွားရသည်။
ချစ်ကြည်နူး မြန်လိုက်တာ။ ရိုက်လိုက်သည့်မှာ ချာတိတ်ထေး
မျက်နှာပင် လည်ထွက်သွားရသည့်အဖြစ်။

“နင့်မှတ်ထား ခန့်ထည်ဘွား၊ ငါဆိုတဲ့မိန်းမဟာ
စိတ်ဓာတ်အောက်တန်းကျတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဘယ်အထိ
မှ အသိအမှတ်မပြုဘူးဆိုတာ နင့်တစ်သက် သိထားလိုက်ပါ”

“လာ...ကိုကို သွားမယ်”

ကိုယ်လေး ချာခနဲလည်အောင် လှည့်ထွက်သွားပုံကြောင့်
လူစံအောင်သည် မျက်နှာကြီးရဲရဲနှင့်ပင် သူမနောက်မှ လိုက်ခဲ့ရ
လေသည်။

စိတ်ထဲမှာတော့ စောစောက အဖြစ်အပျက်တွေအတွက်

အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေရသည်ကိုတော့ သူ့ကိုယ်သူသာ အသိဆုံး
ဖြစ်ပါတော့သည်။

ချစ်ကြည်နူး (၅)

ဘာလိုလိုနှင့် ချစ်ကြည်နူးတစ်ယောက် လူ့အောင်အိမ်ကို ရောက်နေသည်မှာ ဆယ်ရက်ပင် မကတော့။

သည်ရက်တွေအတွင်း သူမသည် တစ်ဖက်ခြံသို့ မပြန် သလို ပြန်ဖို့ရာစကားကိုလည်း သူမ မဆို။

လူ့အောင်မှာ ပြန်ပါလို့လည်း သူမကို ပြောလို့မဖြစ်ပြန်။ ပြောလိုက်မိက ချစ်ကြည်နူးဆိုသည့် သူမသည် သူ့အား အရွဲတိုက် ကာ ဘယ်နေရာ ဘယ်ဒေသကို လျှောက်သွားမည်မသိပါ။

ဒီလိုတော့ မဖြစ်ပြန်သေး။

ကျော်ဆက်ကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ကာ အစ်ကို ဖြစ်သူကို အရွဲတိုက်နေသော သူမကို လူ့အောင် ချောမော့ကာ

သူ့အိမ်မှာပင် သူမအလိုကိုလိုက်၍ ထားရပေဦးမည်။

ကလေးဆန်သော သူမ သူ့အပေါ် ဆိုးရွဲတာကလွဲလျှင်

သူ့အပြုအမူအားလုံးတို့က ချစ်စဖွယ်အတိနှင့်သာ။

မိဘများမရှိတော့ကတည်းက လူ့အောင်မှာ သူငယ်ငယ်

အတည်းက နေလာခဲ့သည့် အိမ်ထိန်းအဒေါ်ကြီးနှင့်သာ နေခဲ့ရ သေးသည်။

ကျယ်သောခြံကြီးနှင့် ကြီးမားသောတိုက်ကြီးက လူ့အောင်နှင့်

အဒေါ်ကြီးအတွက် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ကာ အထီးကျန် နှစ်စရာ ကောင်းခဲ့သော်လည်း ချစ်ကြည်နူး သူ့ခြံကို ရောက်ပြီး

အထူးနူးက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခဲ့သော အိမ်ကြီးသည် ချစ်ကြည်နူး၏ သာယာစိုပြေ ချိုလှင်ချစ်စဖွယ်ကောင်းသော အသံ

အသံဖြင့် တစ်တိုက်လုံး စီလွင်ဝေဖြာခဲ့လေသည်။ သူမရောက်ပြီးမှ သူ့တိုက်ကြီးသည် အသက်ဝင်လှုပ်ရှား

အာရသာလို။

ဘာပဲပြောပြော သူမလေး သူ့အိမ်ရောက်လာသည့်အတွက်

သူ့အိမ်ကြီးသည် ခါတိုင်းလို အထီးကျန်ခြောက်သွေ့မှုတွေ ရှိမနေ တာသည်က အမှန်။

ချစ်ကြည်နူးဆိုတာကလည်း ချစ်စဖွယ် ကြည်စင်သော အပြုံးလေးနှင့် ရှိသူ့ခို ဒေါ်ကြီးသာမက သူနှင့် ဆွေမျိုးမကင်းသော သူ၏လူယုံလည်းဖြစ်၊ လုပ်ငန်းများကို လွှဲထားရသူလည်းဖြစ်သော ဆကြီးဦးမြတ်ခင်ပင် ချစ်ကြည်နူးအား သွေးသားရင်းချာ တစ်ယောက်လို သံယောဇဉ်တွယ်နေပြီဖြစ်သည်။

သူမကလည်း သူမပင်။ အားလုံးကို ချစ်စဖွယ်စကားလေး နှင့် သူမဘက်ပါအောင် ဆွဲဆောင်တတ်သူလေးလည်း ဖြစ်သည်။

ဒေါ်ကြီးနှင့် ဘကြီး ဦးမြတ်ခင်သာမက အိမ်မှာ ဒေါ်ကြီး အဖော်ရအောင် ခေါ်ထားသည့် ကလေးမလေးနှစ်ယောက်ကလည်း သူတို့၏မမလေး ချစ်ကြည်နူးမှ ချစ်ကြည်နူး ဖြစ်နေရ ညီညီ တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း လူ့စံအောင်မှာ သူမလေး လူလည်ကုမ္ပဏီ ကို မချင်မရဲနှင့် အသည်းယားယားဖြစ်ရလေသည်။

ကြည့်လေ သူမဖြစ်ဘဲနေမည်လားဆိုတာ။ ပန်းရုံ၏ အရှင်သခင် လူ့စံအောင်ဆိုတာကိုပင် သူတို့၏စိတ်ထဲ မေ့နေပုံရတိ ၏။

အားလုံး၏ ပါးစပ်ဖျားတွင် ချစ်ကြည်နူးမှ ချစ်ကြည်နူး ဖြစ်နေရလေသည်။

ဒါကို လူ့စံအောင်မှာ သဘောမကျ၍မဟုတ်။ သဘော ကျပါသည်။ အစ်ကိုဖြစ်သူကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲနေသည့် သူမလေး ထို သူ့အိမ်မှာ ဖျော်ဖျော်ရွှင်ရွှင်နေတာကို တွေ့ရတော့ သူ စိတ်ချမ်းသာရသည်က အမှန်။

ခါတိုင်း အလုပ်သွားအလုပ်ပြန် တိတ်ဆိတ်နေခဲ့သော သူ့စံအောင်။ ခုများတော့ဖြင့် သူ အလုပ်သွားအလုပ်ပြန်ချိန်များ အည့် ချစ်ကြည်နူး၏ ချစ်စဖွယ်စကားသံလေးများဖြင့် တိတ်ဆိတ် နှုတ်တော့ မရှိခဲ့တော့။

ကိုကို...ကိုကိုနှင့် ကိုကိုချင်းထပ်အောင် ချွတ်တတ်ပုံက အညည်း လူ့စံအောင်၏ တင်းမာသောစိတ်များကို ပြေလျောစေခဲ့ရ သည်။

ရက်လေးများ တစ်ရက်ကုန်ဆုံးလေ သူမအပေါ် တွယ်ငြိ နှုတ်သည့် သံယောဇဉ်ကလည်း လူ့စံအောင်အတွက် ပိုရလေဖြစ်သည်။

အနေနီးလေ သံယောဇဉ်ပိုခဲ့ရ၍လား မသိပါ။ သူမလေး သူ့အိမ်ရောက်ပြီးမှ လူ့စံအောင်တစ်ယောက် စားစားသွားသွားဆို သလို ချစ်ကြည်နူး၏ လှုပ်ရှားမှုနှင့် ချစ်စဖွယ်စကားသံ သူမမျက်နှာ အေးက သူ့မျက်ဝန်းထဲ သူ့ဖျားထဲက မထွက်နိုင်တော့။

ဪ...သံယောဇဉ်ကြီးများ တယ်လည်း ချစ်နှောင်လွန်းပါလားနော်။

လူခံအောင် မချင်မရဲနှင့် ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် စိတ်ပျက်လစ်ပျက် ညည်းညူမိလိုက်သည်။

သူတောင် ဒီလိုခံစားရလျှင် သူမလေးရော ဘယ်လိုမမည်နည်း။

ဟား...။

သက်ပြင်းမောက ဘာရယ်မဟုတ် ချလိုက်မိသည်။ ကျော်ဆက်ကတော့ သူ့ဆီ သူမလေး ရောက်နေသည်ကို စိတ်ချလက်ချ ရိုဟန်တူပါသည်။

သူ့ခြံသို့ ကူးလာခြင်းမရှိသလို ညီမဖြစ်တဲ့ သူမလေးလည်း ချော့ချော့ခေါ်ယူခြင်းမျိုးမရှိခဲ့။ ဒါကလည်း သူ့အဖေ ယုံကြည်စိတ်ချမှုတွေ ရှိနေလို့ဆိုတာ လူခံအောင် သိနေပါ၏။

သူ့အပေါ် ကျော်ဆက် ယုံကြည်သလို တစ်ဖက်ကလည်း သူ့အလုပ်ကတစ်ဖက် သူ၏မင်္ဂလာကိစ္စကတစ်ဖက်နှင့် ကျော်ဆက်ခမျာလည်း အားရရှာမည်မဟုတ်ပါ။

လူခံအောင်မှာ ခံစားအနားယူပြီး အတွေးများနှင့်ရှိနေတာ

ဖုန်းမြည်သံကြောင့် ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“လူခံအောင်”

တစ်ဖက်မှ ကျော်ဆက်၏အသံ။

“အေး...ကျော်ဆက် ငါ့ပဲ”

“ဘယ်နှယ်လဲ လူခံအောင်၊ ကြည်နူး အခြေအနေ”

“ဘာကိုပြောတာလဲကွ”

“ဪ...ညီမလေး မင်းဆီမှာနေတာ ကောင်းကောင်း

ဒီနံနက်မှ နေရဲ့လားလို့ပါကွာ”

“အဟွန်း...ဘာလဲ မင်းကစိတ်မူလို့လား”

“ဟာကွာ...ငါလည်း အစ်ကိုတစ်ယောက်ပါကွ”

“အေးပါ...ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါဆို မင်း အစ်ကိုတစ်ယောက်

အနေနဲ့ ကြည်နူးဆန္ဒကို လိုက်လျောပေးဖို့ကိုကော”

“လူခံအောင်...ဒါတော့ မင်းကွာ”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

သူ့စကားကြောင့် ကျော်ဆက်ဖြစ်သွားမည့် မျက်နှာကြီး

ဆို ခြင်ယောင်ရင်း လူခံအောင် ရယ်လိုက်လေသည်။

“အလကားစတာပါကွာ၊ မင်းအသံကြီးက ဘာဖြစ်သွား

ရတာလဲ”

“မင်းတွေ့မယ် လူ့ခံအောင်၊ မင်းမှာ အချစ်မတွေ့သေးတော့ ခုချိန် ပြောအားရှိနေမှာပေါ့၊ အေး မင်းတကယ် အချစ်တွေ့လာပြီဆိုရင်လည်း ငါ့ကို မင်း ကိုယ်ချင်းစာတတ်လာမှာပါ”

“ဘောရီးကွာ...ငါ့မှာ အချစ်မတွေ့သေးပေမယ့် မင်းကိုတော့ ကိုယ်ချင်းစာတတ်ပါတယ် ကျော်ဆက်ရာ၊ ဘယ်လိုလဲ မင်းနဲ့မြတ်ကော အိုကေတယ်မဟုတ်လား၊ ငါ ဘာကူညီရဦးမလဲ”

“မလိုပါဘူးကွာ၊ မင်း ငါ့ကို ကူညီတာတွေ များနေပါပြီ ခုလည်း ညီမလေးက မင်းအိမ်မှာ၊ ဒီကောင်မလေး ခုထိ ဘာလို့ အိမ်ပြန်မလာသေးတာလဲ မသိဘူး၊ ငါတော့ မင်းကို အားနာတွေ ပြု လူ့ခံအောင်”

“မလိုပါဘူးကွာ၊ ဘာ အားနာစရာလိုလဲ၊ မင်းညီမက ခုမှ ငါ့အိမ်ကို ရောက်တာမှမဟုတ်ဘဲ၊ မင်းနဲ့ စိတ်ဆိုးတိုင်း ငါ့ထံ သူ့အိမ်ကိုတစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး အမြဲဆင်းလာနေကုန်ဘဲ ဒါ အဆန်းမဟုတ်ပါဘူးကွာ”

“အေး...အဲဒါကြောင့်မို့လို့လည်း ငါ ဘာမှမပြောထားပေါ့၊ ကိုယ့်ညီမမို့ ကိုယ် ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ မင်း သူဆိုးတဲ့အခါ

“တော့ တော်တော်ခံနေရမှာပေါ့”

“အဟွန်း...ဒါကလည်း ထုံးစံတစ်ခုပါပဲကွာ၊ ဪ မင်း ကြည်နူးနဲ့ စကားပြောလိုက်ဦး၊ ငါ ကြည်နူးကို ဖုန်းခေါ်မယ်”

ဖုန်းကို ခဏချကာ လူ့ခံအောင် ကြည်နူးအခန်းဆီသို့ လာခဲ့သည်။

“ဒေါက်...ဒေါက်”

“ကြည်နူး”

“ကိုကိုလား ဝင်ခဲ့လေ”

“အေး...ဒီမှာ ကျော်ဆက်ဖုန်းလာတယ်၊ စကားပြောမိတ်ဦး”

စေ့ထားသည့် သူ့မအခန်းတံခါးကို ဖွင့်ကာ လူ့ခံအောင် ပြောလိုက်သည်။ ကြည်နူးမှာ မျက်နှာလေး မဲ့သွားကာ...

“ဟင့်အင်း...ကြည်နူး စကားမပြောချင်ဘူး”

“ဟဲ့...ဪ မပြောချင်လို့ရမလား၊ ဒီမှာ ကျော်ဆက်အိုင်ထားတယ် ပြောလိုက်ဦး”

“ဟာ...မပြောချင်ပါဘူးဆို၊ ကြည်နူးကို အိမ်ပြန်လာဖို့

ပဲ ပြောမှာ ပြီးတော့ ကိုကိုက ဟိုအမျိုးသမီးနဲ့ လက်ထပ်မှာပဲ တော်ပြီ မပြောဘူး၊ ကိုကိုပဲ ပြောလိုက်”

ပြောပြီး ကြည့်နူးသည် သူမကိုယ်လေးကို တစ်ဖက်သို့ စောင်းကာ ကျောခိုင်းအိပ်နေလိုက်သည်။

“ကြည့်နူး...ညည်းနဲ့တော့ ခက်ပါလားကွာ၊ ကဲ ငါ ညည်းမပြောချင်လည်းနော်၊ ငါပဲ ကျော်ဆက်ကို ကြည့်ပြောလိုက် တော့မယ်”

လူ့ခံအောင် ပြောပြီး ဖုန်းကို ပြန်ကိုင်ရလေသည်။

“ကျော်ဆက်...ကြည့်နူးကို ဖုန်းပြောချင်ရင် နောက်ပြော၊ ခု ကြည့်နူး...”

“ဘာလဲ ဒီကောင်မလေး ငါ့ကို ဖုန်းမပြောဘူးတဲ့လား”

“ဟာ...အဲလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ ခု သူက”

“ငါ့ညီမအကြောင်း ငါသိပါတယ်ကွာ၊ ဒီကောင်မလေး ဂျစ်ကျနေတာ၊ မင်း သိပ်အလိုမလိုက်နဲ့နော် လူ့ခံအောင်၊ ဒီပုံနဲ့ ဒီကောင်မလေး လွယ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းကြည့်ပြီး ဆုံးမဦး”

“မင်း ငါ့ကိုပြောနေတယ်၊ မင်းတောင်နိုင်လို့လားကွာ သူ ဒီလိုဆိုးနေတာ မင်းရော ငါပါ ငယ်ငယ်ကတည်းက အလိုလိုထိ

ထားမိလို့ပဲ၊ သူ့ကို ခုမှ ပြန်ပြီးပြင်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူး ကျော်ဆက်”

“အေး...အေးမကိုးချင်လည်းနော်၊ မင်းညီမကိုတော့ ငါ တကယ်လန့်တယ် မောင်၊ သူက မထင်ရင် မထင်သလို လုပ်တတ်တဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာ မင်းလည်း သိနေတာပဲ”

“အဲဒါ မင်းညွှန်လို့ကွ”

“ဟ...ငါနဲ့ ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဆိုင်တယ်ကွ...ဆိုင်တယ်၊ မင်းက ကြည့်နူးကို ငါ့ထက် ပိုအလိုလိုက်လွန်းလို့ ဒီကောင်မလေး ဒီလိုဖြစ်သွားတာ၊ ဆော်ပြီကွာ သူ့အကြောင်းပြောရင် ငါ ဒေါသထွက်လို့ သေလိမ့်မယ် ဒါပဲ”

ဒေါနှင့်မောနှင့် ပြောရင်းက ကျော်ဆက်သည် ဖုန်းကို ချထားလေသည်။ ဪ...အဖြစ်ကပြောင်းပြန်။ သူက သူစိမ်းနဲ့ ဘာမဆိုင် ညာမဆိုင် စိတ်ဆိုးရမည်လားမှတ်ပါသည်။ အစ်ကိုရင်းဖြစ်တဲ့ ဒီကောင်က စိတ်ဆိုးသွားရသည့်အဖြစ်။

ချစ်ကြည့်နူး...ချစ်ကြည့်နူး။

ညည်း ငါ့ကို တော်တော်ခုကွပေးပါလား။

မျက်ခုံးကြီး တွန့်ချိုးထားရင်းက လူ့ခံအောင်စိတ်မှာ

ရှုပ်ထွေးသွားရသည်။

“ကိုကို”

ခေါ်သံနှင့်အတူ သူ့ဖျားရောက်လာသည်က ချစ်ကြည်နူး မျက်ခုံးကြီးပင့်လျက် သူ့အကြည့်တွေက သူ့မထံ ရောက်ရှိသွားကာ အသံက ဘုဆတ်ဆတ်ကြီး ထွက်သွားရသည်။

“ဘာလဲ”

“ကိုကိုကျော်ဆက်က ဘာတဲ့လဲ”

“ညည်းသိချင်ရင် သူ့ကိုမေးပါလား၊ ဘာလို့ ငါ့ကိုမေးသေးလဲ”

လူစံအောင်က အသံခပ်မာမာမို့ ချစ်ကြည်နူး မျက်လုံးပိုင်း သွားရသည်။

“ကိုကို ကြည်နူးကို စိတ်ဆိုးနေတာလား”

“မဆိုးပါဘူး၊ ကျုပ်က ဘာလို့ စိတ်ဆိုးရမှာလဲ”

“ဒါဖြင့် ကိုကို ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုကိုမျက်နှာကြီးက စုပုပ်ပုပ်နဲ့”

“အေး... အဲဒါ ညည်းကြောင့်”

“ဟင်... ကြည်နူးကြောင့် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကိုကိုနော်... ကြည်နူး ဘာလုပ်လို့လဲ”

“ကျော်ဆက် လက်ထပ်မှာကို ညည်း ဘာလို့ကန့်ကွက် ချတာလဲ”

“ကိုကိုနော်... ပြောပြီးရက်နဲ့၊ ကြည်နူး လက်မထပ်စေ ချင်တာ ကိုကိုကျော်ဆက်ကိုမှ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုကို လူစံအောင်ကို ညည်း အတူတူပဲ”

“ဘာ”

“နေပါဦး... ညည်းတို့ကြားထဲ ငါက ဘယ်လိုပါလာရ ခြံတာလဲ”

“ပါလာတာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုကိုက ပါကိုပါနေတာ”

“ဟေ”

အံ့သြစွာ လူစံအောင်မှာ မျက်ခုံးကြီး ပင့်သွားရလေသည်။

ထလေးမ ဘာပြဿနာရှာဦးမှာပါလိမ့်။

“ကြည်နူးဘဝမှာ ကိုကိုတို့နှစ်ယောက်လုံးက ကြည်နူး ချစ်ရတဲ့ ကြည်နူးရဲ့ ကိုကိုတွေပဲ၊ ကြည်နူးချစ်တဲ့ ကိုကိုတို့ကို

ဘယ်မိန်းကလေးမှ ပိုင်ဆိုင်သွားတာ ကြည်နူး မမြင်ချင်ဘူး ပြီးတော့ ကြည်နူးချစ်တဲ့ ကိုကိုတို့အချစ်တွေကိုလည်း ကြည်နူး ခွဲဝေမပေးနိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကိုကိုကျော်ဆက်ကိုရော ကိုကိုကိုတို့ လက်မထပ်စေချင်တာ သိပြီလား”

လူ့စံအောင်မှာ ကိုယ့်နဖူး ကိုယ်သာရိုက်မိပါတော့သည် ကြည်နူး...ကြည်နူး ဒီမိန်းကလေး တကယ့်ကို ကလေး တစ်ယောက်လိုပါပဲလား။

“ညည်းနဲ့တော့ခက်ပြီ ကြည်နူး၊ ဇလာကမှာ လူမဖြောင့် သစ်ပင်တွေတောင် သူ့ဘာဝနဲ့သူ သီးချိန်တန်သီး၊ ပွင့်ချိန်တန် ပွင့်ကျတယ်ဆိုတာ ညည်းလေး မသိဘူးလား”

“အို...မသိချင်ပါဘူး”

မျက်စောင်းလေးနှင့် မျက်နှာလှလှလေးကိုတစ်ဖက်ညီ လွှဲသွားသော ချစ်ကြည်နူးကို လူ့စံအောင် မျက်ဝန်းတွေတွေ့ပြီး နှင့် စိုက်ကြည့်ရင်းက...

“မသိချင်လို့မရဘူး ကြည်နူး၊ တစ်ချိန်ကြာရင် မင်း အချစ် ဆိုတာ သိကိုသိလာရမှာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းက သိပ်တော့ တဲ့ မိန်းမလှလေး ဖြစ်နေလို့ပဲ”

“အို”

ချစ်ကြည်နူး မျက်နှာလေး ရဲပသွားရသည်။ သူမ အလှ အကြောင်း စိတ်ဝင်တစားနှင့် ကိုကိုနှုတ်မှ ချီးကျူးခြင်းက ချစ်ကြည်နူးအတွက် ဒါ ပထမဦးဆုံးသာ ဖြစ်ပါသည်။

အချစ်...ဘာအချစ်တဲ့လဲ။

ချစ်ကြည်နူးဘဝမှာ သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်၏ ချစ်ဆိုတာကို သူမ တစ်ခါမှ မစဉ်းစားခဲ့မိဘူးပါ။

ထို့အတူ တွေးလည်း မတွေးခဲ့ဘူး။

ကိုကိုကျော်ဆက်နှင့် ကိုကိုလူ့စံအောင်အပေါ်တွင်သာ ချစ်၊ ဖချစ်၊ မောင်နှမချစ်ဖြင့် ချစ်ခဲ့မိလေသူ။

ယခုတော့ တည်ငြိမ်အေးချမ်းမှုတွေနှင့် ပျော်ရွှင်စရာ

အောင်းခဲ့သော သူမတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်၏ ဘဝလေးထဲကို ခြားတစ်ဦး ဝင်ရောက်လာပေတော့မည်။

ထိုသူကလည်း တခြားသူမဟုတ်။

သူမထံမှ အချစ်များကို ခွဲဝေယူမည့်သူ။

ချစ်ကြည်နူး ဘာလုပ်ရမည်လဲ။

ကိုကိုကို သူမ ဒီအတိုင်းပဲ စွန့်လွှတ်ရတော့မည်တား။

ဟင့်အင်း ဒီလိုလည်း မဖြစ်သေးပါ။

ကို ကို ကျော် ဆက် ဆို တာက သူမဘဝရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ချစ်ရသည့် အစ်ကိုရင်း။

ကိုကိုကို လွယ်လွယ်နှင့် အလျော့မပေးချင်။ သူမ ဘာလုပ် ရမည်လဲ။

ကိုကိုလူစံအောင် ပြောသလိုများ သူမရင်ထဲ အချစ်တွေ မရှိသေး၍ ကိုကိုရင်ထဲက အချစ်များကို ကိုယ်ချင်းမစာတတ်တော့ သလား။

အတွေးတွေနှင့် ချစ်ကြည်နူး ရှုပ်ထွေးလာရသည်။

အချစ်...အချစ်...အချစ်က လူတစ်ယောက်ဘဝအတွက်

ဘယ်လောက်များ အရေးပါနေသည်လဲ။

မချစ်တတ်သေးသည့် သူမအတွက်တော့ အချစ်ဆိုတာက နားမလည်သလို မခံစားတတ်သည်ကလည်း အမှန်ပင်။

ဒါကို ကိုကိုသည် သူမအား စိတ်ဆိုးနေသည်တဲ့လား ကိုကို စိတ်ဆိုးချင်ဆိုး သူမကတော့ အချစ်ဆိုတာကို နားမလည်တော့ ပါ။

ကိုကို စိတ်ဆိုးသလို သူမကလည်း ကိုကိုအား စိတ်ဆိုး

ပါ၏။ ယခုချိန် သူမ အားကိုးနေရသည်က ကိုကို လူစံအောင်။

ဒါနဲ့တောင် ကိုကိုသည် ဘာကြောင့် သူမခံစားမှုကို နားလည်မပေးရသည်လဲ။

“ကြည်နူး လူရွေးမှားသွားပြီလား ကိုကို”

“ဘာပြောတယ် ကြည်နူး”

“ဘယ်သူမှ နားမလည်ရင်နေ၊ ကိုကိုကတော့ ကြည်နူးကို နားလည်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ထားခဲ့တာ”

“ကြည်နူး”

“မခေါ်နဲ့ ကိုကို၊ ကြည်နူးကို မခေါ်ပါနဲ့၊ ကြည်နူး နားလည်ပြီ ကိုကို၊ ကိုကိုသဘောထားက ကိုကိုကျော်ဆက်ရဲ့ သဘောထားနဲ့ အတူတူပဲဆိုတာ”

စိမ်းဖန်နေသော မျက်ဝန်းလေးနှင့် လူစံအောင်အား ခပ်စူး စူးလေးကြည့်ကာ ကိုယ်လေး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည့် ချစ်ကြည်နူးကို လူစံအောင် မတားနိုင်ခဲ့ပါ။

တားဆီးရန်လည်း သူ မကြိုးစားမိ။ သူမစေတနာကို ထောင့်နာရယ်လို့ နားလည်သွားသူလေးကို လူစံအောင် ဘာမှမဖြေရှင်း ချင်သလို သူမ၏ အထင်အမြင် လွဲမှားမှုတို့အတွက်လည်း

လူစံအောင် ရင်နာရပါသည်။

ရှိစေတော့။

ယခု လောလောဆယ်မှာတော့ သူ့အပေါ် အထင်အမြင်
လွဲမှားနေသည့် သူမလေးကို သူ ဘာမှမဖြေရှင်းသလို ဖြေရှင်းရန်
လည်း စိတ်ကူးမရှိသေး။

တစ်ချိန်မှာ သူ့စေတနာတွေကို သူမလေး နားလည်လာ
လျှင် သူ့ကျေနပ်ပါသည်။

ထိုတစ်နေ့ဆိုတာကတော့...။

ဟူး...။

ကြည်နူးရယ်။

သူမနှင့်ပတ်သက်လို့ မကုန်ဆုံးနိုင်တော့သည့် သက်စ
မောများနှင့် လူစံအောင်မှာ မျက်ဝန်းအစုံကို မှိတ်လိုက်ပါတော့
သည်။

အား (၆)

“တီ...တီ...တီ”

အပြာရောင်တောက်နေသည့် နောက်ဆုံးပေါ် ကားလှလှ
လေးတစ်စီးက လူစံအောင်ခြံရှေ့ ပန်းရံသို့ ဆိုက်လာလေသည်။
ဘယ်သူကားပါလိမ့်။

ပန်းပင်လေးတွေနှင့် ခြံထဲတွင် အလုပ်ရှုပ်နေသော
အင်ကြည်နူးမှာ ခြံရှေ့ထိုးရပ်လာသော ကားလေးကို အံ့သြစွာ
ကြည့်နေဆဲမှာပင် ကားပေါ်မှ လူတစ်ယောက် ဆင်းလာလေသည်။

“ဟင်”

“ခန့်ထည်ဘွား”

မမျှော်လင့်သူကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်

ချစ်ကြည်နူး အံ့ဩသွားရသည်။

ခန့်ထည်ဘွား သူ ဒီကို ဘာလာလုပ်တာပါလိမ့်။ သူမ ကြည့်နေဆဲမှာပင် ခန့်ထည်ဘွားသည် ကားပေါ်က ဆင်းလာလေ သည်။

ချစ်ကြည်နူး မနေသာတော့။ ပန်းပင်လေးတွေနှင့် အလုပ် ရှုပ်နေရာမှ ခန့်ထည်ဘွားရှိရာသို့ လျှောက်လာပြီး...

“ခန့်ထည်ဘွား...နင် ဒီကိုဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ကြည်နူး”

“အဟွန်း...ငါက နင့်ကို တွေ့မှတွေ့ပါ့မလားလို့”

“နေပါဦး...နင်က ငါ့ကို ဘာလို့တွေ့ချင်တာလဲ။ ပြီးတော့ ဘာကိစ္စ ဒီကိုလာရတာလဲ”

“နင့်မေးခွန်းတွေကလည်း များလှချည်လား၊ ဘယ်လိုလဲ ကိုယ့်ဆီလာတဲ့ဧည့်သည်ကို ဒီအတိုင်းပဲ ဧည့်ခံတော့မှာလား”

“ဘာ...ဧည့်သည်ဟုတ်လား၊ ဧည့်သည်ဆိုတာ အိမ်ရှင် ဖိတ်မှ လာရတာ၊ ငါ နင့်ကို မဖိတ်ထားဘူး ခန့်ထည်ဘွား”

“အဟား...ဟား...ဟား ချစ်ကြည်နူး နင်ကတော့ အရင်ကအတိုင်းပဲနော်၊ ဘာတစ်ခုမှ မပြောင်းလဲဘူး၊ အင်းဆဲ”

ဒါကြောင့်လည်း ငါ နင့်ကို”

“ခန့်ထည်ဘွား”

အကြည့်စူးစူးတွေနှင့် ကြည့်ကာဆိုလာသည့် ခန့်ထည်ဘွား ချစ်ကြည်နူး စကားပြောခွင့်မပေးပါ။ သူမ၏ ခွင့်ပြုချက်မရပါဘဲ သူမရှိရာ ပန်းရံခံသို့ ရောက်ရှိလာသော ခန့်ထည်ဘွားကို ချစ်ကြည်နူးမှာ အံ့ဩရသလို စိတ်ကလည်း သူ့အပြုအမူတွေအတွက် ချေခွင့်မရ။

သူမရှိရာကို ခန့်ထည်ဘွား ယခုလို တစ်ခါမှ မလာဘူး ခေါ့။ ယခု ဘာကြောင့် လာရပါသည်လဲ။

ချစ်ကြည်နူး အဖြေရှာမရ။

သူမအားတွေ့တိုင်း အမြဲလို စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေ ရသည့် စကားတွေနှင့် လူကို ရဲသဲ့သဲ့ပြောတတ်သည့် ခန့်ထည် ဘွားကို ချစ်ကြည်နူး ကြည့်မရခဲ့ပါ။

ဒါကြောင့်လည်း တွေ့တိုင်း ပြဿနာဖြစ်ရသည်။

ပြဿနာဖြစ်၍ မခေါ်ချင်လို့လည်းမရ။

အထက်တန်းမှစကာ ကျောင်းပြီးသည့်အထိ ခန့်ထည်ဘွား ချီ သူမရှောင်၍မရခဲ့ပါ။

ရိသဲသဲစကားတွေနှင့် သူမအား ကြင်နာမှုတွေပြကာ
ချစ်စကားဆိုခဲ့သော ခန့်ထည်ဘွားကို ချစ်ကြည်နူးမှာ သူငယ်ချင်း
တစ်ယောက်ထက် မပိုခဲ့ပါ။

ဒါကို ခန့်ထည်ဘွားကိုယ်တိုင်လည်း သိပါသည်။

သူ့အား မချစ်နိုင်ပါဟု သူမ အပြတ်ပြောထားသည့်ကြား
ကပင် ဇွဲမလျှော့ဘဲ သူမထံက အချစ်များကို ဇွတ်တောင်းခံနေသည့်
ခန့်ထည်ဘွားကို ချစ်ကြည်နူး တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း သနား
ပါသည်။

တကယ်ဆို ခန့်ထည်ဘွားလို အဆင့်အတန်းမြင့်မားသည့်
အပိုင်းအပိုင်းမှ ငွေကြေးချမ်းသာသော တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်
တဲ့ သူ့အနားတွင် သူ့အချစ်ကို စောင့်မျှော်နေသည့် မိန်းမချောထေး
များလည်း ရှိပါသည်။

ဆံပင်ညိုညိုပျော့ပျော့လေးများက နဖူးပေါ် ခပ်ယိုင်ထူထူ
ဝဲလျက် ကြည်စင်သောအသားအရေနှင့် လူချောတစ်ယောက်ဖြစ်
သော ခန့်ထည်ဘွားသည် သူ့အနားတွင် ဆွတ်ခူးရန် အသင့်ရှိနေ
သည့် မိန်းမချောလေးများကိုဖြင့် စိတ်မဝင်စားပါဘဲ သူ့
နည်းနည်းမှ စိတ်မဝင်စားသည့် ချစ်ကြည်နူးကိုတော့ စိတ်ဝင်

ခဲ့သူ။

အချစ်သည် ဆန်းကြယ်မှုတွေနှင့် တကယ်ပင် ရှိသည်
ထားမသိပါ။ ခန့်ထည်ဘွားကို ကြည့်နူးသည် မချစ်။

မချစ်၍လည်း သူမအပေါ် စိတ်ကုန်အောင် ချစ်ကြည်နူး
သည် ခန့်ထည်ဘွားအား နည်းမျိုးစုံနှင့် စိတ်ကုန်စိတ်ပျက်အောင်
ထုပ်ခဲပေမယ့် ခန့်ထည်ဘွားကတော့ ဇွဲမလျှော့။

သူ့အပေါ် သူမ ဘယ်လိုဆိုးဆိုး ဘယ်လိုစိတ်ကုန်အောင်
ထုပ်လုပ် အပြိုးမပျက်ဘဲနှင့် သည်းခံနိုင်ခဲ့သူ။

ဒါကြောင့်လည်း ချစ်ကြည်နူး သူ့အပေါ် သနားစိတ်နှင့်
သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လို ဆက်၍ခေါ်ပြောဆက်ဆံနေခြင်းပင်။

ညနေခင်းအချိန်ဝယ် ပုစွန်ဆီရောင်ဝတ်စုံလေးနှင့်
ထွက်သရေရှိစွာ လှပလွန်းနေသော ချစ်ကြည်နူးကို ခန့်ထည်ဘွား
မှာ စိုလက်နေသည့် မျက်ဝန်းများဖြင့် ကြည့်နေသည်မှာ သူမထံ
မှ သူ့အကြည့်များ မခွာတော့။

ချစ်ကြည်နူးဆိုတာက သူ့နှလုံးသားထဲက မိန်းကလေး။
ခြစ်မျိုးမဲ့မဲ့ထင် ညွတ်ဖူးနေသော အလှတွေနှင့် သိပ်လှသော သူမ
ကို ခန့်ထည်ဘွား ဈာန်လွယ်နှင့် မစွန့်လွှတ်နိုင်ပါ။

သူ့အား မချစ်ပါဟု သူမ ပြောထားပေမယ့် ခန့်ထည်ဘွား စိတ်မပျက်။ တကယ်ချစ်လျှင် သူမအချစ်ကို သူရအောင် ကြိုးစား ရပေမည်။

“နင်ပြန်တော့ ခန့်ထည်ဘွား”

“ဟာ...ဧည့်သည်ကို ဒီလိုပဲ နင်ထုတ်ရသလားကွ”

“နင်အော်...ဘာဧည့်သည်လဲ၊ ငါ ပြောပြီးပြီမဟုတ်လား။

ငါ မဖိတ်ဘဲရောက်လာတာ ငါ့ဧည့်သည်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ”

“ဆောရီး...ငါ နင့်ကိုတွေ့ချင်လို့”

“ဘာကြောင့်တွေ့ချင်ရတာလဲ”

“သတိရလို့”

“ဘာ”

“ဒါနဲ့...နင် ဒီအိမ်ကိုရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

“ခန့်ထည်ဘွား”

“ငါက နင် ဒီအိမ်ရောက်နေတယ် ကြားတုန်းက

ယုံတောင်မယုံခဲ့ဘူး၊ ပက်စီပြောတုန်းက နောက်နေတယ်ထင်နေတာ

ဒါကြောင့် မယုံလို့ ငါလာကြည့်တာ၊ ပြီးတော့ စိတ်ပူလို့”

“နေပါဦး...ငါ ဘယ်မှာနေနေ ဒါ နင့်အလုပ်လား”

တော့ ငါ့အတွက်လည်း နင် စိတ်ပူစရာမလိုဘူး”

ချစ်ကြည်နူးမျက်နှာလေးက ခပ်တင်းတင်းရယ်။ ခန့်ထည်

ဘွားမှာ သူမမျက်နှာလေးကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ငါချစ်တဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် စိတ်ပူတာ

အပြစ်လား ကြည်နူး”

“ခန့်ထည်ဘွား...နင် ဒီစကားတွေပြောနေမယ်ဆိုရင်

တော့၊ ငါ နင်နဲ့ ဒီစကားတွေ မပြောချင်ဘူး”

မျက်နှာတင်းတင်းလေးနှင့် သူမစကားတွေက ခန့်ထည်

ဘွားရင်ကို ထိခိုက်သွားရလေသည်။

သူမ သူ့ခံစားမှုတွေကို နည်းနည်းမှ ဂရုမစိုက်ခဲ့ပါလား။

နည်းနည်းမှာ ဆစ်ခနဲ နာကျင်သွားရသည်။

သူ့မှာတော့ သူမအတွက် စိုးရိမ်မှုတွေနှင့် ဒါကို သူမ

တော့ နည်းနည်းလေးမှ ဂရုမစိုက်ပါလား။

“နင် အိမ်ပြန်သင့်ပြီ ကြည်နူး”

“ဘာပြောတယ်”

“နင့်အိမ်ကို နင် ပြန်သင့်ပြီလို့ပြောတာ”

“ဒီလိုမျိုး နင့်မှာ ပြောပိုင်ခွင့်မရှိဘူးဆိုတာ နင်မမေ့ပါ

ဘူးနော်”

“ငါ မဆွေပါဘူး ကြည်နူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီစကားကိုတော့ ငါပြောရမှာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါက နင့်ကို ချစ်တဲ့သူမို့လို့”

“ခန့်ထည်ဘွား...နင်”

ဒါသတွေနှင့် ချစ်ကြည်နူးမျက်နှာလေး ရဲတောက်နေလေပြီ။

“ငါ...ဦးလူစံအောင်ကို စိတ်မချဘူး”

“နင်...ကဲဟယ်”

“ကြည်နူး”

လေမှာပျံဝဲလာသော ချစ်ကြည်နူးလက်လေးကို ခန့်ထည်ဘွား ဖမ်းဆုပ်လိုက်လေသည်။

“လွတ်...လွတ်စမ်း၊ ငါ့လက်ကို နင် လွတ်စမ်း ခန့်ထည်ဘွား”

“နင်...ငါ့ကို စိတ်ဆိုးချင်ရင်လည်းဆိုး၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ နင်နှံ့ပတ်သက်ပြီး ဦးလူစံအောင်အပေါ် စိုးရိမ်မှုတွေ ပြုနေတာတော့ အမှန်ပဲ”

“နင့်စကားတွေက သိပ်လွန်နေပြီနော် ခန့်ထည်ဘွား”

“နီကိုနှံ့ပတ်သက်ပြီး နင်ဘာမှ ပြောစရာမလိုဘူး၊ နင်စိုးရိမ်သလို ဖြစ်နေရင်တောင် နင် ဒီစကားတွေ ပြောခွင့်မရှိဘူး”

ခန့်ထည်ဘွား မျက်မှာပျက်သွားရသည်။

သူသိပါသည်။ သူ့စကားတွေက သူမအပေါ် စိုးရိမ်မှု

တွေနှင့် ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဆန်နေမည်ဆိုတာ။ ဒါပေမယ့် သူ မပြောလည်း မနေနိုင်။

ချစ်ကြည်နူးဆိုတာ သိပ်လှသည့် မိန်းကလေး။

သူမအလှတွေကို သူသတိထားမိသလို ယောက်ျား

အစ်ယောက်ဖြစ်သည့် ဦးလူစံအောင်လည်း သူ့လို သတိထားမိပါ သွင်...

ဟင်း။

ခန့်ထည်ဘွား သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကြည်နူး...ငါ”

“နင်ပြန်တော့ ခန့်ထည်ဘွား၊ ငါ နင့်ကို ဒီထက်ပိုပြီး

စိတ်မဆိုးချင်ဘူး”

“ငါ တောင်းပန်ပါတယ်ကြည်နူး၊ တကယ်တော့ ငါ”

“နင် အိမ်ထဲဝင်ဦးမလား”

“ဟင်”

ခန့်ထည်ဘွား အံ့သြသွားရသည်။

ကြည်နူး သူ့ကို ဘာပြောလိုက်တာပါလိမ့်။

“ကြည်နူး...နင်”

“ဪ...နင့်ကို အိမ်ထဲဝင်ထိုင်ဦးမလားလို့ မေးတာ”

ခြံဝမှာပင် သူ့မကိုယ်လေး ပိတ်ရပ်လျက် သူ့အား ဝင်ခွင့် မပေးသော သူမ။ ခုမှ ဘာစိတ်ကူးရသည်မသိပါ။ သူ့အား အိမ်ထဲ သို့ပင် ဝင်ခွင့်ပေးနေပြန်သည်။

ဘာပဲပြောပြော ခန့်ထည်ဘွား ကျေနပ်သွားရသည်ထ အမှန်။

သူ မျှော်လင့်ခဲ့သည်ကလည်း သူမထံမှ ဒီလိုနားလည်မှု မျိုးပင်။

အပြုံးလှလှလေးနှင့် ချစ်ကြည်နူး သူ့မကိုယ်လေးထံ ဖယ်ကာ ခန့်ထည်ဘွားအား အိမ်ထဲသို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။ ပန်းရုံတစ်နေရာမှ လူတစ်ယောက်သည် စူးရှတောက်ပသော မျက်ဝန်းကြီးအစုံဖြင့် အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ကာ နေနေစူးစူးကြည့်နေပါ၏။

ထိုသူက တခြားမဟုတ်ပါ။ ပန်းရုံ၏ အရှင်သခင် လူခံအောင်ပင်ဖြစ်လေသည်။

ချစ်ကြည်နူးမှာ ခန့်ထည်ဘွားအား အိမ်ထဲသို့ ဖိတ်ခေါ် ချန် မရည်ရွယ်ခဲ့ပါ။

သို့သော်...သူမတို့အား ကြည့်နေသည့် လူခံအောင်ကို ခြင်္သေ့လိုက်တော့ သူမရင်ထဲ သူ့အပေါ် အရွဲတိုက်ချင်စိတ်များ ဖြစ်လာ ရသည်မို့ ခန့်ထည်ဘွားအား အိမ်ထဲသို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ် သည်။

ဒါ သူမ လူခံအောင်ကို တမင်အရွဲတိုက်လိုက်ခြင်းပင်။ သူ့အပေါ် နားလည်မှုတွေ ရှိနေလိမ့်မည်ဟု ထင်ထားခဲ့သမျှ သူ့အထင်နှင့် တခြားစီ ကိုတို့သဘောထားများကို သိပြီးကတည်း ချစ်ကြည်နူးသည် သူမအပေါ် နားလည်မှုမရှိပါလားဆိုသည့် စိတ်အတွေးများနှင့် ကိုကိုအား စိတ်ဆိုးရုံမက ယခုလို ကိုကိုအား အရွဲတိုက်ပစ်လိုက်သည်။

ကဲ...တို့ကိုလူခံအောင် ရှင် ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ။ အချစ်ဆိုတာ ကြည်နူးကို သိစေချင်တဲ့ ကိုကို။ ခု ကိုကို အချစ်ချင်တဲ့အတိုင်း ကြည်နူး လုပ်နေပါပြီ။

ကြည်နူးလိုပဲ ကိုကိုလည်း ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် ကြိုးစားထားပါ ကိုကို ဆိုသည့် စကားများကို ချစ်ကြည်နူးရင်ထဲ ဆို့ဖော်လိုက်မိသည်။

ခန့်ထည်ဘွားကတော့ ချစ်ကြည်နူးရင်ထဲက ခံစားမှုများကို မသိပါ။ အပြုံးလှလှ မျက်နှာချိုချိုလေးနှင့် ရှိနေသော ချစ်ကြည်နူးကိုသာ မယုံနိုင်သော တောက်ပသည့် မျက်ဝန်းစိုကြီးများနှင့် ငေးကာကြည့်ရင်း စကားတွေဆိုနေမိသည်။

ခန့်ထည်ဘွားအား ချစ်ကြည်နူးသည် အပြုံးလှလှ ချိုနှိုင်းအိအိလေးနှင့် စကားတွေဆိုနေလေလေ မျက်ခုံးထူထူကြီးနှစ်ဘက်ထိ လှမတတ် မျက်မှောင်ကြီးကြွတ်လေ ဖြစ်နေရသော လူ့အောင်ကို ချစ်ကြည်နူးမှာ မျက်ဝန်းလှလှလေးနှင့် မသိမသာ အကဲခတ်ရင်း ကျေနပ်နေရသည်။

ကျေနပ်မှုနှင့်အတူ လူ့အောင်ကိုလည်း အနိုင်ယူချင်စိတ်တွေ ဖြစ်နေရသည်။

စိတ်ထဲမှာတော့ မျက်ခုံးကြီးတွန့်ကြွတ်ကာ မျက်နှာဖွတ်နေသည့် လူ့အောင်ကိုကြည့်ပြီး ရင်ထဲကျေနပ်မှုတွေနှင့် ဖျော်ရသည်။

လူ့အောင်မှာတော့ တစ်ချက်တစ်ချက် သူ့အား မျက်ဝန်းချော့လေးနှင့် ကြည့်ရင်း ပြုံးချိုသော မျက်နှာလေး နှင့် မျက်နှာအေးကို ခပ်မော့မော့ထားကာ သူ့အား ဂရုမစိုက်သလို ခန့်ထည်ဘွားနှင့် စကားတွေဆိုနေသော ချစ်ကြည်နူးကြောင့် ရင်မှာ ဒေါသတွေနှင့်။

ချစ်ကြည်နူး။

ဒါ...ဘာလုပ်တာလဲ။

သူသိသလောက် ခန့်ထည်ဘွားဆိုတာ သူမ ဒီလိုအခွင့်အရေးပေးရမည့်သူ မဟုတ်ပါ။

တွေ့လိုက်တိုင်း ပြဿနာဖြစ်ကာ ကြည့်မရပါဆိုသော သူ့က ခုတော့ ခန့်ထည်ဘွားအပေါ် အပြုံးလှလှလေးနှင့် မယုံနိုင်အောက်အောင်ပါပဲလား။

လူ့အောင်သည် စိတ်မှာ တစ်ခုခုကို အလိုလိုသိနေသလို။ သူ့ချာပါသည်။ ဒါ သူမလေး သူ့ကို အရွံ့တိုက်နေသည်ဆိုတာ။

သူ့ကို မကျေနပ်၍ သူမ သူ့ကို အရွံ့တိုက်နေပုံကတော့ သူ့အတွက် မခံချင်စရာ။

တကယ်ဆို ခန့်ထည်ဘွားနေရာ တခြားတစ်ယောက်ဆိုရင်

တောင် သူ ခွင့်လွှတ်ကောင်း ခွင့်လွှတ်ပါလိမ့်မည်။

ခုတော့ ကိုယ့်အပေါ် မရိုးသားသည့် ဒီချာတိတ်ကို အပြုံးချိုချို၊ မျက်နှာလှလှလေးနှင့် ရှိနေသည်က သူမအတွက် ကိုယ့်အန္တရာယ်ကို ကိုယ်ဖိတ်ခေါ်နေသလိုပင်။

“တောက်”

မေးကြောကြီးတင်းကားကာ သူ့အဖေကို ချေကြိတ်လှူတောက်တစ်ချက်ကို လူစံအောင် ခပ်ပြင်းပြင်းခေါက်လိုက်မိသည်။ သည်နောက် သူသည် ခြံထဲတွင်ထိုင်ကာ ဖတ်လမ်းစာအုပ်ကို သိမ်းလိုက်ပြီး ခြေလှမ်းကျကြီးများနှင့် အိမ်ကြီးအလျှောက်လာခဲ့သည်။

ဘာကြောင့်ရယ်မသိ။ ရင်ထဲမှာတော့ ဒေါသတွေနှင့် သူ ဒေါသဖြစ်နေရသည်က အကြည့်စူးစူးကြီးတွေနှင့် ကြည့်နေသော ခန့်ထည်ဘွားကိုလား။ ဒါမှမဟုတ် ခန့်ထည်ဘွားအပေါ် အပြုံးချိုချိုလေးနှင့် ရှိနေပါသော ချစ်ကြည်နူးကိုပဲလား။

သူ့ကိုယ်သူလည်း လူစံအောင် မသိတော့ပါ။ သူ့သိသကဲ့သို့ ချစ်ကြည်နူးဆိုတာ သူ ငယ်ငယ်ကတည်းက သိထားထားရသည့် မိန်းကလေး။

ပြောရလျှင် သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင် သူ အရင်းနှီးဆုံး မိန်းကလေးမှာလည်း ချစ်ကြည်နူးပင်ဖြစ်သည်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် ပတ်သက်၍ ချစ်ကြည်နူးအပေါ် သူ စိုးရိမ်မိခြင်းသည် သူ့ဘဝအတွက် ဒါ ပထမဦးဆုံးသာ ဖြစ်လေ၏။

ခန့်ထည်ဘွားနှင့် သူမကို အခုလိုယှဉ်တွဲတွေ့လိုက်ရတာနှင့် သူ့ရင်ထဲ ဘာကြောင့် ဒီလောက်စိတ်လှုပ်ရှားသွားရပါသည်လဲ။ သူ...မတွေးတတ်တော့။

သေချာသည်ကတော့ သူ့ရင်ထဲ ပူလောင်နေခြင်းပင်။ ခန့်ထည်ဘွားကို လူစံအောင် သိပါသည်။

ဒီချာတိတ်က ရုပ်ချောသလို မိဘအရှိန်အဝါနှင့် ငွေကြေးချမ်းသာသူတစ်ယောက်။ ဒါ့အပြင် မိန်းကလေးများနှင့်လည်း ရှုပ်ထွေးချင်သူ။

ဒါကို သူမ မသိလေရောသလား။ သိရက်နှင့်ပင် သူ့ကို တမင်အရွဲတိုက်ဖို့သာ စဉ်းစားနေခြင်းလား။

ခန့်ထည်ဘွားလို ချာတိတ်က သူမလို ပူးပူးစင်စင်နှင့် သိပ်လှသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လွယ်လွယ်နှင့် အလျှောက်

ဝေးလိမ့်မည်သူမဟုတ်။

တွေးလိုက်ရုံဖြင့် လူခံအောင်ရင်ထဲ စိုးရိမ်မှုတွေက ကြီးစိုးသွားရသည်။

“ကြည်နူး”

သူ့အသံက ဧည့်ခန်းတစ်ခုလုံးကိုပင် လှမ်းစိုးသွားရသလို။ ချစ်ကြည်နူးမှာ ခန့်ထည်ဘွားကို ကော်ဖီချပေးရင်း လူခံအောင်အားအေးစက်စက်မျက်ဝန်းတွေနှင့် လှမ်းကြည့်လေသည်။

သူမထံမှ ဒီအကြည့်များကို မြင်တော့လူခံအောင် ရင်မောသွားရသည်။ သူ သိလိုက်ပါသည်။ သူမလေး သူ့အပေါ် အထင်လွဲစိတ်ကောက်နေပြီဆိုတာ။

“သောက်လိုက်ဦး ခန့်ထည်ဘွား၊ ကော်ဖီတွေအေးကုန်လိမ့်မယ်”

နှုတ်ခမ်းအစုံကို လူခံအောင် တင်းတင်းစေ့ပစ်လိုက်သည်။ အပြုံးလေးစွက်ကာ ပြောလျက် ကော်ဖီခွက်ကို ခန့်ထည်ဘွားရှေ့သို့ တိုးပေးရင်းက ချစ်ကြည်နူး ပြောလိုက်သည်။

ခန့်ထည်ဘွားမှာ မျက်ဝန်းတည်တည်ကြီးနှင့် မျက်နှာကြီးနီရဲနေသော လူခံအောင်ကိုကြည့်ကာ အနေခက်နေတော့သည်။

ယောက်ျားချင်းမို့ လူခံအောင်ရင်ထဲ ဘာဖြစ်နေသည်ကို ခန့်ထည်ဘွား ရိပ်မိနေရသလို။

ချစ်ကြည်နူးကတော့ ဒါတွေကို ဂရုပြုမိပုံမရ။ ဒီနေ့မှ သူ့အပေါ် ထူးထူးခြားခြား သဘောတွေကောင်းကာ ဧည့်ခံနေလေသည်။

“သောက်လေ...ခန့်ထည်ဘွား၊ ကြည်နူးကိုယ်တိုင် နောင်ထားတာ၊ ဘာလဲ မကြိုက်လို့လား”

“အင်း...ဟို မဟုတ်ဘူး၊ ကိစ္စလေးတစ်ခုရှိတာ မေ့နေဗို့ ပြန်လိုက်ဦးမယ်၊ နောက်မှနော် ကြည်နူး”

စူးရဲသည့် လူခံအောင် အကြည့်များအောက်မှာ ခန့်ထည်ဘွားသည် မနေရဲတော့သလို ကမန်းကတန်းပင် နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်သွားလေသည်။

ချစ်ကြည်နူးမှာ မျက်နှာလေးပျက်နေရတော့သည်။ ခန့်ထည်ဘွား ဘာဖြစ်သွားသည် သူမ သိပါသည်။

အသိနှင့်အတူ ချစ်ကြည်နူးအကြည့်တွေက လူခံအောင်ထံ ရောက်ရှိသွားရသည်။

အိမ်ရှင်ဖြစ်တဲ့သူက ဒီလောက်မျက်နှာကြီး တည်ဟင်း

ခက်ထန်နေမှတော့ ဘယ်လိုဧည့်သည် နေရပါမည်လဲ။

ဗွင့်လွှာဗွင့်ချပ်လေးများပမာ ရှိနေသည့် နှုတ်ခမ်းပေးလေးက ခပ်တင်းတင်းလေး နေသွားရပြီ...
“ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ ကိုကို”

“ဘာပြောတယ် ကြည်နူး”

“ခန့်ထည်ဘွားက ကြည်နူး ဧည့်သည်ဆိုတာ ကိုကိုအင်္ကျီဘူးလားဟင်၊ ဒါ ကိုကို ကြည်နူးကို တမင်အရှက်ခွဲလိုက်တာပေါ့ဟုတ်လား”

ချိုအိနေသော အပြုံးတွေနှင့် စကားသံတွေက အခုထွေဖြင့် စောစောကနှင့် တခြားစီ။ ဒါ ခန့်ထည်ဘွားမဟုတ်တော့ များလား။

လူစံအောင်မှာ သူ့အပေါ် ရန်တွေနေသော ချစ်ကြည်နူးကြည့်ပြီး ရင်နာနေရသည်။

ခန့်ထည်ဘွားနှင့် ပတ်သက်ကာ သူမ ဒီလောက်လေးနက်မှုတွေ ရှိနေပြီတဲ့လား။

“ကြည်နူး...ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘာရယ်”

“ဒါ...မင်း ကိုကိုကို တမင်အရွဲတိုက်နေတာမဟုတ်ဘူး”

ချစ်ကြည်နူး အံ့သြသွားရသည်။

ဘုရားရေ...ကြည့်စမ်း။

ကိုကိုသည် သူမရင်ထဲကို ထိုးဖောက်မြင်နေသည်ပါလား။

ချစ်ကြည်နူး မျက်နှာလေး ရဲပသွားရသည်။

ချစ်ကြည်နူး ကိုကိုကို ဝန်မခံချင်ပါ။

ကိုကိုသည် သူမအား နားလည်ပေးသူမဟုတ်။

အတွေးများနှင့် ချစ်ကြည်နူး လူစံအောင်မျက်နှာချောချော

ကြည့်လိုက်မိတော့ သူမအား ကြည့်နေပါသည့် ကိုကို

အကြည့်တွေနှင့် အကြည့်ချင်း ဆုံသွားရသည်။

လူစံအောင် အကြည့်များအောက်တွင် ချစ်ကြည်နူး မလုံလဲလေးဖြစ်သွားရသည်။

သူမ အပြုအမူတွေက သိပ်ပြီး ကလေးဆန်သွားရပြီလား။

အပြင်လေးနှစ်ဖက်က နှင်းဆီခင်းလေးလို နီရဲတောက်ပသွားရ

သည်။

သို့သော်...ကိုကိုကိုတော့ အရှုံးမပေးချင်သည်မို့။

“အခွဲတိုက်တယ်လို့ ဘာကြောင့် ကိုကိုပြောရတာလဲ ပြီးတော့ ကိုကိုနဲ့ ကြည်နူး ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့”

“ကြည်နူး”

လူစံအောင်အသံက တစ်စုံတစ်ရာအတွက် ထိတ်လန့်သွားရသလို တစ်စုံတစ်ရာကို လက်လွတ်ဆုံးရှုံးလိုက်ရသည့်အသံမျိုး။

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ကြည်နူး၊ မင်းစကားတွေ သိပ်ပြီး စိမ်းကားမနေဘူးလား၊ ပြီးတော့ ကိုကိုက မင်းပြောသလို လူမျိုးလား”

မျက်နှာလှလှလေးကို ချစ်ကြည်နူး တစ်ဖက်သို့ လှမ်းလိုက်သည်။ သူမစကားတွေက ကိုကိုအပေါ် သိပ်များလွန်သွားခဲ့ပြီလား။

စိတ်ထိခိုက်သွားသည့် ကိုကိုအသွင်က သူမအား နောင်အတွက် ရနေစေရသလို။

“ခန့်ထည်ဘွားဆိုတာက”

“သူက ကြည်နူးသူငယ်ချင်း”

“ဒါပေမယ့် ချာတိတ်က သူငယ်ချင်းထက် ပိုနေတာဆိုရင်ရော”

“ဒါ...ကြည်နူးကိစ္စပါ”

“ကြည်နူး”

“ကိုကိုပဲ ပြောခဲ့တယ်လေ၊ အရွယ်ရောက်တဲ့သူတိုင်း အချစ်ဆိုတာကို သိကြပြီရမယ်ဆိုတာ”

ချစ်ကြည်နူးမှာ ခပ်မဲ့မဲ့လေးပြီးရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့် ကိုကိုပြောတာ”

“ခန့်ထည်ဘွားက ကြည်နူးအတွက် လူကောင်းတစ်ယောက်ပဲ”

“ကြည်နူး...မင်း သူ့အကြောင်း ဘယ်လောက်သိနေလို့လဲ”

“ဘာသိစရာလိုလို့လဲ ကိုကို၊ ကြည်နူးစိတ်ထဲမှာ သူ့ကို နှုတ်ထောင်တစ်ယောက်လို့ သတ်မှတ်ရင် ရပြီမဟုတ်လား ကိုကို”

“မရဘူး”

“ဟင်”

“လူတစ်ယောက် ကောင်းမကောင်း အပေါ်ယံ သိရုံနဲ့ ခြိတ်လို့မရဘူး ကြည်နူး၊ ဒါကို မင်းမပေးပါနဲ့”

လူစံအောင်မှာ ထိုစကားများကို ချစ်ကြည်နူးမျက်နှာလှလှ

လေးအား ချစ်ခင်ကြည့်ကာ တစ်လုံးချင်း ပြောလိုက်လေသည်။

ချစ်ကြည်နူးမှာ သွားလေးများ ချစ်ကြိတ်ရင်း...

“ကြည်နူးအတွက် ဒါတွေမလိုဘူး ကိုကို၊ သူနဲ့ ကြည်နူး ကြားမှာရှိတာ နားလည်မှုတစ်ခုပဲ”

“နားလည်မှု ဟုတ်လား၊ ဘာနားလည်မှုလဲ၊ အေး ငါသိ တဲ့ နားလည်မှုကတော့ ခံနိုင်စွမ်းဘာသာ မင်းအပေါ် အချိန်မရွေး အန္တရာယ်ပေးနိုင်မယ့် နားလည်မှုပဲ”

ပြောပြီး လူခံအောင်သည် သူမအနားမှ ချာခဲ ကျောခိုင်း လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

လူခံအောင်ပြောသမျှ အမှန်တရားတွေဆိုတာ ချစ်ကြည်နူး သိပေမယ့် ရင်ထဲ ရက်စိတ်၊ ခံပြင်းစိတ်တို့နှင့်အတူ အနိုင်ယူလို စိတ်များနှင့် လူခံအောင်ကျောပြင်ကြီးအား မျက်စောင်းထိုးရင်း နေရာ မှာပင် တွေ့တွေ့လေးရပ်ကာ ကျန်ခဲ့လေသည်။

နိဂုံး (၈)

သည်ရက်တွေအတွင်းမှာ လူခံအောင်တစ်ယောက် ဘာပဲ ခုတ်လုပ် လူနှင့်စိတ်က မကပ်သလို လုပ်သမျှ အလုပ်တွေက အညည်း စိတ်မပါနိုင်အောင် ရှိနေရသည်။

သည်လို သူဖြစ်ရသည်မှာ ချစ်ကြည်နူးကြောင့်ဆိုလျှင် မှားမှတ်မှတ်ရရ ချစ်ကြည်နူးနှင့် ပြဿနာဖြစ်ပြီးကတည်းက လူခံအောင်မှာ စိတ်ထဲ ရွပ်ထွေးနေကာ စိတ်နှင့်ကိုယ် မကပ်တော့ ဖြစ်ပင်ဖြစ်သည်။

သူ့အပေါ် နားလည်မှုလွဲ၊ အထင်မှားနေသည့် သူမလေး နဲ့ လူခံအောင် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် သူမလေးက မှားမှား မျက်နှာချင်းဆိုင်မခံပေ။

သူမြင်တာနှင့် မျက်နှာလေးလွဲကာ တိမ်းရှောင်သွားတတ်သည် ချစ်ကြည်နူးကိုကြည့်ပြီး လူစံအောင် ရင်မောခဲ့ရပါသည်။ အဆိုးထဲက အကောင်းလို့ ပြောရမည်က သူမလေးအပေါ် ဘယ်လိုပင် စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက် အထင်လွဲနေခဲ့ပါ။ ကျော်ဆက်ရှိရာ တစ်ဖက်အိမ်ကို မပြန်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သည်အတွက် သူ စိတ်ဖြေရပါသည်။

တကယ်တမ်း သူမ ပြန်သွားလျှင်လည်း သူ တားနားလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ ချစ်ကြည်နူးဆိုသည့် သူမလေးကို သူ့လည်း မပိုင်သလို ဆိုင်လည်းမဆိုင်ခဲ့ပါ။

ယေသံယောဇဉ်နှင့် ခြံချင်းကပ် အတူကြီးပြင်းလာခဲ့သည့် သူမလေးကို သူ့အနေနှင့် သံယောဇဉ်တွေ ပိုမိုသည်ကလွဲလို့ သူ့သူမဆိုတာ သက်ဆိုင်ကြသူတွေမဟုတ်။

သွေးမတော်ပေမယ့် ချစ်ကြည်နူးသည် သူ့အတွက် ချစ်စရာညီမလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သလို ချစ်ကြည်နူးအတွက်လည်း သူသည် ဆိုးရွားမည့် အစ်ကိုတစ်ယောက်ရယ်သာ။

အစ်ကိုဖြစ်သူနှင့် စကားများလာတိုင်း ထစ်ခဲသူအားကိုးနှင့် သူ့ရှိရာ ပန်းရုံသို့ ဆင်းလာတတ်သော သူ့အဖေသည်။

သူ့ လူစံအောင်ကိုယ်တိုင်က အပြစ်ရယ်လို့ ဆိုတတ်သူမဟုတ်။ သည်လိုမဆိုရက်၍လည်း သူမလေးအတွက် ပန်းရုံသည် သူမနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ရသည့်အိမ် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

သူမအိမ်သာမက ပန်းရုံသည်လည်း သူမခြေ သူမလက် အလုံးသည် သူမသဘောအတိုင်းပင်။

လူစံအောင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူမလုပ်သမျှကို ဘာလုပ်ချစ် အပြိုးမပျက်ဘဲ ကျေနပ်နေခဲ့သူ။

သည်မျှတီ လူစံအောင် သံယောဇဉ်တွေက သူမအပေါ် ခြေလေသူ။

လူစံအောင်ဆိုတာ မိန်းကလေးများနှင့် ရင်းနှီးပတ်သက်စွာ နေခဲ့သူမဟုတ်။ သူ ဆယ်တန်းအောင်ချိန်တွင် မိဘနှစ်ပါးမှာ နှုတ်ဆောင်ဆင့် ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။

မိဘများမရှိတော့ပေမယ့် လူစံအောင်သည် ဘဝကို ဘာဟော့ရမ်းရမ်း နေထိုင်ခဲ့သူမဟုတ်ပါ။

မိဘများထားခဲ့သည့် အမွေအနှစ် ငွေကြေးများစွာနှင့် လူစံအောင်သည် သူ့ဘဝကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် နေထိုင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

ကျောင်းပြီးကတည်းက စီးပွားရေးလောကထဲ ဝင်ခဲ့သော သူ့အတွက် အောင်မြင်မှုဆိုတာလည်း သူ မျှော်မှန်းသလို ရရှိခဲ့ပါ သည်။

သူ့ဘဝတစ်ခုလုံးကို သူ ငါသနာပါသည့် စီးပွားရေး လုပ်ငန်းထဲတွင် စိတ်ရောကိုယ်ပါ မြုပ်နှံခဲ့သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည့် အချိန်ကာလအားလုံးကို သူ့ဘဝ သူ့လုပ်ငန်းထဲတွင်သာ လူ့စံအောင် ကုန်ဆုံးစေရသည်မို့ သူ့ဘဝ တွင် အချစ်ဆိုတာကိုလည်း လူ့စံအောင် မမြေ့ရှာမစဉ်းစားခဲ့ပေပါ။

အချစ်ဆိုသောစကားသည် သူ့အတွက်တော့ စိမ်းမသလို။ မိန်းကလေးတွေနှင့် ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေတတ်ခဲ့သော သူ။ ချစ်ကြည်နူးနဲကြတော့ သူမ ဆိုးနွဲ့သမျှဒဏ်ကို ခံနိုင်လွန်ခဲ့ လေသည်။

ဒါက သူနှင့်သူမကြား ဖြူစင်သန့်ရှင်းလွန်းသည့် အကြောင်း ရောင်သံယောဇဉ်ကြီးတစ်ချောင်းကြောင့်သာ ဖြစ်သည်ကို သူ သူ့ရော သူမလေးပါ သိပါသည်။

သူ့လိုပင် ကျော်ဆက်သည်လည်း လူပျိုကြီးဘဝ အသက်သုံးဆယ့်ငါးကျော်ခဲ့သည်ကလည်း အတူတူ။

အဲ...မတူတာရှိပါသေးသည်။ ကျော်ဆက်သည် သူ့လိုပင် အသက်သုံးဆယ့်ငါးကျော်ခဲ့ပေမယ့် လူ့စံအောင်လို ရင်ထဲ အဖာဟင်းလင်းနှင့်လူမဟုတ်။

ကျော်ဆက် နှလုံးသားထဲတွင် အချစ်ဆူးလေး စိုက်ဝင် ချခဲ့ပြီးသူ။

မြတ်ဆိုတာက ကျော်ဆက်အတွက် အချစ်ဦး၊ အချစ်ဆုံး နှင့် နောက်ဆုံးချစ်သူလည်းဖြစ်မှန်း လူ့စံအောင် သိပါ၏။

ကျော်ဆက်ဆိုတာက ရိုးသားပြောင့်မတ်သည့်သူ။ ငယ်စဉ် အတည်းက နှစ်အိမ်တစ်အိမ် နေလာခဲ့သူမို့ တစ်ယောက်အကြောင်း မှီ တစ်ယောက် သူတို့နှစ်ဦး သိနေပြီးသား။

ကျော်ဆက်လို ရိုးသားဖြူစင်သည့် လူကို မြတ်လို အကုန် ချစ်တာနှင့် ပြည့်စုံသည့် မိန်းကလေးနှင့် သူ သဘောတူပါသည်။ အကြောင်းလည်း ကျော်ဆက်ကိစ္စကို သူ ဘာမှဝင်၍မပြောခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဒါကို ချစ်ကြည်နူးသည် သူ့အပေါ် နားလည်မှုလွန်၍ ကျော်ဆက်ကိစ္စတွင် သူပါကာ သူမအား နားမလည်ပေးရကောင်း အဆိုလျက် သူ့အား ရှောင်နေလေတော့သည်။

သူမ၏ ကလေးဆန်မှုကြောင့် လူ့အောင် ဘာလုပ်၍ လုပ်ရမှန်းပင်မသိတော့။

သူမ၏ ကလေးဆန်မှုတွေက သူ့အတွက် ရင်မောဗွယ်ရာ၊ သူ့အား စိတ်ဆိုး၍ သူမ စကားမပြောမခေါ်လျှင် နေပါစေ။ သူ့အား စိတ်ဆိုးကာ အရွဲတိုက်လျက် ခန့်ထည်ဘွားနှင့် တွဲနေသည်ကတော့ လူ့အောင် ဘယ်လိုမှ လက်မခံနိုင်စရာပင်။

ချစ်ကြည်နူးဆိုတာ သူ့မျက်စိရှေ့အောက်မှာပင် ကြီးပြင်းလာသည့် ကလေး။ သိပ်လှသော သူမလေးသည် ယောက်ျားလေးများနှင့် ပတ်သက်ကာ ဘာအတွေ့အကြုံမှ ရှိသူမဟုတ်။

ခန့်ထည်ဘွားလို ချာတိတ်က မိန်းကလေးတွေအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိနေသူ။ ဒီလိုလူတစ်ယောက်နှင့် သူမ တွဲနေသည်ဆိုတာ လူ့အောင်အတွက် ပုန်ခံမှုတွေနှင့် သူမအတွက် စိုးရိမ်စရာပင်။

ယခုလည်း သူမ ခန့်ထည်ဘွားနှင့်အတူ အပြင်ထွက်လာလေသည်။ သူ ဘာလုပ်ရမည်လဲ။

ဒီကိစ္စ ကျော်ဆက်နှင့်သူ တိုင်ပင်ရမည်လား။ တော်သည်လို့ပြောရမည်။ ကျော်ဆက်တို့မင်္ဂလာတိစ္ဆာက မမျှော်လင့်

အခြေအနေအမျိုးမျိုးကြောင့် ခေတ္တခဏ ရွှေဆိုင်းနောက်ရွှေသွား၍

မဟုတ်ပါက သူမလေး ဘယ်လောက်ထိ သူတို့နှစ်ဦးအရွဲတိုက်နေမည်မသိပါ။

ယခုတောင် သူမကြောင့် သူ ရူးချင်နေရပြီ။ သူဘဝတွင် ချစ်ရုံသည် သူ့အတွက် စိတ်အရွပ်ထွေးရဆုံးသော အချိန်ဖြစ်ပါမည်။

ခန့်ထည်ဘွားနှင့် ပတ်သက်လာတိုင်း သူ့ရင်ထဲ စိုးရိမ်မှုတွေနှင့် ရှိနေရသည်ကလည်း အစ်ကိုရင်းဖြစ်သည့် ကျော်ဆက်က သာပါလိမ့်မည်။

တစ်နေ့ တစ်နေ့ ခန့်ထည်ဘွားနှင့် သွားလာလည်ပတ်သည့် သူမကို လူ့အောင်မှာ မတတ်သာ၍ ဒီအတိုင်း ထားခဲ့ပေမယ့် သူမကို သူ မျက်ကွယ်ပြုထားခဲ့သူမဟုတ်ပါ။

စိုးရိမ်စိတ်မချမှုတွေနှင့်ပင် သူမသွားလေရာနောက်ကွယ် သူ အရိပ်ဖြစ်နေခဲ့သည်ကိုတော့ သူမလေး သိလိမ့်မည်

ဒီပုံနှင့် ကြာလျှင်မဖြစ်တော့ပါ။

သူ့လုပ်နေပုံကလည်း သူ့အတွက် အလုပ်ပျက်အကိုင်
ထူထပ်ဖြစ်ရသလို သူမအတွက်လည်း အန္တရာယ်က အချိန်ပြည့်။

သူ တစ်ခုခုကို ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်နိုင်မှတော့
ပေမည်။ မဟုတ်ပါက ကြာလျှင်မလွယ်။

အားလုံးပြဿနာ ရွပ်ထွေးသွားနိုင်သည်။ အဓိကပြဿနာ
က ကျော်ဆက်။ ကျော်ဆက်သည် သူ့အား ယုံကြည်၍ ညီမဖြစ်
တဲ့ ချစ်ကြည်နူးအား သူ့ထံ စိတ်ချလက်ချရှိနေသူ။

သည်တော့ သူစိုးရိမ်သည်က မလွန်။

တစ်စုံတစ်ရာ ပြဿနာဖြစ်ပါက ကျော်ဆက်သည်
သူ့အား ခွင့်လွှတ်လိမ့်မည်မဟုတ်။ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်သူလည်း
ခွင့်လွှတ်နိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။

ခန့်ထည်ဘွားလို ချာတိတ်က ချစ်ကြည်နူးအတွက်
ယုံကြည်စိတ်ချပွယ်ရာကောင်းသော သူ့မျိုးမဟုတ်ဆိုတာလည်း
လူ့အောင် ကောင်းကောင်းသိပါသည်။

သူမလေး ခန့်ထည်ဘွားနှင့် တွဲနေသည်ကို အ
ကျော်ဆက်သိလျှင်...

ဟူး။

ကြည်နူးရယ်။

လူ့အောင် မတွေးရဲတော့ပါ။

ညီမဖြစ်တဲ့ ချစ်ကြည်နူးနှင့် ပတ်သက်လာလျှင်
ကျော်ဆက်သည် ဘယ်အရာကိုမှ ပေါ့ပေါ့သေးသေး တွေးတတ်သူ
မဟုတ်မှန်း လူ့အောင်သာ အသိဆုံးဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ဦးကို အညွှတ်တိုက်ချင်တာနှင့် မတော် ခန့်ထည်
ဘွားအချစ်ကိုသာ သူမလေး လက်ခံလိုက်ပါလျှင်...

လူ့အောင်ရင်ထဲ စိုးရိမ်မှုတွေက တားဆီးမရတော့။

ခန့်ထည်ဘွားဆိုသည့် ချာတိတ်က လျှော့တွက်လို့ရသူမဟုတ်။
သူ့ရှိရာ ပန်းရံကိုပင် ရောက်အောင်လိုက်လာသည့်သူ။

ဒီလိုလူမျိုးက အရာရာကို တခွတ်ထိုးဆန်စွာ မလုပ်တတ်
ဖဲလို့ ဘယ်သူမှမပြောနိုင်။

သူ ကျော်ဆက်ကို ဖုန်းဆက်ကာ ခေါ်လိုက်သည်။
ကျော်ဆက် ချက်ချင်းလိုပင် သူ့ထံရောက်လာ၏။

လူ့အောင်မှာ မထိန်ချန်ချင်တော့။

ချစ်ကြည်နူးနှင့် ခန့်ထည်ဘွား ပတ်သက်မှု၊ သူတို့နှစ်ဦး
အား အညွှတ်တိုက်နေသည့် သူမ၏ စိုးရိမ်ပူပန် အခြေအနေနှင့်

ပြောကြားကုန်စင်အားလုံးကို ကျော်ဆက်အား နားလည်အောင် သူပြောပြလိုက်တော့ ကျော်ဆက်သည် ပထမတော့ ဒေါသဖြစ်သွား လေသည်။

နောက်မှ သူ့စိတ်ကို သူ့လျှောက်က တစ်စုံတစ်ရာကို လေးနက်စွာ စဉ်းစားနေမိဟန်နှင့်...

“ဒီကိစ္စမှာ မင်းရောဘယ်လိုမြင်လဲ လူ့စိတ်အောင်”

“ဘာကိုလဲ ကျော်ဆက်”

“ငါနဲ့မြတ်ကိစ္စ”

“မင်းအခြေအနေက ဒီစကားတွေမေးရမယ့် အချိန်မဟုတ် တော့ဘူး ကျော်ဆက်၊ မင်းအနေနဲ့ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တဲ့ ကိစ္စ တစ်ခုကို လုပ်လိုက်တယ်လို့ပဲ ငါမြင်တယ်၊ ဒီအတွက် ငါ့မှာ ပြောစရာစကား ဘာမှမရှိဘူး၊ အေး ရှိနေတာက ကြည်နူးအတွက် ပဲ၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ငါ သူ့အတွက်စိတ်ပူတယ် ကျော်ဆက်”

“မင်းတောင်စိတ်ပူသေးရင် ငါက ပြောစရာလိုသေးလား ကွာ၊ တကယ်တော့ ညီမလေး ခုလိုဖြစ်နေတာဟာ ငါ့ကြောင့် များလားလို့ ငါ တစ်ခါတစ်ခါ တွေးမိတယ်”

ကျော်ဆက် ညည်းညူမိလိုက်သည်။

လူ့စိတ်အောင်မှာ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ကျော်ဆက်ရင်ထဲမှ အေးမှများကို နားလည်မိရပုံနှင့်...

“မင်းအဖြစ်ကို ငါ ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းတွေေးသလို တွေးလို့လည်း မဖြစ်ပြန်ဘူး၊ မင်း အခုလုပ်နေတာ နည်းတစ်ခုကိုကျော်ပြီး အပြစ်တစ်ခုလုပ်နေတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ အထက် အဖွယ် အချိန်အခါ ရောက်လို့ အိမ်ထောင်ပြုတာ ခွင့်မလွှတ်နိုင် နေမှ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကြည်နူးတွေးမိဖို့ကောင်းတယ်၊ အေးလေ ဒါပေမယ့် သူ တစ်ချိန်တော့ နားလည်သွားမှာပါ၊ အဲဒီအချိန်ကိုသာ ငါတို့ စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့စောင့်ပြီး သူ့အတွက် ကာကွယ်ရမှာပေါ့”

“ငါ တစ်ခုစဉ်းစားမိတယ် လူ့စိတ်အောင်၊ ညီမလေးကို အိမ်ထောင်ချပေးလိုက်ရင် မကောင်းဘူးလား”

“ကျော်ဆက်”

“မင်း”

လူ့စိတ်အောင် အံ့သြမှုတွေနှင့် မျက်နှာဖျက်သွားရသည်။ ကျော်ဆက် ဒီကောင် ဘာပြောလိုက်တာပါလိမ့်။

ရုတ်တရက်တော့ ကျော်ဆက်စကားတွေကို လူ့စိတ်အောင်မှာ ယေယုံနိုင်သေး။ ဒါ ကျော်ဆက်ထံမှ အကောင်းဆုံး ဖြေရှင်းနည်းတဲ့

ထား။

“မင်း အံ့ဩသွားမယ်ဆိုတာ ငါသိတယ် လူ့ခံအောင်၊ ဒါပေမယ့်”

“တော်တော့...ကျော်ဆက်၊ ဒီစကားကို ကြည်နူး လက်ခံ မယ်မထင်ဘူး”

“လက်မခံတာကို လက်ခံအောင် ပြောရမှာ ငါတို့တာဝန် လေ”

“နေပါဦး...မင်းက ဒီစကားပြောရအောင် မင်းမျက်စိထဲ မှာ ဘယ်သူ့ကို တွေ့ထားလို့လဲ၊ ကြည်နူးက ဆော်ရုံလူ့ကို စဉ်းစား မှာမဟုတ်ဘူးနော် ကျော်ဆက်”

သူမနှင့်ပတ်သက်ပြီး လူ့ခံအောင်ရင်ထဲ ဘာကိုစိုးရိမ်စိ နေသည် မသိပါ။ ပြောပြီးမှ သူ တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးမိသွားဟန် နှင့် မျက်နှာကြီးရဲသွားကာ...

“ဟို...ငါပြောတာက”

“လူ့ခံအောင် မင်းကို ဘယ်သူက ဘာပြောနေလို့လဲ”

“ဟာကွာ”

“မင်း”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

ပြောကာမှ ပိုဆိုးသွားရသည့်ကြားထဲ ကျော်ဆက်ထံမှ ဇယ်သံကြောင့် လူ့ခံအောင် မျက်နှာရဲရဲကြီးနှင့် အနေခက်သွားရ သည်။

“ငါတို့ကသာ ကြည်နူးကို ကလေးလိုမြင်နေတာ၊ စာတယ်တော့ ကြည်နူးက အရွယ်ရောက်တဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပဲ၊ ပြီးတော့ သူ့ဆီမှာ ဘယ်သူမှမရှိတဲ့ မပိုင်ဆိုင်တဲ့ အလှတွေနဲ့ သိပ်လှတဲ့မိန်းကလေး၊ ဒီလောက်လှပြီး ရိုးစင်းတဲ့ မိန်းကလေးက ငါတို့အပေါ် ဆိုးဖို့နဲ့ဖို့လောက်ကလွဲပြီး ဘာမှသိတာ မဟုတ်ဘူး၊ သိပ်လှပြီး ကလေးဆန်တဲ့ ညီမအတွက် ငါ စိတ်မပူ ဆဲ နေမလား လူ့ခံအောင်၊ နေ့ရှိသရွေ့ ငါ သူ့အတွက်ပဲ စဉ်းစားနေခဲ့ တယ်”

ကျော်ဆက်စကားတွေက တကယ်ကို လေးလေး နှစ်နက်။ ကျော်ဆက် ကြည်နူးအတွက် တကယ်ပင် စိတ်ပူနေရှာ သည်။

“ကြည်နူးအတွက် ငါ စိတ်ပူတာက သူက တစ္ဆတ်ထိုး အန်ချင်တယ်၊ လုပ်ချင်ရင် ဘာကိုမှ သိပ်ပြီး စဉ်းစားတာမဟုတ်

ဘူး၊ တစ်သက်လုံး အလိုလိုက်လာခဲ့တော့ သူဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်တဲ့ ဖြစ်ရမှ ကျေနပ်တဲ့သူ၊ မင်းလည်းသိပါတယ်ကွာ၊ ညီမလေး အကြောင်းကို ငါနဲ့ထပ်တူ သိနိုင်တဲ့လူက မင်းပဲဆိုတာ”

ကျော်ဆက် ဒီကောင် ဘာကိုဆိုလိုနေတာပါလိမ့်။

သူ့မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်တော့လည်း လေးနုထိ တည်ကြည်မှုတွေနှင့်။ သူ သိပါသည်။ ကျော်ဆက်သည် စကား တစ်ခွန်းကို လွယ်လွယ်နှင့်မပြောတတ်မှန်း။

“ခန့်ထည်ဘွားဆိုတဲ့ ချာတိတ်အကြောင်းကို ငါကောင် ကောင်းသိတယ်၊ ဒီချာတိတ်ရဲ့ နေပုံထိုင်ပုံတွေကို နည်းနည်း သဘောမကျဘူး၊ အဆိုးဆုံးက မိန်းကလေးတွေနဲ့ ရှုပ်ချင်တာပဲ ဒီလိုလူမျိုးနဲ့ ငါ ဘယ်လိုသဘောတူနိုင်မှာလဲဆိုတာ မင်းလည်း စဉ်းစားကြည့်ပါဦး လူ့ခံအောင်”

စဉ်းစားကြည့်ပါတဲ့။

ဒီစကား ကျော်ဆက် မပြောခင်ကတည်းက သူ့မှာ သူ့ အတွက် စဉ်းစားရလွန်းသဖြင့် ခေါင်းတွေ ထူပူနေရလေပြီ။

“မင်း...သူ့ကို တကယ်ပဲ အိမ်ထောင်ချပေးတော့မလား ကျော်ဆက်”

“ဘာလဲ...မင်းက သဘောမတူဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး...ငါ့အမြင် ကြည်နူးက သိပ်ပြီးငယ်နေ စွေးလားလို့”

“ခုခေတ်မှာ အသက်ဆယ်ကိုးနှစ်ဆိုတာ ငယ်တယ်လို့ ပြောလို့ရလား လူ့ခံအောင်”

“ကျော်ဆက်...ငါပြောချင်တာ”

“ငါသိတယ် လူ့ခံအောင်၊ မင်းဘာပြောချင်တယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်၊ တကယ်တော့ ဒီကိစ္စက မေမေရှိနေသေးရင် သမီးနဲ့ အမေ မိန်းမချင်းပြောရမယ့်ကိစ္စ၊ ဒါပေမယ့် မေမေမရှိတော့ မေမေ ဆိုယ်စား ငါကပဲ အမိလို သဘောထားပြီး ပြောရမှာပဲ၊ ခက်တာပဲ ညီမလေးနဲ့ငါက အသက်သိပ်ကွာတော့ အမြင်ချင်း မတူတာ တွေတော့ ရှိကောင်းရှိလိမ့်မယ်၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ ငါ့ဘက်က ညီမလေးအပေါ် အတတ်နိုင်ဆုံး နားလည်မှုထားပြီး ပြောရမှာပဲ၊ ဒီကိစ္စမှာ မင်းဘက်ကလည်း ကူညီရလိမ့်မယ် လူ့ခံအောင်”

“ငါက ဘယ်လိုကူညီရမှာလဲ၊ ဟုတ်မှလည်းလုပ်ပါကွာ၊

အဘိကြာ ကြည်နူး ငါ့ကို တစ်မျိုးထင်နေပါဦးမယ်”

“မင်းက သူ့စိတ်ဆိုးမှာ ကြောက်နေတာလား”

“ဒါကတော့ကွာ”

“ဒါကတော့ လုပ်မနေနဲ့ လူစံအောင်၊ ဒီကိစ္စမှာ အဓိက လူက မင်းပဲ”

“ဘယ်လို ငါက အဓိကလူ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“မင်းဘာပြောချင်တာလဲ ကျော်ဆက်”

ကျော်ဆက်အကြည့်တွေက အဝေးတစ်နေရာသို့ ရူးနူး စိုက်စိုက်။ စကားလုံးတွေက သူ့မျက်ဝန်းထဲမှ ရှိနေသလို။

သူ့အတွက် လွန်စွာခက်ခဲလွန်းသည့် သက်မတစ်ချက်စီ ကျော်ဆက်သည် ရှိက်ထုတ်လိုက်ပြီး...

“ငါသေချာစဉ်းစားပြီးပြီ လူစံအောင်၊ ဘယ်လိုပဲ စဉ်းစား စဉ်းစား မင်းက သူ့အတွက် အသင့်တော်ဆုံးလုပ်”

“ဘာ...ကျော်ဆက် မင်း...မင်းကွာ ဒါနောက်ဖျက် မဟုတ်ဘူး”

“ငါနောက်တော့ပါလို့ မင်း ဘာကြောင့်ထင်တာလဲ လူစံအောင်”

“ကျော်ဆက်...မင်း”

“ညီမလေးအတွက် ငါ ရွေးချယ်ထားတဲ့ လူက မင်းပါ”

“ဟင်”

ရုတ်တရက် သူ့နားကိုပင် သူမယုံနိုင်။

နောက်သို့ ယိုင်မတ်သွားရသည့် သူ့ကိုယ်ကြီးကို လူစံအောင် ဟန်ချက်မပျက် ထိန်းလိုက်ရင်းက သူ့အကြည့်တွေက ကျော်ဆက်ထံမှာသာ။

“ဒီစကားပြောရတာ ငါ့အတွက် ဘယ်လောက်ခက်ခဲ နှိုးမင်းသဘောပေါက်မှာပါ လူစံအောင်၊ ဒါပေမယ့် မပြောမဖြစ် သူ့သလို ခရုမျက်နှာနောက်ထားပြီး ပြောနေရတာဟာ ငါ့ညီမလေး အတွက် ကြည်နူးအတွက်ပါပဲကွာ၊ ညီမလေးဘဝကို ငါ အမှား မခံနိုင်ဘူး၊ ညီမလေးဘဝကောင်းဖို့ဆို ငါ ဘာမဆိုလုပ်ရဲတယ်၊ ဒါ ညီမလေးတစ်ယောက်ကိုချစ်တဲ့ အစ်ကိုတစ်ယောက်ရဲ့ စေတနာ ပဲ”

ကျော်ဆက်စကားတွေက သူ့နားထဲ မကြားတစ်ချက် မကြားတစ်ချက်နှင့်ရယ်သာ သူ့နှလုံးသားထဲ ရောက်ရှိနေရသည်။

ကြားကြားချင်းမှာတော့ သူ အံ့သြမှုတွေနှင့် အသက်ရှူ။

ဖို့ပင် သူ သတိမရပါ။ နောက်မှ သူ့ကိုယ်သူ အတည်ငြိမ်ဆုံးငြိမ်
အောင် ပြန်လည်ထိန်းလိုက်ပြီးနောက် သူ ခေါင်းကိုအသာခါထပ်
ကာ...

“မင်း...သေချာစဉ်းစားတယ်ဆိုတာ တကယ်ပေး
ဟုတ်ရဲ့လား ကျော်ဆက်၊ ဒီကိစ္စက မင်းထင်ထားသလို လွယ်ကူ
မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ကြည်နူးနဲ့ငါ...ဟာ...မဖြစ်...မဖြစ်ပါဘူး
ကွာ”

လူစံအောင်စကားကြောင့် ကျော်ဆက်မျက်နှာပျက်သွား
သည်။ ဒါ သူ့ကို လူစံအောင် ငြင်းလိုက်သည်လား။

“ငါ့စိတ်ကူးတွေကို မင်း ဖျက်လိုက်တာလားကွာ”

“မဟုတ်ဘူး...မဟုတ်ဘူး ကျော်ဆက်၊ မင်းအတွေး
လွန်သွားတာ၊ ဒါ မင်းအတွေးတွေ လွန်သွားတယ်ဆိုတာ ငါ
တယ်၊ ပြီးတော့ မင်းကို နားလည်တယ်”

“ငါ့ကိုနားလည်ရင် မင်း ငါ့စကားကို လက်ခံရမှာပဲ
ကျော်ဆက်ပုံစံက စိတ်ထိခိုက်သွားရသည့်ဟန်။ သူ
ချင်းဖြစ်သူ ဒီလို နာကျင်ခံစားသွားရဟန် မြင်ရပြန်တော့ လူစံ
စိတ်မကောင်းနိုင်။

ဒါပေမယ့် ဒါကို လက်ခံဖို့ဆိုတာကလည်း သူ့အတွက်
လွယ်ကူပြန်။

“ကျော်ဆက်...ငါ”

“မင်းသိလား လူစံအောင်၊ မင်းကို သူငယ်ချင်း
တစ်ယောက်လို ဆိုတာထက် ငါ့ညီအစ်ကိုတစ်ယောက်လိုပဲမြင်
တယ်၊ ဒီကိစ္စ မင်းလုပ်နိုင်မှာပါ လူစံအောင်၊ မင်း ငါ့သိက္ခာကို
လေးစားတယ်ဆိုရင်ပေါ့”

“ကျော်ဆက်ရာ”

လူစံအောင်အတွက်တော့ ကျော်ဆက်စကားတွေက
အည်ပြီးတုပ်ပြီးသားနယ်။ သူ့အား ငြင်းခွင့်မရှိအောင် ကျော်ဆက်
သည် တစ်ခါတည်း ချည်နှောင်လိုက်ပြီပဲ။

“ကြည်နူးကကော...ကြည်နူးက ဒီအဖြစ်ကို လက်ခံမှာ
နဲ့လား ကျော်ဆက်”

“ငါပြောပြီးပြီလေ၊ ဒီကိစ္စမှာ မင်းက အဓိကလူပါလို့၊
သူနဲ့တာ ငါ့တာဝန်ထား”

လူစံအောင် ခဏ ငြိမ်သက်သွားရသည်။

“မင်းကိုယ်တိုင်ကရာ ကြည်နူး အမှားတွေနဲ့ တွေ့မှာ

ကို မလိုလားဘူးမဟုတ်လား၊ ကြည်နူးဘဝကို မင်း အကောင်းဆုံး
မတည်ဆောက်ပေးချင်ဘူးလားကွာ”

“ငါ့စိတ်ကို မင်းသိပါတယ် ကျော်ဆက်၊ ငါ့ဘဝ
ကြည်နူးဟာ ငါ သံယောဇဉ်အထားရဆုံး မိန်းကလေးဆိုတာ”

“ဒါဆို မင်း ဘာငြင်းနေသေးတာလဲ”

“ငါ စိတ်ပုံတာက ကြည်နူးအတွက်”

“ခဏ စိတ်ပူဖိုထက် တစ်ဘဝလုံး စိတ်မပူဖိုက ပိုအရေး
ကြီးတယ် လူ့စံအောင်၊ ငါ ဘာပြောချင်တယ်ဆိုတာ မင်းသတိ
ပေါက်မှာပါ”

သဘောပေါက်ပါသည်။ သဘောပေါက်လွန်း၍လည်း
လူ့စံအောင် အခက်တွေ့ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကြည်နူးဘဝ သာယာပျော်ရွှင်ဖို့ဆိုလျှင် သူ ဘာ
လုပ်စဉ်ရဲ့သူ။

“ငါ...ဘာမှမသိတော့ဘူး ကျော်ဆက်၊ ငါ--
ကြည်နူး ဒုက္ခရောက်မှာကို မမြင်ချင်တာတော့ အမှန်ပဲ”

ကြည်နူးနှင့်ပတ်သက်ပြီး လူ့စံအောင်ရင်ထဲ ခိုင်မာနေ
သံယောဇဉ်ကြီးများကို ကျော်ဆက် မြင်တွေ့လိုက်ရပြီမို့ တွေ့

...တာ...

“ကဲ...မင်း ဘာမှစိတ်မပူနေတော့ လူ့စံအောင်၊ မင်းတို့
အတွက် ငါ အကောင်းဆုံး စီစဉ်မယ်၊ ဒါ ကြည်နူးရဲ့အစ်ကို
စံယောက်အနေနဲ့ရော မင်းရဲ့ အစ်ကိုတစ်ယောက်အနေနဲ့ပါ ငါ
စီစဉ်မှာ၊ အဲဒီအတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်မှာပါကွာ”

လူ့စံအောင်မှာ စကားတွေမရှိတော့သလို။
ကံတရား၏ လှည့်စားမှုအောက်မှာ လူ့စံအောင် ကိုယ့်
အိမ်ထောင်ကို ကိုယ်မယုံနိုင်ခြင်းတွေနှင့်သာ ရှိနေရပါတော့သည်။

ကြည်နူး

တို့ကျော်ဆက် ပြောမည်ထင်ပါသည်။

အင်း... ဒီလိုဆိုတော့လည်း ကိုကိုသည် သမားစရာ။

အဲဒါ ဆန္ဒပြုစိတ်ကောက်မှုကို ကိုကိုသည် တင်းခံနိုင်ပုံမရ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမဆန္ဒကို ကိုကိုသည် နောက်ဆုံးတော့

အိုလိုက်ရသည်ပဲ မဟုတ်ပါလား။

ကျေနပ်မှုအတွေးတွေနှင့် ချစ်ကြည်နူး ခြံထဲသို့ ကိုကိုနှင့်

အတူ ရောက်လာခဲ့သည်။

“ထိုင်... ညီမလေး”

ခြံထဲရှိ ခုံတန်းပြာလေးပေါ် ကြည်နူး ထိုင်လိုက်ရင်း

အိုတို့ဖြစ်သူကို ကြည့်ကာ ကြည်နူး သမားသွားရသည်။

သူမဆန္ဒကို လိုက်လျောရန် လက်ထပ်ပွဲကို ဖျက်ရမည့်

အတွက် ကိုကို ခံစားနေရပြီလား။

“ကိုကို”

“ခု... ကိုကိုပြောမယ့်စကားကို ညီမလေး သေသေချာ

နားထောင်ပေးပါ။ နောက်ပြီး ကိုကိုကို ညီမလေး နားလည်ပေး

“ဟင်”

၁၂၅ (၈)

“ညီမလေး... ကိုကိုတို့ စကားပြောကြရအောင်”

ဟုဆိုသော စကားကြောင့် ချစ်ကြည်နူးမှာ အစ်ကို
ဖြစ်သူ ကျော်ဆက်၏မျက်နှာကို အံ့ဩသလို လှမ်းကြည့်လိုက်အောင်
သည်။

တည်ကြည်လေးနက်သော ကျော်ဆက်မျက်နှာ တစ်
တစ်ရာကို ခိုင်မာပြတ်သားစွာ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးဟန်။

ကိုကို ဘာပြောမှာပါလိမ့်။

သူမ ကိုကိုကို အမြဲတိုက်ကာ တမင်ဆန္ဒပြုလျှင်
အိမ်ပြန်ဘဲနေသည်ကို ကိုကိုကျော်ဆက် သမားလာသည်ထက်

သူမကို သမားစိတ်နှင့် မြတ်ကို လက်မထပ်တော့ပါ။

ကိုကိုစကားက ထူးထူးဆန်းဆန်းပါလား။ ကိုကို ဘာပြော
မလို့ပါလိမ့်။ တကယ်ဆို ကိုကို လက်ထပ်ပွဲဖျက်ရသည့်အတွက်
သူမကသာ ကိုကိုကို တောင်းပန်ရမှာဖြစ်သည်။

ခုတော့ ကိုကိုပုံစံက တစ်စုံတစ်ရာအတွက် သူမကို ကြိုပြီး
တောင်းပန်နေသလို။

“ကိုကို ညီမလေးကို သိပ်ချစ်တာ ညီမလေးသိတယ်
နော်”

သိပါသည်။ ကိုကို သူမကို ချစ်သည်က အစ်ကို
တစ်ယောက်လိုရော အမိအဖလိုရောဆိုတာ။

“ကိုကိုဘဝမှာ အရေးကြီးဆုံးက ညီမလေးပဲ။ ညီမလေး
ဘဝ သာယာဖြောင့်ဖြူးပြီး ပျော်ရွှင်စရာဘဝလေးတစ်ခု ပိုင်ဆိုင်
ဆိုတာ ကိုကိုမှာ တာဝန်ရှိတယ်။ ပြီးတော့ ညီမလေးလည်း အစ္စမာ
ရောက်နေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်”

ကိုကို ဘာပြောမလို့ပါလိမ့်။

ကိုကိုထံမှ သူမ မျှော်လင့်ထားသည်က ဒီစကားတွေ
မဟုတ်။ ချစ်ကြည်နူး မျက်ခုံးလှလှလေး ကုပ်ကွေးလာရသည်

ကိုကိုကို ကြည့်လိုက်တော့လည်း စကားတွေက ခဏ

နေသလို။

“ရှင်းရှင်းပြောပါ ကိုကို၊ ကိုကို ညီမလေးကို ဘာပြော
ချင်တာလဲဆိုတာ”

ကျော်ဆက်အကြည့်တွေက သူမထံ ဖျတ်ခနဲ ရောက်ရှိ
လာရသည်။ နုထွေးကြည်စင်သည့် အလှတွေနှင့် လှနိုင်လွန်းသော
ညီမလေး။ ညီမလေးဘဝကောင်းဖို့ရန် သူ တွန့်ဆုတ်နေ၍မဖြစ်
တော့။

အရှိန်နှင့် အားယူလိုက်သလို ကျော်ဆက် သူကိုယ်သူ
အားပေးလိုက်ပြီး...

“ညီမလေး...လူစံအောင်ကို လက်ထပ်ရလိမ့်မယ်”

“ရှင်”

အံ့ဩလွန်းသဖြင့် လူက နေရာမှာပင် အသက်မဲ့သွားရ
သလို။ ကိုကို သူမကို ဘာပြောလိုက်တာပါလိမ့်။ ဒါ သူမ
နားကြားလွှဲမှားခြင်းပဲလား။

ဒါမှမဟုတ် ကိုကိုသည် သူမကို ထိတ်လန့်အောင် ကျီစယ်
ပြောလိုက်ခြင်းပေပဲလား။

“ကိုကို...ကိုကို ဘာပြောလိုက်တယ်”

“လူစံအောင်ကို ညီမလေး လက်ထပ်ရမယ်လို့ပြောတာ”

“ဟင်”

သေချာပါပြီ။ ဒီတစ်ခါတော့ သူမ ဘယ်လိုမှ နားကြား
လွဲခြင်းမဟုတ်ဆိုတာ။

မြတ်စွာဘုရား။

ဒါဖြင့် ဒီစကားတွေက တကယ်ပဲ ကိုကို ပြောလိုက်သည်
ပဲပေါ့။

“ကိုကိုလူစံအောင်ကို ညီမလေး လက်ထပ်ရမယ်ဟုတ်
လား ကိုကို”

“ဟုတ်တယ် ညီမလေး။ အဲဒီအတွက် ကိုကို အားလုံး
စီစဉ်ထားပြီးပြီ”

“ကိုကို...ခု ကိုကို ဘာတွေပြောနေတယ်ဆိုတာရော
သိရဲ့လား။ ပြီးတော့ စီစဉ်ထားတယ်ဆိုတာကရော ဘာတွေလဲ”

ချစ်ကြည်နူးပုံစံလေးက အရမ်းကို ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေ
သည့်ဟန်။ အစ်ကိုဖြစ်သူကိုသာ မယုံနိုင်ခြင်းတွေနှင့်ကြည့်ရင်း
မေးလိုက်သည်။

“ဒီတစ်ရက် နှစ်ရက်အတွင်းမှာပဲ သတင်းစာထဲမှာ ညီမ

လေးနဲ့ လူစံအောင် လက်ထပ်ပြီးတဲ့သတင်း ပါလာလိမ့်မယ်”

“ရှင်”

ပန်းသွေးတောက်နေသည့် သူမမျက်နှာလေးက ရုတ်ခြည်း
သွေးမရှိတော့သလို ဖြူဖျော့သွားရသည်။

“ဒါ...ဒါ တကယ်ပဲလားကိုကို”

“ကိုကို စကားကို နှစ်ခါမပြောတတ်တာ ညီမလေးသိ
ဒါတယ်”

“ဟင်”

စကားတွေ ပျောက်ဆုံးသွားရသလို လူကလည်း
ဈာန်ရုပ်လေးနှယ် ချစ်ကြည်နူး ငြိမ်သက်သွားရသည်။

ကိုကိုသည် စကားကို နှစ်ခါမပြောတတ်သလို ပြောပြီး
စင်လည်း စကားမပြင်တတ်သူ။

ဘုရားရေ ဒါဖြင့် ဒီကိစ္စတွေဟာ တကယ်ပဲပေါ့။

သွေးတွေက ရုတ်ခြည်း ဆူဝေလာရပြန်၏။ ဒါ သူမကို
ဆတ်လိုက်တာ။ ကိုကိုသည် သူ့ဘဝကို သူ့သတ်တာနှင့် အားမရ
သေး။ သူမဘဝကိုပါ သတ်နေသည်ပဲ။

အတွင်းနှုတ်ခမ်းသားလေးက သွားစွယ်နှင့် ဖိကိုက်အားရ

သောကြောင့် သွေးများပင် စို့နေပြီလား မသိပါ။

ဆစ်ခဲ နာကျင်သွားရပေမယ့် ထိုနာကျင်မှုကိုလည်း သူမ
ဂရုမစိုက်နိုင်ပြန်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ကိုကို၊ ဒါ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး”

“မဖြစ်နိုင်လို့ မရဘူး ညီမလေး၊ ကိုကို အားလုံးစိစဉ်
ထားပြီးပြီ၊ မနက်ဖြန်မနက် လူကြီးတွေရှေ့မှာ လက်မှတ်ထိုးပြီး
ညနေ ခြံထဲမှာ ဧည့်ခံပွဲလုပ်မယ်၊ မင်္ဂလာဒိတ်စာတွေလည်း အားလုံး
ကို ဝေပြီးပြီ၊ ညီမလေး ကိုကိုစကားကို နားမထောင်ပါ”

ကြည့်စမ်းပါဦး။

ကိုကိုသည် အားလုံးကို အစီအစဉ်တကျနှင့် လုပ်ခဲ့ပြီပဲ။

ခုမှ သူမကို အသိပေးခြင်းက သက်ဆိုင်သူဖြစ်နေ၍သာ။

ကိုကိုလုပ်ရပ်တွေက သူမအပေါ် ရက်စက်လွန်းနေသည်။

ဒါကို ကိုကို သိပါရဲ့လား။

ဘယ်အချိန်က ရောက်ရှိလာသည်မသိသော မျက်ရည်
တွေက ပါးပြင်နုနုထက် ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်နှင့် အတားအဆီးမရှိစွာ
ကျဆင်းနေရသည်။

နုလုံးသားထဲမှာတော့ နာကျင်လွန်း၍ သွေးစိမ်းရှင်ခွင့်

လျှော့ရသလို။

ကျော်ဆက်သည် ညီမဖြစ်သူ၏ မျက်ရည်တွေကို
ကျောခိုင်းပစ်လိုက်သည်။

သူ ဒီလိုလုပ်ရခြင်းက ညီမလေးဘဝ ကောင်းစားဖို့ရယ်
ပါ။

ခုချိန် ညီမလေး သူ့အပေါ် နာကြည်းနေမှာဖြစ်ပေမယ့်
တစ်ချိန်မှာတော့ သူ့စေတနာတွေကို ညီမလေး နားလည်လာမှာ
သေချာပါ၏။

ခုတော့ ညီမလေးအမုန်းတွေကို ရင်နာစွာ ခံယူရုံသာရှိ
တော့သည်ပဲလေ။

“ဒီကိစ္စတွေကို ကိုကိုလူမအောင်ရော သိလား”

“သူ သိတယ်”

“ဟင်”

သွားပြီ။ သူမဘာဝအတွက် အားကိုးဖွယ်မရှိတော့။ သူမ
အည် ပိရီသေသပ်သော ထောင်ချောက်ထဲကို လှလှပပ ရောက်ရှိ
သွားခဲ့ရပြီပဲ။

နာကျင်လွန်းရသဖြင့် မျက်ရည်တွေပင် မရှိနိုင်တော့။

ဇွတ်ရည်တွေက နာကျင်မှုတွေနှင့် ခြောက်ခမ်းသွားရသလို။

ကိုကိုလူ့စံအောင် ဒီအစီအစဉ်ထဲမှာ ပါနေလိမ့်မည်လို့ သူမ လုံးဝထင်မထားခဲ့ပါ။

ကိုကို ဘာတွေပြောနေမှန်းလည်း သူမ မသိ။ နောက်ဆုံး သူမသိလိုက်သည်က ကိုကိုစကားကို သူမ နားထောင်ရန်ပင်။ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။

လက်ထပ်ခြင်းဆိုတာ သူမ တစ်ခါမှ စဉ်းစားခဲ့ဘူးသည့် အရာမဟုတ်။ နောက်ပြီး သူမကိုယ်တိုင်စွာ ကိုကိုကျော်ဆင် လက်ထပ်ခြင်းကို ကန့်ကွက်ထားခဲ့သူ။

သူမ ဝဋ်လည်ပြီလား။

လက်ထပ်ခြင်းကို ကြောက်ရွံ့မှန်းတီးပါသော သူမ ခုတော့ သူမကိုယ်တိုင်ပင် လက်ထပ်ခြင်းကို ရင်ဆိုင်ရတော့မည် မဟုတ်ပါလား။

ချစ်ကြည်နူးသည် သူမအခန်းဆီသို့ အပြေးလေးဝင်ကာ အိပ်ရာထက် ကိုယ်လေး လူးလို့မိကာ သည်းသည်းလှိုက် ငိုကြွေး ရတော့သည်။

ရင်ထဲမှာတော့ ရှက်ခြင်း၊ ကြောက်ခြင်း၊ နာကျင်ကြောင့်

ခြင်းတို့နှင့် နှလုံးသားတစ်ခုလုံး နာကျင်လှိုက်ဆို့နေရသည်။

“ကိုကို မတရားဘူး၊ မတရားဘူး၊ ဒါ ကြည်နူးဘဝကို ကိုကို သတ်လိုက်တာ၊ ကြည်နူး ကိုကိုလူ့စံအောင်ကို မယူနိုင်ဘူး၊ လက်မထပ်ဘူး၊ ဒီကိစ္စကို ကြည်နူး သဘောမတူဘူး၊ အဟင့် ဟင့် ဟင့်”

“မှန်းတယ်...မှန်းတယ်၊ ကိုကိုတို့အားလုံးကို ကြည်နူး မှန်းတယ်”

“အဟင့်...ဟင့်...ဟင့်”

နာကျင်မှုတွေနှင့် ချစ်ကြည်နူးမှာ ငိုကြွေးရလွန်းသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး အားအင်တွေ ကုန်ခမ်းသည့်အလား ခံစားနေရသလို အော်ဟစ်ငိုကြွေးပေါက်ကွဲရင်းက တစ်ခန်းလုံးကိုလည်း သူမ ရစရာ ချို့အောင် စိတ်ထင်တိုင်း ဖျက်ဆီးထားလိုက်သည့်တိုင် သူမ မကျေ နပ်နိုင်သေး။

အတွေးပေါင်းစုံ၊ ခံစားမှုပေါင်းများစွာနှင့် ချစ်ကြည်နူးမှာ အရူးမလေးလို ဖြစ်နေရသည်။

သူမတစ်သက် စိတ်ကူးနှင့်မျှပင် မမက်ခဲ့ဖူးသည့် အဖြစ် အထူး ဒီအဖြစ်တွေက ဘယ်လောက်များ ဆိုးဝါးလိုက်ပါသည်လဲ။

ပြီးတော့ သူမ လက်ထပ်ရမည့်သူကလည်း တခြားသူ မဟုတ်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက အစ်ကိုတစ်ယောက်လို နေလာခဲ့ ပါသော ကိုကိုလူ့ခံအောင်နှင့်။

သည်အဖြစ်က သူမကို ကြီးစွာ နာကျင်ထိခိုက်စေရသည် ကိုကိုလူ့ခံအောင်ကို သူမ လက်မထပ်နိုင်ပါ။ လက်မထပ်နိုင်ဘဲ သူမ ရှောင်ပြေးဖို့ဆိုတာကလည်း မဖြစ်ပြန်။

ခနစ်တကျနှင့် ပိရိုသေသပ်စွာ စီစဉ်ထားခဲ့ပါသော သူမ၏ မင်္ဂလာပွဲကို ချစ်ကြည်နူး ကျောခိုင်းလိုက်မည်ဆိုပါက ကိုကို ကျော်ဆက်နှင့် ကိုကိုလူ့ခံအောင်၏ ဂုဏ်သိက္ခာသည် လေထဲမှာ ပင် ပျက်ပြယ်သွားရမည်ဖြစ်သည်။

သူမ၏ စိတ်ချမ်းသာမှုနှင့် မိသားစု၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို သူမ လဲလှယ်ရမည်လား။

မဖြစ်ပြန်။ သူမသာ အမှန်တကယ် ဒီလမ်းကို ရွေးချယ် လိုက်မည်ဆိုပါက ပတ်ဝန်းကျင်အလယ်တွင် သူမမိသားစု မျက်စိ ပြရဲတော့မည်မဟုတ်။

သူမအဖြစ်က ဆုပ်လည်းစူး၊ စားလည်းရွေးရမည့် အနေအထား အနေ။ တွေးလို့မှ ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် ဖြစ်စရာမရှိသည့်အ

ချစ်ကြည်နူးမှာ စိတ်ဆင်းရဲမှုတွေနှင့် မျက်ရည်တွေသာ အဖော်ပြု နေရသည်။

သည်နောက် နှုတ်ခမ်းလေးကို ပြတ်ထွက်လုမတတ် ဘိုက်ရင်း ဒီကိစ္စ၏ တရားခံကို အဖြေရှာလိုက်မိတော့ ကိုကို လူ့ခံအောင်။

ခုတော့ သူ့ကြောင့်ပင် ပြဿနာတွေက မရှုပ်ထွေးသင့်ဘဲ အေးလုံးရှုပ်ထွေးရတော့မည့်အဖြစ်။

တွေးလေလေ လူ့ခံအောင်အပေါ် မကျေနပ်လေမို့ ချစ်ကြည်နူး အိပ်ရာထက်မှ သူမကိုယ်လေးကို ဝန်းခနဲ ထလိုက်ကာ လူ့ခံအောင် ရင်ဆိုင်ရန် ပြင်လိုက်သည်။

သူမခြေလှမ်းတွေက လူ့ခံအောင်ရှိရာ အခန်းဆီသို့။ ရင်ထဲ ကိုယ် ခေါ်သန့်နှင်နာကျင်မှုတွေသာ ရှိနေရသည်မို့ ချစ်ကြည်နူးမှာ လူ့ပြောဝေနေသည်။

စေ့ထားသော အခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် သူမ ကျော့ချင်သည့် လူ့ခံအောင်ကို အသင့်ပင် တွေ့ရလေသည်။

“ကြည်နူး”
တင်းမာခက်ထန်သော မျက်နှာထားနှင့် အခန်းထဲဝင်လာ

သော ချစ်ကြည်နူးကို လူခံအောင်မှာ ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်
သဖြင့် အံ့ဩသွားရကာ ထိုင်ရာမှ ထရပ်မီလျက်သားဖြစ်သွား
သည်။

ခံပင်လေးတွေက ဖရိုဖရဲ ဖြာဝေဝကျလျက် လှပအေး
မျက်နှာလေးက ငိုထားဟန်တူပါ၏။ မျက်ခွံလေးမို့လျက် နှာ
ဖျားလေး ရဲတွတ်နေသည့်တိုင် အလှပပျက်သွားသော ချစ်ကြည်
မျက်နှာလေးကို လူခံအောင် ငေးခနဲ စိုက်ကြည့်မိလိုက်တော့ သူ့
အနံ့သည် တစ်ခါမှ မဖြစ်ပေါ်ဘူးသော လှုပ်ခွတ်မှုဖြင့် လှုပ်ခါသွား
ရသည်။

“ကြည်နူး...ကိုကိုကို ပြောစရာရှိလို့လား”

ချစ်ကြည်နူး မဖြေ။

စိမ်းတောက်နေသော မျက်ဝန်းလေးနှင့် နှုတ်ခမ်းထော

မိကိုက်ကာကြည့်ရင်း...

“ဒီကိစ္စ ကိုကိုသိနေတယ်မဟုတ်လား”

“ကြည်နူး”

“မေးတာဖြေပါ ကိုကို၊ ဒီကိစ္စတွေကို ကိုကို သိနေ
မဟုတ်လား”

အကြည့်တွေက စူးရဲလွန်းသည်မို့ သူမသာ နဂါးမလေး
ဆိုရင် သူသည်လည်း အသက်ရှင်နိုင်တော့မည်မဟုတ်။

“ကိုကိုကို ကြည်နူး ဘာပြောချင်တာလဲ”

“ဒါ ကိုကို ဝန်ခံတာပေါ့လေ ဟုတ်လား”

လူခံအောင်အကြည့်တွေက သူမထံ စိတ်ထိခိုက်ခြင်းတွေ
နှင့် ရောက်ရှိနေရသည်။

“ကြည်နူးရဲ့ ယုံကြည်မှုတွေကို ဒီနည်းနဲ့ ကိုကို အသုံးချ
ဆိုက်တာပေါ့နော်”

“ကြည်နူး”

“လုပ်ရက်လိုက်တာ ကိုကိုရယ်”

“ကိုကို ရှင်းပြပါရစေ ကြည်နူး”

“ခွင့်မလွှတ်ဘူး၊ ဒီအတွက် ကိုကိုကို ကြည်နူး ခွင့်မလွှတ်

ဘူး”

နှင့်သည်းသည့် စကားသံတွေက နာကျင်မှုတွေနှင့်မှန်း
လူခံအောင် သိနေပါသည်။

“မုန်းတယ်...ကြည်နူး ကိုကိုကို မုန်းတယ်”

“ဟာ...ကြည်နူး”

“မခေါ်နဲ့၊ ရှင်အသံကို ကျွန်မ မကြားချင်ဘူး ဦးလှအောင်”

“ဟင်”

“ကြည်နူး ကိုကိုကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်”

“ကျွန်မသိတဲ့ ကိုကိုလူခံအောင်က မရှိတော့ဘူး၊ ကျွန်မရှေ့မှာ ရှိနေတာ ကျွန်မ သိပ်မုန်းတဲ့ ဦးလှအောင်”

“ကြည်နူး...ကြည်နူးရယ်”

ချစ်ကြည်နူးပုံစံလေးက သူ့အပျို ဘယ်လောက်မှာ နာကျင်မုန်းတီးနေသည် မသိပါ။ အကြည့်နှင့် စကားသံတွေ အေးစက်စိမ်းကား ပြတ်တောက်လွန်းနေသည်ပဲ။

သူ...သူမလေး နားလည်အောင် ဘယ်လိုရှင်းပြရပါလဲ။ ကျော်ဆက် သူ့အဖြစ်တွေကိုသိရင် ဘာပြောဦးမည်လဲ။

တကယ်ဆို လူခံအောင် ရောက်နေသည့် အနေအထား ရှေ့တိုးဖို့လည်း အခက်၊ နောက်ဆုတ်ဖို့ကလည်း မလွယ်။

ချစ်ကြည်နူးကို ကြည့်လိုက်ပြန်တော့လည်း သူမပုံစံက ခုချိန်မှာ သူဘာပြောပြော နားဝင်မည့်ပုံမပေါ်။

ဒါပေမယ့် ခက်တာက သူမ၏ စိမ်းကားရက်စက်မှု

လည်း သူ မခံနိုင်ပြန်။

“ကိုကိုရှင်းပြတာ နားထောင်ပါဦးလားကွာ”

“ဘာလဲ...ရှင်က ဆင်သေကို သိတ်သားရေနဲ့ ဖုံးချင် အလိုလား ဦးလှအောင်၊ အဟင်း...ဟင်း ရှင်ဆန္ဒတွေ ပြည့်သွား စီရင်၊ ကျေနပ်နေမှာပေါ့နော်”

“တော်စမ်း ကြည်နူး”

သူ့အသံက မခံမရပ်နိုင်သည့်ဟန်။

ကြည်နူး သူ့အပေါ် ကောင်းကောင်းကြီး အထင်လွှဲနေ

“မတော်ဘူး...မတော်ဘူး၊ မတော်တော့ ရှင်ကြီးဘာလုပ် က...ကဲ ရှင်ကြီးကို မုန်းတယ်”

“ဟာ...ဟိတ်”

“ကြည်နူး...မလုပ်နဲ့လေကွာ၊ မလုပ်နဲ့ဆို”

ချစ်ကြည်နူး သူဘာပြောပြော နားမဝင်ပါတော့။ သူ့ထံ မပြတ် ရောက်ရှိလာသည့် သူမ၏ လက်သီးဆုပ်လေးများ ရှောင်ရင်း လူခံအောင်ပါးစပ်မှ အော်ဟစ်တားမြစ်နေမိ

“မုန်းတယ်...မုန်းတယ် ရှင်ကြီးကိုမုန်းတယ်၊ ရှင်ကြီးကြောင့်၊ ရှင်ကြီးကြောင့် ခု ကျွန်မဘဝ ပျက်ရတော့မယ်သိလာအဲဒါ ရှင်ကြီးမကောင်းလို့၊ ရှင်ကြီးကို မုန်းတယ်၊ အဟင့် ဟင့်ဟင့်”

ပြောလည်းပြော ငိုလည်းငို သူ့အားလည်း ထုရိုက်နှစ်ကြည့်နူးကို လူခံအောင်မှာ မျက်ဝန်းစူးစူးကြီးတွေနှင့် ကြည့်ရင်

“ကိုကိုပြောတာကို ကြည့်နူး နားထောင်ပေးစမ်းပါဦးကွာ”

“နားမထောင်ဘူး၊ ရှင့်အသံကို မကြားချင်ဘူး၊ ရှင်မမှအေးမယ် သိလာ၊ ကဲ ကဲ”

လူခံအောင်ဘာပြောပြော နားမဝင်နိုင်သည့် ချစ်ကြည့်နူးမှာ လူခံအောင်ကိုသာ သဲသဲမဲမဲရိုက်ရင်း မျက်ရည်တွေက ပါပြောပေါ် စီးကျနေရသည်။

လူခံအောင်မှာ သူမကို ဒီအတိုင်းကြည့်နေ၍ မဖြစ်နေမှန်း သိလိုက်သည်။ သူမပုံစံက သူ့အပေါ် အပြုံးကြီးစွာနှင့် ရှိတတ်စစ်ယောက်လို ဖြစ်နေသည်က အထင်အရှား။

“ကြည့်နူး...မင်းတော်တော့ဆို”

“မတော်ဘူး၊ မတော်တော့ ရှင်ဘာလုပ်ချင်လဲ”

“မင်းကွာ”

သူ သည်းခံနေတာကို အကောင်းမှတ်ကာ ရန်မူနေသော ချစ်ကြည့်နူးကို လူခံအောင် မချင့်မရဲ အသည်းတယားယားနှင့်ပင် သူ့မလက်လေးကို ဖမ်းယူချုပ်ကိုင်လိုက်လေသည်။

ကြည့်နူးမှာ အံ့ကြိတ်ကာ သူမလက်လေးကို ရုန်းယူနေချိန်ပြီး...

“လွတ်...လွတ် ရှင်ကြီး ကျွန်မအသားကိုမထိနဲ့”

“လွတ်နော်”

“လွတ်မယ်၊ ကိုကိုပြောတာကိုလည်း မင်းကောင်းကောင်းနားထောင်”

“ရှင့်ရဲ့ အလိမ်အညာစကားတွေကို ကျွန်မ နားမထောင်ဘူး၊ လွတ်”

“ကဲဟယ်”

“အား”

ကျားနာမလေးလို ဒေါသနှင့် နာကျင်မှုတွေကလွှဲပြီး အာမှ မမြင်နိုင်တော့သည့် ချစ်ကြည့်နူးသည် လူခံအောင်လက်ထဲ

မှ သူမလက်လေးကို ရုန်းယူရင်းက တစ်ဆက်တည်းဆိုသလို လူ့ခံအောင် လက်မောင်းကြီးကို သူမ သွားစွယ်ချွန်ချွန်လေးနှင့် အားကုန်ဖိကိုက်လိုက်ပါတော့သည်။

“မင်း...မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ကြည့်နား အား...ကျွတ်...ကျွတ် မင်း တော်တော်ဆိုးပါလားဟင်၊ ဒီမယ် ကြည့်စမ်း”

နာကျင်ညည်းညူသံနှင့်အတူ ကြည့်စမ်းဆိုပေမယ့် ချစ်ကြည့်နား မကြည့်ပါ။ မကြည့်သည့်အပြင် မျက်နှာလှလှလေး ကိုပင် တခြားတစ်ဖက်သို့ လွှဲထားလေသည်။

သူမကိုက်လိုက်သည်မှာ ဒဏ်ရာက ဘယ်လောက်ပြင်း သည် မသိပါ။ လူ့ခံအောင် လက်မောင်းဒဏ်ရာက သွေးတွေ ပြာခနဲ ကျနေရသည်။

လူ့ခံအောင်မှာ ဒဏ်ရာကိုကြည့်ပြီးနောက် ချစ်ကြည့်နား မျက်နှာလေးကို ပြန်ကြည့်ကာ...

“မင်းသိပ်ဆိုးပါလား ကြည့်နား၊ ငါ့ကို ဒီလောက်တောင် မင်းမုန်းနေပြီလား”

“ဟုတ်တယ် မုန်းတယ်”

“ယုံပါတယ်လေ၊ ဒီဒဏ်ရာက သက်သေခံနေပြီပဲ၊ ဒီပေမယ့် မင်းကို တစ်ခုတော့ ကိုကိုပြောချင်တယ်၊ တကယ်တော့ ဒီထိစွဲတွေဟာ”

“ကျွန်မ နားမထောင်ချင်ဘူး၊ ရှင်ကတော့ ပျော်နေမှာ ဆိုနော်”

ကြည့်နားစကားတွေက သူ့နှလုံးသားကို ထိုးနှက်နေသလို နူးစေတနာတွေက သူမအတွက် ဝေဒနာဖြစ်ရပြီထင်။

စိတ်ထိခိုက်ခြင်းတွေဖြင့် လူ့ခံအောင်မျက်နှာက ညှို့ခိုင်း နေရသည်။ သူ့အသွင်က တကယ်ကို ထိထိခိုက်ခိုက် ခံစားလိုက်ရ သလိုမျိုး။

ဒီလိုဖြစ်မည်မှန်းသိလျှင် သူ ဒီကိစ္စကို လက်ခံခဲ့မည် ဆိုတတ်ပါ။ ခုတော့ သူမ အမုန်းတွေသာ သူ ရလိုက်သည့်အဖြစ်။

ဒါ သူမနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူ ရရှိလိုက်တဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ ချစ်တစ်ခုပဲလား။

သွားပြီ...အားလုံးသွားပြီ။

သူမအတွက် သူ အကောင်းဆုံးထင်၍ လုပ်ခဲ့သော အရာ တွေက ဘာတစ်ခုမှ အရာမထင်သလို ထိုအကောင်းဆုံးထင်သော အရာတွေကပင် လူ့ခံအောင်ကို နာကျင်စေရလေပြီ။

ချစ် (၉)

“ဒီနေရာမှာ လက်မှတ်ထိုးလိုက်ပါ”

တရားသူကြီး၏ စကားသံက သူမနားထဲ ခါးသီးစွာ ရောက်ရှိလာရသည်။

“ညီမလေး...လက်မှတ်ထိုးလိုက်လေ”

သတိပေးလိုက်ပါသည့် ကိုကိုကျော်ဆက်ကြောင့် ကြည့်နူး ကိုယ်လေး တုန်လှုပ်သွားရသည်။

ဒီနေ့က လူစံအောင်နှင့်သူမ လူကြီးများရှေ့မှောက်တွင် တရားဝင်လက်မှတ်ထိုး လက်ထပ်ကြသည့်နေ့။

သည်အဖြစ်က သူမအတွက် အကြီးမားဆုံး ဝမ်းနည်းမှု ပင်ဖြစ်သည်။

“ကြည့်နူး...လက်မှတ်ထိုးလိုက်လေ”

သူ့အသံက ထွက်ပေါ်လာရပြန်သည်။

“ဟင့်အင်း...လက်မှတ်မထိုးဘူး” ဟု သူမ အော်ဟစ် ငြင်းလိုက်ချင်ပေမယ့် ထိုအဖြစ်ကို သူမ အသိစိတ်က ခွင့်မပြုပြန်။

ရင်ထဲတွင် အော်ဟစ်ငိုချင်စိတ်တွေနှင့် နာကျင်မှုတွေက နေရာယူနေရသည်။

ခုခိုနို့မှာ သူ့အတွက် ပြင်ဆင်ခွင့်မရှိသည့် အနေအထား။

“ကြည့်နူး”

“ညီမလေး”

မျက်ရည်ဥများ ပါးပြင်ပေါ်သို့ ကြွေသက်ဆင်းကျမလာ အောင် ချစ်ကြည်နူး အနိုင်နိုင် ထိန်းလိုက်ရသည်။

ကိုကိုကျော်ဆက်ကိုယ်တိုင် သူမလက်ထဲ ဖောင်တိန် ထည့်ပေးနေသည်မို့ ချစ်ကြည်နူးမှာ ငြင်းဆန်ရန် ခွန်အားမရှိတော့ သလို အကြိတ်လျက်ကပင် စာချုပ်ဖြုတ်ဖြုတ်လေးထက် လက်မှတ်ထိုး

ပေးလိုက်သည်။

ထိုအခါမှ ကျော်ဆက်သည် သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။

ညီမဖြစ်သူအား ကျေးဇူးတင်သော အကြည့်များနှင့်ကြည့်ရင်း...

“ကျေးဇူးပါပဲ ညီမလေး”

ဟု လှိုက်လှဲစွာ ဆိုလိုက်မိသည်။

ဒီစကားတစ်ခွန်းက သူမဘဝနှင့် လဲလှယ်လိုက်ရသည့် အဖြစ်ကို ဘယ်သူတွေက သိနိုင်မှာတဲ့လဲ။

ချစ်ကြည်နူးမှာ ကိုယ့်အဖြစ်ကို ကိုယ် နာကျင်စွာ မချီးပြား ပြုံးလိုက်မိသည်။

ရင်ထဲမှာတော့ နာကျင်ရလွန်းသဖြင့် စကားတွေ မရှိနိုင် တော့။

ကျော်ဆက်နှင့် လူစံအောင်မျက်နှာပေါ်မှာတော့ ကျေနပ် မှုတွေနှင့်သာ။ သူတို့အပြုံးတွေကို မြင်ရလေလေ ချစ်ကြည်နူးရင် မှာ နာကျင်ရလေလေဖြစ်သည်။

ကျော်ဆက်မှာ ညီမဖြစ်သူကို လူစံအောင်လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ရသည့်အတွက် သူပုံစံက စိတ်ချလက်ချရှိသွားသည့် ပုံမျိုး။

ကျော်ဆက်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် လူစံအောင်မှာတော့ ရှေ့လျှောက်ရမည့် သူ့ဘဝခရီးအတွက် ရင်မှာမောလျနေရသလို။ ဘာပဲပြောပြော ချစ်ကြည်နူးဆိုတာ သူနှင့် တရားဝင်

လက်ထပ်ပြီးသွားရသည့် မိန်းကလေး။

ပြီးတော့ ဒီမိန်းကလေးက ကိုယ့်အပေါ် မကြည်ဖြူမလို လားစွာရှိနေသူ။ သူတို့နှစ်ဦး၏ အိမ်ထောင်ရေးက စကတည်းက ပင် ယဉ်သလိုလိုနှင့် ခက်နေပြီဖြစ်သည်။

မနက်ပိုင်းတွင် မင်္ဂလာဦးဆွမ်းကျွေး လက်မှတ်ထိုးပြီး ညနေပိုင်းတွင် ရင်းနှီးသူ မိတ်ဆွေများကို ဧည့်ခံပွဲလေးဖြင့် ဧည့်ခံ ခဲ့သည့် သူတို့နှစ်ဦး၏ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲလေးက အကျဉ်းချုံးပေမယ့် ဧည့်ကားစွာနှင့် ပြီးစီးခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

“ဒုန်း”

“ဝွမ်း”

မနက်က လှပစွာပြင်ဆင်ထားခဲ့သည့် မင်္ဂလာအိပ်ခန်း ငြီးမှာ ခုတော့ဖြင့် ကြည်နူးကြောင့် ရစရာမရှိတော့သလို မြင်လို့ စည်း မကောင်းတော့။

အားလုံးဖရိုဖရဲနှင့် မင်္ဂလာအိပ်ခန်းကြီးက ခုတော့ မလှပ နိုင်တော့။

အနီးရှိ ပစ္စည်းများနှင့် နံရံကို ပစ်ပေါက်ခဲ့သည့်အသံက လူစံအောင်အား မကြားချင်ယောင်ဆောင်၍ မရပါ။

တိတ်သိတ်နေသည့် အချိန်၌ လူ့ခံအောင်မှာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အားနာနေမိရသည်။

လူကုတန်များနေသည့် နေရာ၌ တစ်ခြံနှင့်တစ်ခြံ အလှမ်းဝေး၍သာ တော်ပါတော့သည်။ မဟုတ်ပါက သူမလေးလုပ်နေပုံနှင့် မလွယ်။

လူ့ခံအောင်မှာ ဧည့်ခံပွဲပြီးကတည်းက စာကြည့်ခန်းထဲမှာသာ ရှိနေခဲ့သည်က ဒီအဖြစ်မျိုးတွေ ရင်ဆိုင်ရမှာနိုး၍ သူ့ဘက်ထဲ ရှောင်နေသည့်သဘော။

ခုတော့ သူ ဘယ်လိုရှောင်ရှောင် ရှောင်လွှဲလို့မရနိုင်အောင် သူမလေးဘက်က ပြဿနာရှာလာသည်မို့ လူ့ခံအောင်မှာ မင်္ဂလာအိပ်ခန်းကျယ်ကြီးထဲသို့ ရောက်လာခဲ့လေသည်။

သူ့ကိုမြင်တော့ သူမမျက်နှာလေး ပျက်သွားလေသည်။

“ရှင်...ရှင် ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“သွား...သွား ခုထွက်သွား၊ ရှင်ကို ကျွန်မ မမြင်ချင်ဘူး”

ဘူး”

နာကျင်သွားရသော နှလုံးသားနှင့် ပျက်ယွင်းသွားရသည့် မျက်နှာကို ပြင်လိုက်ရင်း...

“တကယ်ပဲ ငါ့ကို မလာစေချင်ရင် မင်း ဒီလိုလုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ရှင်...ရှင်”

“ဘယ်လိုလဲ မင်းစိတ်ထဲ ကျေနပ်သွားပြီလား”

တစ်ခန်းလုံး ရှုပ်ပွကာ ခြေချစရာပင် မရှိတော့သည့် သူတို့နှစ်ဦး၏ မင်္ဂလာအိပ်ခန်းကြီးကို လူ့ခံအောင် တစ်ချက်ကြည့်ရင်းက မေးလိုက်သည်။

“မကျေနပ်ဘူး၊ ကျွန်မ တကယ်စိတ်ထဲမှာရှိတာ ဒါတွေ မဟုတ်ဘူး”

“မင်းစိတ်ထဲရှိတာ ငါလား”

“ဟုတ်တယ်”

“မင်း ငါ့ကိုသတ်ချင်တယ်ပေါ့”

“ရှင်သိနေသားပဲ”

“ချစ်ကြည်နူး”

“လူတစ်ယောက်ကို ကူညီခဲ့သလိုနဲ့ တကယ်တမ်း သူ့ဘဝကို အနိုင်ယူ အပိုင်သိမ်းလိုက်တာရော ဘယ်သူလဲ”

“ဒီကိစ္စကို မင်း မကျေနပ်မှန်း ငါသိတယ် ကြည့်နူး၊

ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စက ကိုကိုဖန်တီးခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး”

“ရှင်ပြောချင်တာ ကံကြမ္မာက ဖန်တီးတယ်လို့ ဟုတ်လား”

လူခံအောင်မှာ ခန့်တဲ့တဲ့စကားတွေကြောင့် ချစ်ကြည်နူး မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

ဖြူလှလှညဝတ်အင်္ကျီလေးနှင့် သူမမျက်နှာ ကြည်ကြည် စင်လေးက လှပလိုက်ဖက်လွန်းနေရသည်။

သို့သော် ထိုမျက်နှာလှလှလေးနှင့် မလိုက်ဖက်အောင် ဒေါသတွေနှင့် ခက်ထန်နေရသော သူမမျက်နှာလေးက မနက်ကုန် လက်ထပ်ထားခဲ့သည့် သတို့သမီးတစ်ယောက်၏ မျက်နှာနှင့်မတူ ပေ။

နာကျင်မှုအပန်းတွေနှင့် စိမ်းလဲ့နေသော မျက်ဝန်းတွေက သူ့အပေါ် ရန်သူကြီးတစ်ယောက်လို မြင်နေသည်မှာ ရင်နာစရာထိ ဖြစ်သည်။

ဒါ မင်္ဂလာဦးည။ သတို့သား၊ သတို့သမီး၏ ရင်ခုန်ဖွင့် ခံစားမှုတဲ့လား။ လူခံအောင် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“တော်လောက်ပြီ ကြည်နူး”

တစ်ခန်းလုံးကို စိတ်ထင်တိုင်းလုပ်ထားရုံ အားမရသေး အခန်းထဲရှိ ပစ္စည်းတွေကို ပစ်ပေါက်ခွဲနေသေးသည့် ချစ်ကြည်နူး ကိုကြည့်ကာ လူခံအောင် ပြောလိုက်သည်။

သို့သော် သူ့ဘာပြောပြော ချစ်ကြည်နူးကတော့ နားမဝင် ပါ။ သူမ စိတ်ထဲရှိသမျှ အစွမ်းကုန်ပေါက်ကွဲနေရသည်။

“ကြည်နူး...တော်တော့လို့ ကိုကိုပြောနေတယ် မဟုတ် လား”

“မတော်ဘူး၊ ရှင်ဘာလုပ်ချင်လဲ”

“မင်းဘာဖြစ်ချင်တာလဲ”

“ဘာ”

“ရှင်ဘာပြောလိုက်တယ်၊ ကျွန်မ ဘာဖြစ်ချင်လဲ ဟုတ်လား၊ ရှင်းရှင်းလေးပါ ရှင်ဒီထက်ပိုပြီး မနာကျင်ချင်ရင် ကျွန်မကို အခုပဲ ကွာရှင်းပေးလိုက်ပါ”

“ဘာ”

ဒါ သူမ အကြံအစည်တဲ့လား။

လူခံအောင် ဘယ်လိုမှ ထင်မထားခဲ့ပါ။ နာကျင်မှုတွေနှင့် လူခံအောင် တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။

ဒီနည်းနဲ့ သူမ သူ့ကို စိတ်ကုန်အောင် လုပ်နေတာဆိုရင် ဖြင့် သူမလေး သိပ်မှားပါသည်။

သူမလေးဆိုးတာ၊ ဂျစ်ကျအရွဲ့တိုက်တတ်တာတွေတို့ လူ့စံအောင် အသိဆုံးဖြစ်သည်။

သူမကြည့်ရတာ အားလုံးကို လွယ်လွယ်ပင် တွေးထားစဉ် ရပါသည်။ ဒါဟာ ဘဝတစ်ခုလုံးနဲ့ဆိုင်တဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ သူမ လိရဲ့လားမသိပါ။

ခုလက်ထပ်၊ ခုကွာရှင်းလုပ်ရအောင် သူ့ရော သူမပါ ဂုဏ်သိက္ခာမဲ့သူများ မဟုတ်။

ပြီးတော့ သူနှင့်သူမက လူကြီးစုံရာရှေ့တွင် တရားဝင် လက်ထပ်ထားခဲ့သူများ။

နောက်ပြီး လူ့စံအောင်ဆိုတာ ကိစ္စတစ်ခုကို လွယ်လွယ် နှင့် ဆုံးဖြတ်ချက်ချတတ်သူ မဟုတ်။ ခုကိစ္စက သူတို့နှစ်ဦး တစ်ဘဝလုံးဆိုင်သည့်ကိစ္စ။

“မင်း...ဒါ တကယ်ပြောနေတာလား ကြည့်နူး”

“ဘာလဲ...ရှင်ကို နောက်တယ်လို့များ ထင်နေလား ရှင်အတွက် နောင်တတွေ မကျန်စေချင်ရင် ကျွန်မကို ရှင်အမြန်ဆုံး

ထွာရှင်းပေးလိုက်တာက အကောင်းဆုံးဖြစ်လိမ့်မယ်”

“နောင်တ ဟုတ်လား၊ အဟွန်း ပြောစမ်းပါဦး ဘာကြောင့် ကိုယ်က နောင်တရမှာလဲဆိုတာ”

“အနည်းဆုံး ကျွန်မကြောင့်ဆိုတာတော့ သေချာတယ်”

မျက်နှာလှလှလေးက ခပ်တင်းတင်းနှင့် သူ့အား စိုက်တိ ခိုက်ကန်းဟန်လေးနှင့် စိန်ခေါ်သလို မထီမဲ့မြင်ပြုနေသည့် ချစ်ကြည်နူးမျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်ရင်း လူ့စံအောင် အသည်း ထားသွားရသည်။

ဒီကလေးမ ဂျစ်ကျပုံကတော့ တကယ်ကို မလွယ်ပါ။ ဆိုယ့်ကိုယ်ကို မိန်းမသားတစ်ယောက်ရယ်ပါလို့လည်း သူမ ထင်မှတ်ပုံမရ။ ပြောနေသည့်စကားတွေက သူမကိုယ်သူမ ထောက်ရှားလေးတစ်ယောက်လို့များ ထင်နေသည်လားမသိတော့။

“အဲဒီနောင်တကိုပဲ ကိုယ်ကျေနပ်နေမယ်ဆိုရင်ရော”

ချစ်ကြည်နူးမျက်နှာလေး ရဲပသွားရသည်။

ကြည့်စမ်း...ဒီလူ သူမကို အရွဲ့တိုက်နေသည်လား။

ဒါမှမဟုတ် ဒီစကားတွေ တကယ်ပင် ပြောနေသည်လား။

မျက်နှာဝန်းလေးနှင့် သူ့ကို အကဲခတ်လိုက်တော့ သူ့ပုံစံ

က တည်ကြည်လေးနက်စွာ။

ဒါဖြင့် ဒီစကားတွေ သူတကယ်ပြောနေသည်ပေါ့။

“က...ကြည်နူး နားတော့ ဒီစကားတွေ ကြည်နူးမပြောဘူးလို့ပဲ ကိုယ် မှတ်လိုက်မယ် ဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း...ကျွန်မ တကယ်ပြောနေတာ ဦးလူစံအောင်ရှင်နဲ့ ကျွန်မ အတူမနေနိုင်ဘူး”

“ကိုယ်ကတော့ နေနိုင်တယ်”

“ဟင်”

လူစံအောင်စကားကြောင့် ချစ်ကြည်နူး ပါးပြင်နုနုပန်းသွေးရဲသွားရသည်။

“ဘဝနှစ်ခုကို အတူပေါင်းစပ်ပြီးမှတော့ အတူမနေလို့မရဘူး ကြည်နူး၊ ကြည်နူးလည်း အရွယ်ရောက်နေတဲ့ မိန်းကလေးပဲ၊ ကိုယ် ဘာကိုဆိုလိုတယ်ဆိုတာ မင်းသိမှာပါ”

“မသိဘူး...သိလည်းမသိချင်ဘူး၊ ကျွန်မသိတာ ရှင်ကို မုန်းတယ်၊ ရှင်ကြီးနဲ့ ဘယ်တော့မှ အတူမနေဘူးဆိုတာပဲ”

“ချစ်ကြည်နူး...မင်းစိတ်ကူးတွေ သိပ်ယဉ်နေပြီ၊ လက်ထပ်ပြီးမှတော့ အတူမနေလို့ရမလားကွ”

“အို...ရရ မရရ မသိဘူး၊ ကျွန်မကတော့ ကျွန်မဆန္ဒအတိုင်း လုပ်ရမှာပဲ”

“ဟင်...မင်း ဘာလုပ်မလို့လဲ”

ချစ်ကြည်နူးသည် ပြောရင်းက သူ့ကိုယ်ကြီးကို တွန်းတိုက်ကာ အခန်းထဲက ထွက်ရန်ပြင်လိုက်တော့ လူစံအောင်မှာ သူမရှေ့ သူ့ကိုယ်ကြီးကို ကွယ်ရပ်လိုက်ရင်းက မေးလိုက်သည်။

လူစံအောင်အမေးကို ချစ်ကြည်နူးမှာ မဖြေပါ။ စူးရဲသော ဇွန်ဝန်းစိမ်းလေးနှင့်သာ လူစံအောင်ကို ကြည့်ရင်း...

“ရှင် ရှေ့ကဖယ်ပါ”

“ဘာ”

“ကျွန်မရှေ့က ရှင်ဖယ်ရင် ကောင်းလိမ့်မယ် ဦးလူစံအောင်”

“ကြည်နူး...ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ရှင်ကြီးနဲ့ အဝေးဆုံးကို”

“ကြည်နူး”

“ဖယ်လို့ ရှင်ကိုပြောနေတယ်နော်”

“မင်း...ကိုကိုကို ဒီအတိုင်း ထားသွားမလို့လား”

“အို”

သူမ ဘာပြောပြော နာကျင်ဟန်မပြသည့် သူမ
ချစ်ကြည်နူး နည်းနည်းတော့ လန့်လာရပြီ။ သူ နာကျင်အောင်
သူမ ဘယ်လိုနည်းသုံးရမလဲ။

“မင်းကို ကိုကို ဘယ်မှသွားခွင့်မပြုနိုင်ဘူး ကြည်နူး
ခုနိမ့်မှာ မင်းနဲ့ကိုယ်က တစ်ဘဝဖြစ်သွားပြီ၊ ကိုကိုပြောတာ ကြည်နူး
နားလည်တယ် မဟုတ်လား”

ကြည့်စမ်း... ဒီလူ။

ပြောခါမှ ပိုဆိုးနေပါရောလား။

ရှက်စိတ်တွေဖြင့် ချစ်ကြည်နူးမျက်နှာလေး ရဲရဲတွင်
နီမြန်းနေရပြီ။ သူ့မျက်နှာချောချောကြီးကိုလည်း သူမ မကြည့်
တော့။

ရင်ထဲမှာ ရှက်လန့်မှုတွေနှင့် တုန်ယင်နေရသလို ခြေထောက်
လက်ဖျားလေးတွေက သွေးခဲမတတ် အေးစက်နေရပြီ။

“ကိုကို ကတိပေးပါတယ် ကြည်နူး၊ ကြည်နူးဘဝအောင်
ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ကိုကိုပျော်ရွှင်အောင် ထားမှာပါ။ ပြီးတော့
ကိုကိုကြောင့် ကြည်နူး ဘယ်တော့မှ စိတ်မဆင်းရဲစေရဘူးဆိုတာ

ထိုကို ကတိပေးတယ်”

ရှက်စိတ်တွေနှင့်ကြားက ကြည်နူး နှုတ်ခမ်းစုချင်လာရ
သည်။ (ကတိပေးသည်တဲ့။ ဒီကတိ သူ့ကို ဘယ်သူများ တောင်းနေ
ထို့ပါလိမ့်။

“ကြည်နူး...ကိုကိုပြောတာ ကြားလား”

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားရသော ကြည်နူးကို အကြည့်စူး
စူးတွေနှင့် တစ်ချက်ကြည့်ရင်းက လူစံအောင် မေးလိုက်တော့
ကြည်နူးကိုယ်လေးမှာ တုန်သွားကာ...

“ဟင့်အင်း...ဘာလဲ မသိဘူး”

“အဟွန်း...မသိလို့မရဘူးဗျ၊ ခု ကြည်နူးနဲ့ကိုကိုက
လက်ထပ်ပြီးသွားပြီ”

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲ”

“ဟောဗျာ...လက်ထပ်ပြီးမှတော့ ကြည်နူးကို ကိုကို
ပိုင်သွားပြီလေဗျာ”

“ရှင်မော်”

ရင်ခုန်သံတွေက မမှန်တော့ပါ။

သူစကားသံတွေက သူမအပေါ် ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ရိက္ခန်းရံ

စော သူမအား သူပိုင်နေသည့်သဖွယ်။

ရှင်သွားစမ်း ဦးလူစံအောင်။

ရှင် ကျွန်မကို လက်ထပ်ထားရုံနဲ့ ကျွန်မဘဝကို ပိုင်တယ်

လို့များ ရှင်ထင်နေလား။

ဒါဆို ရှင်မှားတော့မှာပေါ့။

ချစ်ကြည်နူးဆိုတာ ဘယ်လိုမိန်းကလေးမှန်း ရှင်သိမိ
တယ်လေ။

ကျွန်မဘဝကို ရှင် ဒီလိုချုပ်ကိုင်ဖို့ ကြိုးစားရင် မှားသွား
မှာပေါ့ ဦးလူစံအောင်။

နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကို တင်းတင်းစေ့ရင်း ချစ်ကြည်နူး
စကားတွေ ဆိုနေမိသည်။

သူမရင်ထဲက စကားသံတွေကို မကြားသည့် လူစံအောင်
ကတော့ ချစ်ကြည်နူးအား မျက်ဝန်းစိုစိုတွေနှင့် ကြည့်ရင်း...

“အချိန်မနည်းတော့ဘူးဗျ၊ တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်းထားတာ
နားလိုက်တော့နော်”

သူ့အသံက ကြင်နာမှုတွေနှင့် နွေးထွေးနေရသည်။ ဒါ
သူ ဟန်ဆောင်တာဟု သူမစိတ်မှာဆိုရင်း...

“ရှင် ကျွန်မကို မကွာရှင်းပေးရင် ကျွန်မ ရောက်ရာ
ခေါက်ရာကို ထွက်သွားရလိမ့်မယ် ဦးလူစံအောင်”

“ဟင်”

ရင်မောရခြင်းတွေက လူစံအောင်အတွက် မကုန်ဆုံးနိုင်
တော့။ သူမပုံစံက ဇွဲနှင့် ဂျစ်ကျနေသည့်ပုံ။

ဒီပုံအတိုင်းဆိုပါက လူစံအောင် သူမကို အတော်ပင်
ချောင်းဖျေပြောဆိုရဦးမည်ဆိုတာ သိလိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်း သူ့ရင်မှာ ပူပင်သွားရသည်။ လူစံအောင်
သည် သူမကို သူ့မျက်စိရှေ့အောက်ကနေ အလွတ်ပေး၍ မဖြစ်

တော့မှန်းပင်။
စိတ်ကြီးကာ စိတ်ထင်ရာ အရွံ့တိုက်တတ်သော သူမ
သည် သူမပြောသလို မလုပ်ပါဟု ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်။

မတော် စိတ်ထင်ရာ သူမလုပ်သွားမှဖြင့် သူသာ ရင်ကျိုး
ရမည်မဟုတ်ပါလား။

လူစံအောင်မှာ အတွေးတွေနှင့် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို တစ်ခါ
တည်း ချလိုက်မိသည်။

ချစ်ကြည်နူးအား သူ့မျက်စိအောက်ကနေ မျက်ခြည်ပြာ

ခံ၍ မရမှန်း။

ခုချိန်မှာ သူနှင့် ကြည်နူးဆိုတာက နီးလျက်နှင့်ဆေးကြာသူများ။ ကြည်နူးထံမှ နားလည်မှုတွေရရန် သူ့အနေနှင့် အထောက်အပံ့ ပြုစားစားရဦးမည်ပဲလေ။

ခုအခြေအနေက သူမကို အတင်းအကြပ် ဘာတစ်ခုလုပ်၍မရမှန်း လူစံအောင် နားလည်လိုက်သည်။

အခြေအနေနှင့် အချိန်အခါအရ လူစံအောင် သူမနှင့်အဆင်ပြေရန် လိုက်လျောညီထွေ နေရပေတော့သည်။

“ကြည်နူး...မင်းကြည့်ရတာ သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ၊ နားလိုက်ဦး၊ ကိုကို မင်းပြောတာကို စဉ်းစားပေးမယ်၊ အဓိက မင်းစိတ်ချင်တာသာမူပဲ၊ အဲဒီအတွက် ကိုကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် စဉ်းစားပေးမယ် ဟုတ်လား၊ ခုတော့ နားလိုက်တော့နော်၊ ကိုကို စာကြည့်ခန်းထဲမှာရှိမယ်၊ တစ်ခုခုဆို ကိုကိုကိုခေါ် ဟုတ်ပြီလား။”

သူမအား ကလေးတစ်ယောက်လို စိတ်မချရာမှာ အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ ပြောသွားသည့် လူစံအောင်စကားမျှသာ ချစ်ကြည်နူးမှာ ခေါင်းမညိတ်၊ ခေါင်းမခါ နားထောင်လိုက်သည်။

သူမ ခေါင်းကို သူလက်ဖဝါးကြီးနှင့် တစ်ချက်ဖိအုပ်ထား

တည်ကြည်ချောမွေ့သော မျက်နှာနှင့် အေးစက်တည်ငြိမ်စွာ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသော လူစံအောင်ကို ချစ်ကြည်နူး ငေးငေးငှငှ နိုင်ငိုင်လေးကြည့်ရင်း ကျန်ခဲ့လေသည်။

သူတို့နှစ်ဦး၏ မင်္ဂလာအိပ်ခန်းကြီးကတော့ တိတ်ဆိတ်မှုတွေနှင့် ငြိမ်သက်လျက်။

၂၂ (၁၀)

“လူခံအောင်...မင်းနဲ့ ညီမလေးကို ကြည့်ရအောင် သိပ်မဟုတ်သလိုပဲ။ မင်းတို့ချင်း အဆင်မှ မဖြေရဲ့လား”

ကျော်ဆက်အမေးကို လူခံအောင် ဘယ်လိုဖြေရမည်ဆိုတာကို မသိပါ။ ချစ်ကြည်နူးနှင့်သူ အဆင်မှ မြေသည်လားတဲ့။

ထိုမေးခွန်းက လူခံအောင်အတွက် အဖြေမရှိသည့် အဖြေပဲလို့။ ချစ်ကြည်နူးနှင့်သူ အဆင်ပြေမပြေတော့ဖြင့် မသိပါ။

သူသိသည်က သူမနှင့်သူ နေ့စဉ်ရက်ဆက် ဖြစ်နေသည့် ပြဿနာများ။

သည်အဖြစ်တွေက သူ့အတွက် ရင်မောစေရသည် မဟုတ်ပါလား။

“ဟင်း”

သူ့စကားကို ပြန်မဖြေဘဲ သက်ပြင်းချနေသည့် လူခံအောင်ကို ကျော်ဆက်မှာ မျက်ခုံးကြီးတွန့်ကာ ကြည့်ရင်းက နားမှာ တစ်စုံတစ်ရာအတွက် စိုးထိတ်သွားရသလို...။

“မင်း ငါ့ကိုမှန်မှန်ပြောစမ်း လူခံအောင်၊ မင်းနဲ့ညီမလေး အဆင်မပြေဘူး မဟုတ်လား”

သူ ခေါင်းမညိတ်သလို ခေါင်းလည်းမခါမိ။ သူပုံစံက တွေ့ထိုင်နိုင်ပုံ။

ကျော်ဆက်မှာ လူခံအောင်ကို ကြည့်ကာ အားမရဖြစ်နေရပြီး...

“လူခံအောင်...မင်း ဘာလို့မဖြေတာလဲ”

“ငါဖြေဖို့ လိုသေးလို့လား ကျော်ဆက်”

ကျော်ဆက်မျက်နှာက တွေ့ခနဲဖြစ်သွားရကာ...

“ဒီလိုဖြစ်မယ်ဆိုတာ ငါ တွေးထားပြီးသားပါ လူခံအောင်၊

အဲဒါပဲမဟုတ်ဘဲ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခုချိန်မှာတော့ ငါတို့ဘက်က အလျှော့အလို့ဖြစ်တော့ဘူး။ မင်း သူ့ကို သိပ်အလိုမလိုက်နဲ့ လူခံအောင်၊

ငါ့ကြည့်ရတာ ကြည့်နားကို အရမ်းအလိုလိုက်နေသလိုပဲ။ ဒီအတိုင်း

ဆို သူ အရင်ကထက် ပိုဆိုးသွားလိမ့်မယ်”

ပိုဆိုးသွားမည်တဲ့လား။

လူခံအောင် အကြိတ်ကာ မချိပြီးနှင့် ပိုဆိုးတာမဟုတ်ဘူး ဆိုးကိုဆိုးနေတာဆိုသည့် စကားကိုတော့ သူ့စိတ်ထဲက ဆိုလိုက်ပါ ပါသည်။

“ကျော်ဆက် မင်းပြောစမ်းပါဦး၊ ငါ သူ့ကို အလိုလိုတော် မှားများမှားနေပြီလားဆိုတာ”

“မှားတာမဟုတ်ဘူး၊ မှားကိုမှားနေတာ၊ ဒီမှာ လူခံအောင် ငါ သူ့အစ်ကိုပါ၊ ဒါပေမယ့် ရှင်းရှင်းပဲပြောမယ်၊ ညီမလေးတို့ ဒီအတိုင်း မင်းဆက်ပြီး အလိုလိုက်နေဦးမယ်ဆိုရင်တော့ သူ့အဆီ ကောင်းစေချင်တဲ့ ငါတို့စေတနာတွေဟာ အလဟဿ ဖြစ်သွားမယ့် အဖြစ်၊ သူ့ကို ပိုဆိုးဖို့ ငါတို့ အခွင့်အရေး ပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွား မှာကိုတော့ မင်းစဉ်းစားပါ လူခံအောင်၊ ဒါ ငါတို့ရဲ့ သူ့အဆီ ထားတဲ့ စေတနာလားဆိုတာ”

သူ့စကားတွေကြောင့် လူခံအောင်မှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ် သွားကာ...

“ငါဘာလုပ်ရမလဲ ကျော်ဆက်”

“ဟကောင်ရ... ဒီစကားက အစ်ကိုဖြစ်တဲ့ ငါ့ကို မေးရ တာတွေ၊ မင်းကွာ”

“အဟွန်း... ဆောရီးကွာ၊ ဆောရီးပဲ ကျော်ဆက်၊ ငါပြော တာတ ဒီအဓိပ္ပာယ်မျိုးမဟုတ်ဘူး”

လူခံအောင်နှင့် ကျော်ဆက်မှာ တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် မကြည့်ရဲတော့သလို မျက်နှာနီနီတွေနှင့် နှစ်ဦးသား အနောက်သွားလေသည်။

သူတို့နှစ်ဦးကြား တိတ်ဆိတ်မှုတွေက အတန်ငယ်ကြာသွား သလို...

“လူခံအောင်”

“အင်း”

ထူးသံနှင့်အတူ ကျော်ဆက်ထံသို့ လူခံအောင် အကြည့် တွေ့ ရောက်ရှိသွားရသည်။

ထိုအခါ ကျော်ဆက်၏ တည်ကြည်လေးနက်သော အကြည့်တွေနှင့် ဆုံသွားရသည်။

“ယောက်ျားချင်း ငါ မင်းကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မေးမယ် လူခံအောင်၊ မင်း ကြည်နူးကို ချစ်လား”

ရုတ်တရက် သူ့နှလုံးခုန်သံတွေ မမှန်နိုင်တော့သလို တွေ့ခြင်းနှင့် သူ့အကြည့်တွေက တစ်စုံတစ်ရာအတွက် မပြတ် သားနိုင်သလို ဒါ ဘာဖြစ်ရတာပါလိမ့်။

“ငါ့ကို အားမနာနဲ့၊ မင်းစိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်းသာဖြေပါ လူ့အောင်”

မေးသူက မေးနေလေပြီ။ သူ ဘာဖြေရမည်လဲ။ ကျော်ဆက် မေးသလို ကြည့်နူးကို သူချစ်သည်လား၊ မချစ်သည် လားကိုတော့ သူတစ်ခါမှ သေချာစွာ မစဉ်းစားမိခဲ့သလို သူမနှင့် ပတ်သက်ပြီးလည်း ထိုအတွေးမျိုး သူတွင်မရှိခဲ့ပါ။

သို့သော်...သူဝန်ခံပါ၏။

သူမမျက်နှာလေးကို သူ ထာဝစဉ် တွေ့မြင်ချင်နေရသည် ဆိုတာ။ ဒါ သူ့မအပေါ် ဖြူစင်သည့် နောင်ဖွဲ့မှုလို့ လူ့အောင် သူ့ကိုယ်သူ သတ်မှတ်ခဲ့ပေမယ့် တစ်ဖက်ကလည်း သူမနှင့် ဆုံတွေ့ ရတိုင်း သူ့ရင်တွင် ခံစားမှုတစ်မျိုး အမြဲလို ဖြစ်ပေါ်နေတတ်ပြန် သည်။

ဒါပေမယ့် ဒါ ဘာလဲဆိုတာ လူ့အောင် သူ့ကိုယ်သူ လည်း တစ်ခါမှ ပြန်၍မစေးခဲ့ဖူး။

ညီမတစ်ယောက်၏ ဆိုးရွဲမှုအပေါ် အစ်ကိုတစ်ယောက် အနေနှင့် အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ခဲ့သည်လို့သာ သူ့ကိုယ်သူ ချစ်အောင် ထင်ခဲ့ပါသည်။

အဖြေမရှိခဲ့သည့် ထိုခံစားမှုတွေက ခုချိန် သူ့ရင်မှာ အဖြေ ကွေ သေချာစွာရှိနေရသလို။

တွေးရင်း သူ့ရင်တွေ တလုပ်လုပ် လှိုက်ဖိုလာရသည်။ သေချာပါသည်။ သူမနှင့်ပတ်သက်ကာ ဒါ သူ့အတွက် ရိုးသား သည့် ခံစားမှုတွေမဟုတ်မှန်း။

ဒါဖြင့် သူ သူမကို ချစ်နေပြီလား။ သူ့လိုလူမျိုးက မိန်းက ဆေးတစ်ယောက်ကို မချစ်ဘဲတော့ လက်ထပ်မည့်သူမျိုးတော့ မဟုတ်။

ဒါ...သူ့နှလုံးသားထဲက သေချာသည့် အဖြေတစ်ခုမှန်း လူ့အောင် သိလိုက်သည်။

“မင်းသိပါတယ် ကျော်ဆက်၊ ငါ ဘယ်မိန်းကလေးကို ချစ်နေခဲ့မှန်း။ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါ့ကိုယ်ငါ မချစ် ခတ်ဘူးလို့ ထင်ထားခဲ့တာ၊ ခုတော့ မှားပြီ”

“လူ့အောင်”

“ငါသိပြီ ကျော်ဆက်၊ ကြည့်နူးကို ငါချစ်တယ်၊ ငါ့အတစ်ခုလုံးနဲ့ လှယ်ပြီးတော့ ချစ်တာ၊ ငါ ဒီအခွင့်အရေးရှိပါတယ်နော် ကျော်ဆက်”

“ဒီအခွင့်အရေးနဲ့ အထိုက်တန်ဆုံးလှူက မင်းပဲ လူနဲ့အောင်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မင်းဟာ သူ့ရဲ့ခင်ပွန်းသည်ဖြစ်နေလို့ပဲ”

“ဒါပေမယ့် သူက အဲဒါကို လက်မခံဘူးဆိုရင်ရော”

“လက်ခံလာအောင် မင်းလုပ်ရမှာပေါ့ လူနဲ့အောင်”

“ငါက”

“ညီမလေးအကြောင်းလည်း မင်းသိပါတယ်၊ သူ့တခြားမိန်းကလေးတွေလို မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ မင်းမှနေလို့ပါ”

“ကျော်ဆက်”

“ကြည့်နူးဆိုတာ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ချောမြေ့လို့ရတဲ့ မိန်းကလေးမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အဲဒါက သူ့များနဲ့မတူတဲ့ သူ့ထူးခြားမှုပဲ၊ ဒီလောက်ဆို အစ်ကိုတစ်ယောက်အနေနဲ့ ငါ့ဘဝက စကားကုန်ပြီ၊ ကျန်တာတော့ မင်းကိစ္စ မင်းကြိုက်သလိုဆုံးဖြတ်ကဲ ငါသွားပြီ၊ မင်းကံကောင်းမှာပါ”

အားပေးသလို သူ့ပန်းကိုပုတ်ကာ ကျော်ဆက် ကျောနိုး

လိုက်သည်။ ကံကောင်းမှာပါတဲ့။

ကျော်ဆက် ပြောသွားသလို သူမနှင့်ပတ်သက်လို့ သူတကယ်ပင် ကံကောင်းမည်လား။

သူ မသိတော့။

သူသိသည်က သူ့အား အမြဲလို ရန်လိုနေသည့် ဒေါသဇွန်ဝန်းတစ်စုံ။

ဟင်း...။

ကြည့်နူးရယ်။

လူနဲ့အောင်မှာ ကြည့်နူးမျက်နှာလေးကို စိတ်မှာမြင်ယောင်နင်း ရင်မော့စွာ သက်မချလိုက်သည်။

သူမပုံစံက သူနှင့်လက်ထပ်ထားပေမယ့် ပုံစံရော အမူအရာပါ ဟိုယခင်ကအတိုင်း နည်းနည်းမှ မပြောင်းလဲသည့်အပြင် သူနှင့်လက်ထပ်ပြီးပါမှ သူမ ပိုဆိုးနေသည်မှန်းလည်း လူနဲ့အောင် သိဝါ၏။

တစ်အိမ်ထဲမှာ အတူရှိနေပေမယ့် သူမပုံစံက သူ့ကိုရှိသည်သူ ထင်မှတ်ပုံမရ။ သူမနှင့်သူ ဆိုတာက ဘာမှမသက်ဆိုင်သူလို သူ့အား ဂရုစိုက်ခြင်းလည်း လုံးဝမရှိခဲ့ပါ။

သူ စကားတွေပြောနေပေမယ့် သူမကတော့ သူ့စကားအား ဖြေချင်မှ ဖြေတတ်သလို သူ့အား စကားပြောချင်မှလည်း ပြောတတ်သူ။

သူ့အပေါ် သူမ၏ အေးတိအေးစက် ဂရုမစိုက် အလေးမထား မထီခွဲမြင်ဟန်တွေကို လူ့စံအောင်မှာ ဘာခံစားမှုမှမရှိသလို အပြုံးမပျက် ရှိနေနိုင်ပေမယ့် တကယ်တမ်းမှာတော့ သူ့နှလုံးသားက သူမ၏ ရက်စက်စိမ်းကားမှုတွေအတွက် ခံနိုင်ရည်မရှိတော့ပါ။

တကယ်ဆို သူမလေးလုပ်နေပုံတွေက နည်းနည်းမှမဟုတ်ဘာကြောင့်ပဲ သူ့ကို လက်ထပ်ခဲ့ပါစေ သူက သူမ၏ခင်ပွန်းဒါကို သူမ မေ့၍မရ။

ခုတော့ သူမလုပ်နေပုံတွေက သူ့နေရာ တခြားတစ်ယောက်ဆိုပါလျှင် မလွယ်။

ဒါကို သူမ သိရောသိပါရဲ့လား။

လက်ထပ်ပြီးကတည်းက မင်္ဂလာအိပ်ခန်းကြီးကို သူတစ်ယောက်တည်း အပိုင်စီးထားသည်မှာလည်း ခုဆို အချိန်တစ်နှစ်လကျော်၍ သုံးလဝင်ခဲ့ပြီ။

ခုချိန်ထိလည်း သူမသည် သူ့အား မင်္ဂလာအိပ်ခန်းထဲ

ဝင်ခွင့်မပေးသေး။

သူ့အပေါ် ဂျစ်ကျဆိုးနွဲ့သော အပြုအမူစကားတွေနှင့် ဝရုမစိုက်ဟန်တွေက သူမ တမင် သူ့ကို စိတ်ကုန်အောင်လုပ်နေစွန်းလည်း လူ့စံအောင် သိနေပါသည်။

သိနေ၍လည်း လူ့စံအောင် စိတ်မှာ မချင့်မရဲနှင့် အသည်းတယားယားဖြစ်နေရခြင်းဖြစ်သည်။

ခုလည်းကြည့် ဘယ်သွားမည်ဆိုတာကို သူ့အားမပြောဘဲ နောက်ကတည်းက တစ်နေကုန် ထွက်သွားသည့်သူမ ညအချိန်ရောက်သည်အထိ ပြန်မလာသေး။

အလုပ်သွားသည့်သူပင် အိမ်သို့ပြန်ရောက်နေပြီး မရွှေ့ချော့ဆတော့ ခုထိ အိမ်ပြန်မရောက်သေး။

သူ့မှာ အလုပ်သာ လုပ်နေရပါသည်။ စိတ်ကတော့ အိမ်မှာမရှိသည့် သူမထံ။

ဖုန်းဆက်ကြည့်တော့လည်း မကိုင်။ ဒါ သူ့ဖုန်းမှန်းသိ၍ သူမ တမင်မကိုင်မှန်းလည်း လူ့စံအောင် သိပါ၏။ သူမ လုပ်နေပုံတွေက သူ့အတွက် တစ်ခုခု စိတ်ရှည်ချင်စရာမရှိ။

ငယ်သံယောဇဉ်နှင့် နောင်ချည်ထားသည့် မေတ္တာကြိုး

ကြောင့်သာ လူခံအောင် သူမအပေါ် ထိုမျှအထိ စိတ်ရှည်သည်းခံနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

မဟုတ်ပါက သူမလုပ်နေပုံတွေက စိတ်ရှိတိုင်း ရိုက်ဖန်ချင်စရာ။ မဖြစ်။ သူမကို သူ ဒီအတိုင်း သူမစိတ်ကြိုက်လွတ်၍ မဖြစ်ပါ။

သူမလုပ်နေပုံတွေ ကြာလေလေ သူနှင့်ဝေးကွာအောင် ဖြစ်နေလေလေ။

ဒီလိုတော့ သူအဖြစ်မခံနိုင်။

ခုချိန်မှာ ကြည်နူးဆိုတာ သူ၏ဇနီးသည်။ ပြီးတော့ သူမသည် သူချစ်ရပါသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်။

သေချာပါသည်။ သူမသည် သူ့နှလုံးသွေးနှင့်ရင်းထာချစ်ရပါသည့် မိန်းကလေးဆိုတာ။

ထိုခဏ သူ့သွေးတွေ ပွက်ပွက်ဆူဝေလာရသလို မသိစိတ်နှင့် ရင်မှာခွဲငြိစွာချစ်မိရသော ဤမိန်းကလေးကို သူဘာအတွက်နှင့်မှ လက်လွတ်ဆုံးရှုံး မခံနိုင်ပါလေတော့။

သူ့အပေါ် သူမ ဘယ်လောက်ပဲ ဂျစ်ကျအနိုင်ယူချိန်ပါစေ သူ့ခွင့်လွတ်ပါသည်။

ခွင့်လွတ်ခြင်းနှင့်အတူ သူ့နှလုံးသားထဲက အချစ်များကို အည်း သူမ သိအောင် သူ ဖွင့်ပြောရမည်ဖြစ်သည်။

ကြည်နူးတွေးများနှင့် လူခံအောင် နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

ဟင်။

မျက်မှောင်ကြီး ယောင်ယောင်တွန့်လာရကာ လူကလည်း အစ်စုံတစ်ရာအတွက် အလိုမကျချင်တော့။

ည ၈ နာရီပင် ကျော်နေလေပြီ။ သူမ ခုထိ ဘာကြောင့်

ခြိုမလာသေးသည်လဲ။

စိုးရိမ်စိတ်တွေနှင့် ဧည့်ခန်းထဲတွင် ခေါက်တုန့်ခေါက်ပြန်အမ်းလျှောက်ရလွန်းသဖြင့် ခြေဖဝါးတွေပင် နာကျင်လာရပြီ။

လွန်ပြီ...အိမ်ထောင်သည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေ

နှင့် သူမ ဒီအချိန်ထိ အပြင်တွင် မနေသင့်ပါ။ ဒါကို သူမ သိရမိမည်။

ခုတော့ သူမလုပ်နေပုံက သူ့ကို ရှိနေသေးသည်လို့ပင်

အင်မတန်ပုံမရသည်ကတော့ ယောက်ျားတစ်ယောက်အနေနှင့် အည်းခံချင်စရာ။

မေးကြောကြီးများ ထောင်လာသည်အထိ လူ့အဖွဲ့ချုပ်
အံ့ကို တင်းတင်းစေ့ကြိတ်ပစ်လိုက်သည်။

စိုးရိမ်မှုတွေနှင့်အတူ ပူလောင်မှုတွေက သူ့ရင်ထဲ အရှိန်
အဟုန်ကောင်းစွာ။

သူမ ဘာဖြစ်နေပါသည်လဲ။

သူနှင့်လက်ထပ်ပြီးကတည်းက သူမ တစ်ခါမှ ယခုထိ
မသွားလာဖူး။

ခုမှ...ခုမှ ဘာကြောင့်ပါလဲ။

သူမ ဟိုဘက်ခြံကိုများ ရောက်နေသည်လား။ ဒါလည်း
မဖြစ်နိုင်။ အစ်ကိုဖြစ်တဲ့ ကျော်ဆက်ကို သူမ ခုချိန်ထိ စကားမပြော
ဘဲ စိတ်ကောက်နေဆဲမို့ သွားမည်မထင်ပါ။

သူမသူငယ်ချင်းတွေကို ဖုန်းဆက်မေးကြည့်ရအောင်
လည်း သူ ဖုန်းနံပါတ်တွေမသိ။

ခက်ပြီ။ သူ ခုမှ ဘာလုပ်ရမည်မသိတော့။ ကြီးမားသည့်
အောင်မြင်နေသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးကို လုပ်ရသည်က သူ
အတွက် ခေါင်းမရွပ်။

ခုကိစ္စက သူ့အတွက် ခေါင်းရွပ်ရုံမက နှလုံးသား

ရွပ်နေရသည့်အဖြစ်။

သူမသာ တစ်ခုခုဖြစ်နေရင် သူ မတွေးရဲတော့။

ကျွတ်...။

ကြည့်နူး မင်းကွာ။

စိုးရိမ်စိတ်မချ၊ မချင့်မရဲအတွေး၊ ပူလောင်မှုတွေနှင့်
လူ့အဖွဲ့ချုပ်မှာ နေမထိ ထိုင်မရတော့။

သူ ဒီအတိုင်းနေ၍မဖြစ်တော့။ သူမကို လိုက်ရှာမှဖြစ်ပေ
တော့မည်။ သူမ ဘယ်သွားသည်ကို သူမသိပါ။ ဒါပေမယ့်
သူလိုက်ရှာရမည်သာ။

လူ့အဖွဲ့ချုပ် ကားသော့ကို ကောက်ကိုင်ကာ ထွက်မည်
အလုပ်....

“ဟင်”

တွန့်နေသည့် မျက်စိကြီးက အနည်းငယ် ပြေသွားရသလို
စိတ်မှာ တစ်စုံတစ်ရာအတွက် အေးချမ်းသွားရသလိုနှင့် ရှိသွားရ
အညံ့အဖြစ်။

သူကြည့်နေဆဲ ကားပေါ်မှ ချစ်ကြည့်နူး ဆင်းလာလေ
အညံ့။

ညွှန်ခန်းကိုဖြတ်အကျော် မျက်မှောင်ကြီးတွန်းကာ ခါးကြီး ထောက်လျက် စူးရှစွာကြည့်နေပါသော သူ့ကိုတွေ့တော့ သူမ အံ့သြသွားရသလို မျက်လုံးဝိုင်းလေးနှင့် သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး နောက် ချက်ချင်းလို မျက်နှာလေးကို လွှဲကာ တမင်ပင် ခြေသံ ပြင်းပြင်းလေးနှင့် လျှောက်လျက် သူ့အနားမှ ဖြတ်ကျော်ကာ အပေါ် ထပ်သို့ တက်သွားလေသည်။

လူစံအောင် အံ့ကို တင်းခနဲ ဈေးကြိတ်ပစ်လိုက်သည်။ ဒါ သူမ သူ့ကိုမြင်မှ တမင်အစွဲတိုက်တာ။

ဒီမိန်းကလေး ဒါတော့လွန်ပြီ။ တကယ်ဆို စောင့်နေရသည့်သူကသာ သူမကို စိတ်ဆိုး ရမှာဖြစ်သည်။

ခုတော့ သူမလုပ်နေပုံက သူ့စိတ်ကို ဆွပေးနေသည့် အလား။ သူ့စိတ်ကို သူ လျှော့ပေမယ့်မရ။ သူမလုပ်နေပုံတွေထဲ သူ့အတွက် သည်းမခံချင်စရာ၊ သိပ်လွန်နေပြီမို့ လူစံအောင် ခြေလှမ်း ကျဲကြီးတွေနှင့် သူမနောက် လိုက်လာခဲ့လေသည်။

ဒါကို ချစ်ကြည်နူးကတော့ မသိပါ။ သူမ ဘယ်လိုလုပ်လုပ် သူမအပေါ် စိတ်ဆိုးပုံစေ

စိတ်ကုန်ပုံမရသော လူစံအောင်ကို ချစ်ကြည်နူး အစွဲတိုက်ချင်စိတ် တွေနှင့် တမင်ပင် ခိုင်အိမ်မှာ တစ်နေ့ကုန် အချိန်ဖြုန်းနေလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အပြန်ကိုလည်း မိုးချုပ်မှ သူမ တမင်စောင့်ကာ ပြန်လာ ခဲ့၏။

“ကဲ...ရှင်ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ ဦးလူစံအောင်၊ ကျွန်မ အပေါ် ရှင် ဘယ်လောက်ထိ စိတ်ရှည်နိုင်ဦးမှာလဲ၊ အဟင်း ဟင်း ခင်း”

ကိုယ့်အတွေးတွေနှင့်ကိုယ် ကျေနပ်စွာရယ်မောရင်း ချစ်ကြည်နူး အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ဝင်ပြီးနောက် ပြန်ပိတ်မည်အလုပ် “အို”

တစ်စုံတစ်ယောက်၏ တွန်းတိုက်မှုကို ခံလိုက်ရသဖြင့် အံ့သြလို့မှ မဆုံးသေး ရုတ်ခြည်း သူမကိုယ်လေးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခွဲထုပွေ့ပက်ခြင်း ခံလိုက်ရသည့်အခါမှာတော့ ချစ်ကြည်နူးမှာ အံ့သြထိတ်လန့်မှုတွေနှင့် မျက်ဝန်းလေးပြူးသွားကာ သူမအား ကျွတ်လာသူကို ကြောက်စိတ်တွေနှင့် မော့အကြည့်...

“ဟင်”

“ရှင်”

“အို...လွတ်”

ရတ်တရတ် လူ့ခံအောင်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ချစ်ကြည်နူးမှာ ထိတ်လန့်မှုတွေ အနည်းငယ်ပြေသွားရသော်လည်း ရှက်ကြောက်စိုးရိမ်စိတ်တွေနှင့် လူ့ခံအောင်လက်ထဲမှ သူမကိုယ်တော်ကို ရုန်းထွက်ပစ်လိုက်လေသည်။

“ရှင်...ရှင် လွတ် ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ ဦးလူ့ခံအောင်”

သူ့ကိုမြင်ပါမှ မျက်နှာလေးတည်မင်းကာ အလိုမကွသလို မေးလာသော ကြည်နူးကြောင့် လူ့ခံအောင် မျက်နှာဖွတ်ကာ အံ့ကို တင်းခနဲ နေကြိတ်ပစ်လိုက်ပြီး...

“ဒီစကား ငါပြောရမှာ၊ ပြောစမ်း မင်း ဒီအချိန်ထိ တစ်နေ့ကုန် ဘယ်သွားနေတာလဲဆိုတာ”

“ဖယ်...လွတ် ကျွန်မဘာသာ ဘယ်သွားသွား ရှင်အဖလား”

ကြည်နူးမှာ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကို သွားဖြင့် ဖိကိုက်ရင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဘာကွ...မင်းဘာပြောလိုက်တယ် ကြည်နူး၊ ဒီမှာ

မင်းသိထားဖို့က မင်းက ငါ့မိန်းမ၊ ဒီတော့ မင်းနဲ့ အသက်ဆိုင်ဆုံး လူဟာ ငါပဲဆိုတာ မင်းမမှောနဲ့”

“ရှင်နော်...ရှင် စကားကို တင်စီးပြီးမဖြောနဲ့၊ ရှင်နဲ့ လက်ထပ်ထားတယ်ဆိုပေမယ့် ရှင်ကြီးနဲ့ကျွန်မ ဘာမှမဆိုင်ဘူး သိလား”

“ဟ...မဆိုင်လို့ရမလားကွ၊ မင်းက ငါ လက်ထပ်ထားတဲ့ မိန်းမပဲ၊ ကြည်နူးနော် မင်း ငါ သိပ်အလိုလိုက်ထားလို့ မဆိုးနဲ့၊ ဒီလို မင်းဆိုးနေမယ်ဆို ငါ သည်းခံမှာမဟုတ်တော့ဘူး”

“ဟင်...ရှင်...ရှင် ဒါ ဘာစကားပြောတာလဲ၊ လူကို ကြိမ်းလားမောင်းလားနဲ့ သည်းမခံတော့ ရှင်ကြီးဘာလုပ်ချင်လဲ”

မျက်နှာလေးမော့ ရင်လေးကော့ကာ တကယ့် သူ့ရဲကောင်းမကြီးလို ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်ဟန်နှင့် သူ့ရှေ့ မျက်နှာမော့မော့လေးနှင့် စိန်ခေါ်နေသော ကြည်နူးကို ကြည့်ပြီး လူ့ခံအောင်ရင်ထဲ မရိုးမရွနှင့် အသည်းတယားယားကြီး ဖြစ်လာရသည်။

ဆိုးလွန်းသည့် ဒီမိန်းကလေးကို သူဘယ်လို ပြုပြင်ရမည်နည်း။ ထစ်ခနဲရှိ စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်ဖို့သာသိကာ လက်ရှိ သူနှင့် သူမ အခြေအနေကို ထည့်စဉ်းစားမိဟန်မတူသော ကြည်နူးကို

လှူဒါန်းအောင် သူမများဝင်အောင် ဘယ်လိုချော့ချော့ပြောရမည်ဆိုတာလည်း မသိပါ။

ခက်သည်က သူမသည် ချော့ချော့ပြော၍လည်း ရသည်မိန်းကလေးမဟုတ်။

သူမကို သူ စိတ်ဆိုးဒေါသမဖြစ်ချင်ပေမယ့် သူမလုပ်ပုံတွေကလည်း တစ်ခုမှမဟုတ်။

ဒီတော့လည်း သူ ဒေါသဖြစ်ရသည်ပေါ့။

လှူဒါန်းအောင် ကြည်နူးမျက်နှာလှလှလေးကို စိုက်ကြည့်

လိုက်ပြီး...

“ကိုကိုတို့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြရအောင် ကြည်နူး”

သူမနှင့်သူမကား မပြေလည်မှုကို လှူဒါန်းအောင်မှာ ပြောအောင် စကားဆိုလိုက်သည်။

သို့သော်...သူမမျက်နှာလေးက တင်းမာမှုနည်းနည်း

လျော့မသွားဘဲ...

“ကျွန်မမှာ ပြောစရာမရှိဘူး”

“ကြည်နူး”

“ဘာလဲ”

“ကိုကိုတို့ ဒီအတိုင်းပဲ နေတော့မှာလား”

လှူဒါန်းအောင်စကားကြောင့် ကြည်နူး မျက်နှာလေးတွန့်လျှက်သူတို့ ကြည့်လာလေသည်။

“ဒီလိုပြဿနာတွေနဲ့နေစဉ် ကိုကို ရင်မဆိုင်ချင်တော့ဘူး”

သူမနှင့် နေ့စဉ်လိုလို ဖြစ်နေရသည့် ပြဿနာများကို လှူဒါန်းအောင်မှာ တကယ်ပင် စိတ်ပျက်စိတ်ကုန်စွာ ဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူမောင်လင့်သည့် အိမ်ထောင်ရေးမျိုးက ဒီလိုမျိုးမဟုတ်။

အိမ်ဦးပေါ်တစ်ဦး နားလည်မှု ချစ်ခြင်းတွေနှင့် တည်ဆောက်ထားတာ ပျော်ရွှင်မှု သုခတွေ ပြည့်စုံသည့် အိမ်ထောင်ရေးမျိုးသာဖြစ်သည်။

ဒါပေမယ့် တကယ်တမ်း သူ ရင်ဆိုင်ရသည်က ထိုအဖြစ်

နှင့် တခြားစီ။

ဘယ်မှာလဲ သူနှင့်သူမကား ပျော်ရွှင်မှုတွေ၊ အားလုံး

အောင်ဆုံးနေရပြီပဲ။

လက်ထပ်ထားသည်ဆိုပေမယ့် တစ်အိမ်တည်း

နှစ်ယောက်အတူနေလို့မှ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စကားမဆိုမိ၊ တိတ်ဆိတ် မှုတွေနှင့် ခြောက်သွေ့နေသော ထိုအဖြစ်ကို သူ စိတ်ကုန်မိပါ သည်။

ထိုအခြေအနေကို သူ့ဘက်က မလိုလား၍ အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပေးမယ့် ကြည့်နူးသည် ထိုအဖြစ်ကို လက်ခံ ပြန်ပေ။

တစ်အိမ်တည်း အတူနေသည်ဆိုပေးမယ့် ဟိုယခင် ကုန်လွန်ခဲ့သည့် အချိန်များနှင့် တခြားစီ သူ့အား မျက်နှာထား တင်းတင်းလေးနှင့် လုံးဝမပတ်သက်ချင်သလို၊ သူ့မဘာသာ သူ့ သီးခြားစွာ ခွဲနေတတ်သူလည်းဖြစ်သည်။

အစကတော့ လူခံအောင်သည် သူ့မသဘောအတိုင်း နှိုင်း စေတော့ဆိုသည့်စိတ်နှင့် သူ့မအလိုလိုက်ကာ သူ့မစိတ်ကြိုက် လွတ်ထားခဲ့ပေးမယ့် ထိုအခြေအနေကပင် သူနှင့်သူမကြား ထေးကွာ မှုတွေ တဖြည်းဖြည်း ပိုနေစေရသည့်အဖြစ်။

ဒီအဖြစ် သူ့သူမကြား တစ်ရက်လည်းမဟုတ်၊ နှစ်ရက် လည်းမဟုတ်၊ ရက်မှလသို့တိုင် ဖြစ်လာသည့်အခါမှာတော့ လူခံအောင်အဖို့ သည်းခံနိုင်မှုတွေ ကုန်ဆုံးလာရသလို။

သူတို့နှစ်ဦး၏ အချိုးမကျသည့် အိမ်ထောင်ရေးပြဿနာ တို့ သူ့အနေနှင့် ဘယ်သူ့ကို ရင်ဖွင့်ရမည်မှန်းလည်း မသိသလို တစ်ဖက်ကလည်း သူတို့နှစ်ဦး၏ အိမ်ထောင်ရေးကို လူများအသိ ခေနိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ဦး၏ အိမ်ထောင်ရေးအခြေအနေမှန်ကို သိသူဆို ဤ အိမ်ထိန်းအဒေါ်ကြီးနှင့် ကျော်ဆက်သာရီလေသည်။

အိမ်ထိန်းအဒေါ်ကြီးဆိုတာက နဂိုကပင် နှုတ်နည်းသည့် သူ။ အဲ သူ့ရင်ဖွင့်ပြောလို့ ရမည့်သူဆို၍ ကျော်ဆက်တစ်ယောက် အာမြင်ပါသည်။

သို့သော်လည်း ကျော်ဆက်က ကြည့်နူး၏အစ်ကို။ အစ်ကို အစ်ယောက်ရှေ့မှာ သူ့ညီမအကြောင်းကို လူခံအောင် ဘယ်လို ပြောရမည်နည်း။

သူမနှင့်ပတ်သက်လို့ ကျေနပ်သည်ဖြစ်စေ၊ မကျေနပ် သည်ဖြစ်စေ လူခံအောင်ရင်မှာ မျိုသိပ်ထားရုံသာ။

ဒီအဖြစ်တွေကို လူခံအောင်ရင်မှာ အချိန်ဘယ်လောက်ကြာ မှီသိပ်ထားနိုင်မှာသည်လဲ။ ဒါကိုတော့ လူခံအောင် သေချာစွာ ပြောနိုင်။

မပြောနိုင်၍လည်း လူ့အဖွဲ့အား သူမနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ့စကားကြောင့် တွေဝေသလို ငြိမ်သွားရသော ကြည်နူး ကို လူ့အဖွဲ့အား တစ်ချက်ကြည့်ကာ...

“ကိုကိုပြောတာ ကြည်နူး နားလည်မှာပါ။ ဘာပဲပြော ပြော ခုချိန်မှာ ကိုကိုတို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို အကောင်းဆုံး တည်ဆောက်ကြရအောင်နော် ကြည်နူး”

သူ့စကားသံက နူးညံ့မှုတွေနှင့် ကလေးတစ်ယောက်အား ချောမောနေသလို။

ကြည်နူးမျက်နှာလှလှလေးကတော့ ပျော့ပျောင်းနူးညံ့ခြင်း တွေ ရှိမလာပါ။

နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကိုသာ စေ့ရင်း စိမ်းလဲ့သော မျက်ဝန်း လေးနှင့် လူ့အဖွဲ့အား ကြည့်ကာ...

“ကျွန်မနေရာ တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆိုရင် ရှင်စကားတွေက အသုံးဝင်ချင် ဝင်မှာပါ ဦးလူ့အဖွဲ့အား၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ ရှင်ဆီက ကြားချင်တာ ဒီစကားတွေမဟုတ်ဘူး”

“ကြည်နူး”

“ဒီအိမ်ထောင်ရေးကို ရှင်လည်း စိတ်ကုန်နေပြီပဲ။ ဒီတော့ ချွေဆက်ဘာလုပ်မလဲ၊ ကျွန်မတို့ ကွာရှင်းလိုက်တာ အကောင်းဆုံး ပါပဲ”

ချစ်ကြည်နူးမှာ သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ ပြောလိုက် သည်။

ပြောသူရင်ထဲ ဘယ်လိုနေမည် မသိပေမယ့် နားထောင်ရ သည့် သူ့ရင်ထဲမှာတော့ နှလုံးသွေးတွေ ခမ်းခြောက်သွားရသလို။

သူ့ဘာပဲပြောပြော သူမ၏ နောက်ဆုံးရည်ရွယ်ချက်က ဒါဝါပဲလားဆိုသည့် အတွေးနှင့် လူ့အဖွဲ့အား နှလုံးသားများ နာကျင် ဆွတ်မောသွားရသည်။

သူမအနေနှင့် သူတို့နှစ်ဦး၏ အိမ်ထောင်ရေးကို အကောင်း ဆုံး ဖန်တီးရန် တကယ်ပင် မစဉ်းစားတော့ပြီလား။

ဒီလိုနည်းနဲ့ သူတို့နှစ်ဦး၏ အိမ်ထောင်ရေးကို အဆုံးသတ် တော့မည်လား။

လူ့အဖွဲ့အား သူမမျက်နှာလှလှလေးကို ဝေးစိုက်ကြည့်လိုက် သည်။ အင်း...လှတဲ့သူများကြတော့လည်း ဘယ်လိုနေနေ လှနေ တာပါပဲလား။

ကြည့်လင်ပိုင်းစက်သော မျက်ဝန်းပြာကြီးများနှင့် သူ့အား
ခပ်စူးစူးလေး ကြည့်နေပုံက ကလေးတစ်ယောက်လို ချစ်စရာဟန်
ဝင်းဝါသော အသားအရေနှင့် လိုက်ဖက်စွာ ဝါပျော့ပျော့
ဝတ်စုံလေးကလည်း သူမအလှကို ပိုမိုအားဖြည့်ပေးနေသလို။

နထွေးသောအလှတွေနှင့် သိပ်လှသော သူမလေးကို သူ
ပိုင်ဆိုင်ထားသည်ကလည်း သူ့အတွက် အိပ်မက်ပမာ။

လက်ထပ်ထားသည့် ဇနီးသည်တစ်ယောက်ဆိုသည့်
အသိကလွဲပြီး သူမလေးနှင့် သူဆိုတာက အငှားဆုံးမှာ ရှိနေကြ
သူများ။

ကိုယ်လက်ထပ်ထားသည့် ခင်ပွန်းသည်တစ်ယောက်ရင်
ပါလားလို့လည်း သူမစိတ်ထဲ ရှိပုံမရပါ။

သူ့အား သူမအဖားသို့ အကပ်မခံသလို သူနှင့်အတူ
တွင်နေသော သူမသည် သူ့အား ခုချိန်ထိလည်း မင်္ဂလာအိပ်ခန်း
ထဲသို့ ဝင်ခွင့်မပေးသေးပါ။

ထို့အတူ ကလေးစိတ်မကုန်ချင်သေးသော သူမသည်
အချစ်ဆိုတာကိုလည်း ဘာမှန်းသိပုံမရ။

သူ့မှာသာ ကိုယ်လက်ထပ်ထားသည့် ဇနီးသည်လေး

ထားဆိုသည့် အသိနှင့် စိတ်တွေလှုပ်ရှား ရင်ခုန်သံတွေ မမှန်နှင့်
သူမနှင့်ပတ်သက်ကာ ခံစားမှုတွေအမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲနေရသည့်
အဖြစ်ကိုလည်း သူမတော့ သိမည်မဟုတ်ပါ။

သူ့အဖြစ်က လွယ်မလိုလိုနှင့် ခက်နေလေပြီ။ သူမက
တော့ ဘာခံစားမှုမှ မရှိသလို စိမ်းကားသည့် စကားတွေနှင့်
ထမ်းခွဲဖို့ပြောနေပေမယ့် ခံစားမှုတွေနှင့် ပြောင်းလဲကာ သူမကို
နှစ်ချစ်ပြီဖြစ်သော သူကတော့ လမ်းခွဲဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တော့။

သူမအပေါ် ရင်မှာ ချစ်မိုးတွေစွေနေမိပြီမဟုတ်ပါလား။

“ဟင်”

“အို”

သူမအား စိုလက်တောက်ပသော မျက်ဝန်းတွေနှင့် စူးစူး
နီနီစိုက်ကြီး ကြည့်နေသော သူ့အကြည့်များနှင့် ဆုံသွားရသော
ကြည့်နူးမှာ ရင်မှာ သူ့အကြည့်တွေကြောင့် လိုက်ခနဲ ဖိုသွားကာ
ခါးလေးတွေပင် ထူပူနီမြန်းသွားရသည်။

လူကို ဘယ်လိုကြည့်နေတာပါလိမ့်။ ရဲပနေသော မျက်နှာ
အဖားကို ခပ်တင်းတင်းထားကာ ကြည့်နူးမှာ ရှက်စိတ်တွေနှင့်
အင်္ဂါအလှည့်...

“ကြည်နူး”

“ရှင်နော်”

ငုံ့မိုးစိုက်ကြည့်လာသော အကြည့်တွေနှင့် ခြေလှမ်းတွေက သူမနှင့် ပိုမိုနီးကပ်လာတာကြောင့် ကြည်နူးရင်လေးဖိုထားလိုက်တုန်သောအသံလေးနှင့် မေးလိုက်သည်။

လူ့အောင်မှာ သူမ၏ ထိုအဖြစ်ကို သဘောကျသွားတာ

“အဟွန်း...ဘာလဲ ကိုကိုကို ကြောက်နေတာလား”

“မကြောက်ပါဘူးနော်၊ ဘာကြောင့်စရာရှိလဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုကိုက ကြည်နူးအတွက် ကြောက်နေလှမှမဟုတ်ဘဲ၊ ကြည်နူးကို ကိုကို တစ်ခုတော့ တောင်းပန်ချင်တယ်၊ အဲဒါဘာလဲဆိုတော့ ကိုကိုကို ကြည်နူး ခွဲမသွားပါနဲ့”

“အို”

ကြည်နူးမှာ လူ့အောင်အကြည့်တွေကို ရင်မဆိုင်ရဲတာပါ။ ဘုရားရေ ဦးလူ့အောင် ဒီနေ့မှ ထူးထူးခြားခြား ဘာတွေပြောနေတာပါလိမ့်။

တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာရသော ရင်ခုန်သံတွေကိုပင် သူကြားသွားမှာ စိုးရိမ်မိလာရသည်။

ဦးလူ့အောင်ဆိုတာ သူမလက်ထပ်ခဲ့ရသည့် ယောက်ျားဆိုပေမယ့် ကြည်နူးတွင် ထိုအတွေးမျိုး တစ်ခါမှ မရှိခဲ့ဖူးပါ။

ငယ်ငယ်လေးကတည်းက သူ့အပေါ် ဆိုးနွဲ့အနိုင်ယူစိတ်ထားကန်ခဲ့သည့် အဖြစ်များက ရင်းနှီးခဲ့တာဆိုပေမယ့် ထိုမေတ္တာတွေနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်အတွေးမျိုးကိုတော့ သူမ တစ်ခါမှ မတွေးမိခဲ့။

ယုတ်စွအဆုံး သူ့အပေါ် ယခုအချိန်ထိအောင် သူမရင်ထဲ အစ်ကိုတစ်ယောက်လိုကလွဲပြီး ဒီထက်လည်းမပိုခဲ့။

ဖြူစင်သည့် ချစ်ခြင်းနှင့် မေတ္တာနှောင်ဖွဲ့မှုကို အရောင်ဆိုးစေခဲ့သူအဖြစ် သူ့အပေါ် မုန်းမိတာကတော့ သူမ ဝန်ခံပါသည်။

ဒါကလည်း သူမဘဝကို ချုပ်နှောင်ခဲ့သူအဖြစ် သူနှင့် အော်သက်ကာ သူမလိုချင်သည်က ထိုနှောင်ဖွဲ့မှုမျိုးမဟုတ်။ အစ်ကိုတစ်ယောက်အပေါ် ညီမဓာတ်ယောက်၏ ဆိုးနွဲ့အနိုင်ယူမှုမျိုးနှင့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာများကိုသာ။

သို့သော် သူမ တကယ်ရရှိလိုက်သည်က ထိုအရာများနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်။

သူမဘဝတစ်ခုလုံးကို ရုန်းထွက်လို့မရနိုင်သည့် အဖြူအောင်စွန်းသည့် ချစ်ခြင်းများ။

ဒါတွေအားလုံး၏ တရားခံသည် သူပဲဆိုသည့်အသိနှင့် ကြည်နူး၏ နာကျင်မှုအမှန်းတွေ မပြောနိုင်ခဲ့ပါ။

နာကျင်ကြေကွဲ မှန်းတီးမှုတွေနှင့် သူ့အရိပ်အောက်ကနေ သူ့နှုတ်ဆေးရာ အဆေးဆုံးကို လွှတ်မြောက်အောင် ရှန်းထွက်နေပေမယ့် သူမ ဘယ်လိုမှ ရှန်းထွက်ခွင့်မရခဲ့ပါ။

ရှန်းထွက်ခွင့်မရလေတိုင်း ကြည်နူးရင်ထဲ အမှန်းစိတ်တွေ နှင့် အခွဲတိုက်လိုမှုတွေက သူ့အပေါ် ပိုလာရပြန်ဖြစ်သည်။

ဒါဟိုလည်း သူ့သိပါလိမ့်မည်။

ဒါပေမယ့် သူ အပြုံးမပျက်ခဲ့။

သူ့ကို ဘယ်လိုပင် စိတ်ကုန်စိတ်ပျက်အောင် သူမ ဘယ်လောက်ပဲလုပ်လုပ် သူ့ဘက်က သူမထင်သလို ဖြစ်မလာ သည့်အခါ ကြည်နူးရင်ထဲ မကျေနပ်မှုတွေနှင့် အမှန်းစိတ်တွေက ပိုပြီးကြီးထွားလာရသလို။

သူ့စိတ်ပျက်စိတ်ကုန်အောင် သူမ ဘယ်လိုလုပ်ရမည် နည်း။ အနည်းဆုံး သူမကြောင့် သူ တစ်ခုခုကို နှင့်နှင့်သည်သည် ခံစားစေချင်ပါသည်။

ဒါပေမယ့် ဖြစ်မလာခဲ့။

ဦးလှစံအောင်ဆိုသည့် ဒီလူတစ်ယောက်သည် သူမအပေါ် အတော်ပင် သည်းခံနိုင်စွမ်းရှိသူပင် မဟုတ်ပါလား။

ဒါ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။

ပါးလေးတွေ ရဲပသွားရသည့် ချစ်ကြည်နူးမှာ သူမရှေ့တွင် ပိတ်ရပ်နေသော လှူဒါန်းအောင်ကိုယ်ကြီးကို ကွေပတ်ရှောင်ကာ ထွက်သွားမည်အလုပ်...

“ကြည်နူး”

“အို...ဖယ် ရှင်ကြီး ကျွန်မကို ကွာရှင်းပေး”

သူမလက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်ဖမ်းဆွဲထားသည့် လှူဒါန်းအောင် ထက်ထဲမှ ချစ်ကြည်နူးသည် သူမလက်လေးကို ရှန်းယူရင်းက ပြောလိုက်သည်။

လှူဒါန်းအောင်မှာ သွားများကို ချောကြိတ်ပစ်ရင်း...

“စိတ်ချ...မင်းကို ဒီတစ်သက် ငါဘယ်တော့မှ

ဈာမပေးနိုင်ဘူး”

“ဟင်...ရှင်...ရှင် ဒါတကယ်ပြောတာလား”

“ဘာလဲ မင်းမယုံလို့လား”

“ရှင်ကြီး ဒါ တမင်အနိုင်ယူတာ၊ သွား သွား ရှင်ကြီး

ကိုမုန်းတယ် မုန်းတယ်”

ဖြူဖြောသွေးရသည့် မျက်နှာလေးနှင့် ကြည်နူးမှာ ဒေါသစိတ်တွေ ဖြာသွားကာ ဘာကိုမှ မမြင်နိုင်တော့ဘဲ လှစ်အောင်ရင်ဘတ်ကြီးကို ထုရိုက်ရင်း အခန်းထဲမှ တွန်းထုတ်လိုက်သည်။

လှစ်အောင်မှာ သူမမျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်ရင်း...

“တော်တော့ ကြည်နူး၊ ကြည်နူးလက်လေးတွေ နာကျန်လိမ့်မယ်”

ကြည်နူးလက်လေးကို ဖမ်းဆုပ်ကိုင်ရှင်းက လှစ်အောင်ပြောလိုက်သည်။

“အို... နာပါစေ၊ နာလို့မကလို့ သေပဲသေသေ ရှင်နို့မဆိုင်ဘူး သိလား၊ လွှတ်”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ကြည်နူးနဲ့ အဆိုင်ဆုံးတာကိုကိုပဲဆိုတာ ကြည်နူး မေ့လား”

“ရှင်နော်”

“ကြည်နူးရယ်”

“အို”

မျက်ရည်တွေနှင့် လှပလွန်းသော ကြည်နူးမျက်နှာလေး

ကို စိုက်ကြည့်ကာ လှစ်အောင်မှာ စိတ်မထိန်းနိုင်တော့သလိုမျိုး ချစ်ကြည်နူး၏ ပါးပြင်နုနုလေးကို ဖျတ်ခနဲ ငုံ့မိုးနှမ်းရှိုက်ပစ်လိုက်သည်။

မထင်မှတ်သည့်အဖြစ်မို့ ချစ်ကြည်နူးမှာ ရင်ခုန်သံတွေ ဝန်းဒိုင်းကျဲသွားရကာ ရှက်စိတ်တွေ ဖြာဝေလျက်...

“ရှင်...ရှင် ဘာလုပ်တာလဲ၊ လူကို အခွင့်အရေးယူလှူချည်လား”

“အဟွန်း...ဒါ အခွင့်အရေးယူတာမဟုတ်ဘူးဗျ၊ ထိုယုံမိန်းမကို ကိုယ်ချစ်လို့နှမ်းတာ”

“အို”

ပြောကာမှပင် ပိုဆိုးနေသည့် လှစ်အောင်စကားတွေကြောင့် ချစ်ကြည်နူး သူ့မျက်နှာချောချောကြီးကိုလည်း မကြည့်ရတော့ပါ။

ပြီးစစနှင့် စိုက်ကြည့်နေမည့် သူ့အကြည့်တွေက ချစ်ကြည်နူး နှလုံးသားတွေကို တုန်ခါစေရပါသည်။

“ကြည်နူးရယ်”

“အို”

ရုတ်ခြည်း ကြည့်နူးတစ်ကိုယ်လုံး လူ့အောင်ရင်ခွင်ထဲ ရောက်ရှိသွားရပါသည်။

“ဟင်...ရှင်နော်၊ လွတ်...လွတ် ဖယ်ပါ”

“မဖယ်ဘူး၊ ကြည့်နူးကိုချစ်တယ်”

“ဟင်”

“အဟွန်း...! အံ့ဩသွားလား၊ ဟုတ်တယ် ကိုတို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေချာပြန်စဉ်းစားပြီးပြီ၊ ဘယ်လိုပဲ စဉ်းစားစဉ်းစား ကြည့်နူးကို ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ အဖြေပဲ နောက်စဉ်းထွက်တယ်”

“သိပ်ချစ်တယ် ကြည့်နူးရယ်၊ ဟိုတုန်းက ညီမလေး တစ်ယောက်လို ချစ်ရသလို ခု အဲဒီအချစ်တွေအပေါ်မှာ ကိုကို့နဲ့ ချစ်စနိုးလေးဆိုတဲ့အသိတွေနဲ့ ပေါင်းပြီး တိုးချစ်ရတယ်ဆိုတာ မင်းလေးသိရဲ့လားဗျာ”

“ဦးလူ့အောင်”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း ကြည့်နူးရဲ့ကိုကို မဟုတ်ဘူး လား”

“ရှင်နော်”

“ကိုကို မညာချင်ဘူး ကြည့်နူး၊ ကြည့်နူးကို သိပ်ချစ်

တယ်၊ ကိုကို ကြည့်နူးကို မခွဲနိုင်တော့ဘူး”

“အို...အို”

“ရှင်နော်”

“အို”

ကြည့်နူးထံမှ စကားသံလေးတွေက လေထဲမှာပင် ပျောက်ကွယ်သွားရသလို သူမမျက်နှာလေးထက် ရောက်ရှိလာ သည့် သူ့အနမ်းတွေက ကြည့်နူးနှလုံးသားတစ်ခုလုံးကို နွေးတစ်ခါ အေးတစ်လှည့်နှင့် ဖြားယောင်းနေရသည်။

လူ့အောင်မှာ အချိန်ကြာစွာ ရင်မှာမျိုးသိပ်ထိန်းချုပ်ခဲ့ရ သမျှ မမျှော်လင့်ဘဲ ပေါက်ကွဲသွားရပြီနို့ သူမနှင့်ပတ်သက်ကာ သူ့အချစ်တွေ ရှေ့ဆက်ဟန်ဆောင်စရာ မလိုတော့ဘဲ ကြင်နာသူထံ ချစ်အနမ်းတွေနှင့် နွေးထွေးနူးညံ့နေစေလိုက်သည်။

“ကြည့်နူးရယ်...ချစ်တယ်၊ ကိုကိုကို ချစ်လားဟင်”

“ဖယ်...လွတ်...မချစ်ဘူး...မုန်းတယ်”

“ကြည့်နူး”

စွတ်အတင်း ရုန်းကန်ကာ မုန်းစကားတွေ ဆိုနေသည့် ချစ်ကြည်နူးကို လူ့အောင်မှာ ရင်နာစွာကြည့်ရင်းက သူမနှုတ်ခမ်း

လေးပေါ် သူ့အနမ်းတွေ သိပ်သိပ်သည်းသည်း ကျရောက်သွားရ ပြန်လေသည်။

“အို...ဦးလူ့အောင် ရှင် လွတ်ဆိုနော်”

လက်သီးဆုပ် နုနုလေးတွေနှင့် သူ့အနမ်းများကို ငြင်းဆန် ရှန်းဖံယ်နေသူလေးကို လူ့အောင် အပြုံးတွေနှင့် စိုက်ကြည့်ရင်းထ

“ကိုကိုကို သိပ်မှန်းတာပဲလား”

“ဟုတ်တယ်၊ မှန်းတယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ရှင်ကြီးကို သတ်ဖ် ချင်တယ် သိလား”

“ဟောဗျာ...ဒေါသကလည်း ဒီလောက်ပဲကြီးရလား

ပြောစမ်းပါဦး ဘာကြောင့် သတ်ချင်ရတယ်ဆိုတာ၊ ဘာလဲ ခွင့်စ တောင်းဘဲ နမ်းဖိလိုလား”

“ရှင်...ရှင် အရှက်မရှိတဲ့စကားတွေ လာမပြောနဲ့ သွား

သွား ရှင် ကျွန်မအခန်းထဲက ခုထွက်သွား”

နှုတ်ခမ်းလေး ဖိကိုက်ကာ ရှက်ဒေါသတွေနှင့် ကြည့်နူး

အော်လိုက်သည်။

တစ်သက်လုံး ဖြူစင်သန့်ရှင်းစွာ နေခဲ့သည့် သူမ။ သူ့နု

အနမ်းတွေအောက်တွင် မရုန်းသာမလွန်သာနှင့် စွတ်တိုးနမ်းရွိုက်ခဲ

မပြီးကတည်းက သူမမျက်နှာချောချောကြီးကို မကြည့်ရဲတော့သလို သူနှင့်လည်း ရင်မဆိုင်ချင်တော့ပါ။

ချစ်မြတ်နိုးရိပ်တွေ လွန်ကဲနေသည့် သူ့အကြည့်များအောက် တွင် ရင်ခန့်သံတွေ ဝုန်းဒိုင်းကဲ့စွာ ကြည့်နူးမှာ ရှက်စိတ်တွေ

ခြာဝေလျက် သူနှင့်ဆေးရာမှာသာ ပြေးပုန်းနေချင်ပါတော့သည်။ သို့သော် ခက်သည်က သူ။ သူမအခန်းထဲတွင် ရှိနေခြင်း

ထင်။ “ရှင်နော်...အခန်းထဲက ထွက်သွားလို့ ပြောနေတယ် ဟေ့တဲလား”

“ဟိတ်...မင်းနော် သိပ်မဆိုးနဲ့၊ ဒီအခန်းက ကြည့်နူး တစ်ယောက်တည်း ပိုင်တာမဟုတ်ဘူးဗျ၊ ကြည့်နူးပိုင်သလို ကိုကို

လည်းပိုင်တယ်၊ အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

သူ့အကြည့်၊ သူ့အပြုံးတွေအောက်တွင် ချစ်ကြည်နူးမှာ ဆက်လက်ရပ်တည်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါ။

ညှိုငင်သလို ဖြာဝေနေသည့် သူ့အကြည့်များအောက်က နေ ကြည့်နူးသည် အမုန်းတွေနှင့် ရုန်းထွက်ပစ်လိုက်ပြီး...

“ရှင်မသွားရင် ကျွန်မ သွားမယ်”

ပြောပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်ကာ ကြည့်နှုန်းအခန်းထဲက ထွက်မည်အပြု...

“ဟာ...ဟိတ် နေဦးလေ”

သူမလက်မောင်းလေးကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းဆွဲလာသည့် သူ့လက်ကို ကြည့်နှုန်းမှာ ဖယ်ရှားလိုက်ပြီး...

“ရှင်...ကျွန်မအသားကို မထိနဲ့”

“မင်း ဒီအခန်းမှာပဲနေ”

“ဘာလဲ...ကျွန်မကို အမိန့်ပေးနေတာလား”

“ကြည့်နှုန်း...ကိုကိုအပေါ်မှာ အထင်လွှဲနေတာတွေ ရပ်လိုက်တော့၊ ကြည့်နှုန်း နားလည်ထားရမှာက ကိုကို ကြည့်နှုန်းကို သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာပဲ၊ ကဲ ကိုကိုသွားမယ်”

“အို”

ဖျတ်ခနဲဆိုသလို သူမနဖူးလေးကို ငုံ့နှမ်းကာ သူမဟုတ် သလို တည်ကြည်သော မျက်နှာကြီးနှင့် အခန်းထဲမှ ထွက်သွား သော လူစံအောင်ကို ချစ်ကြည့်နှုန်းမှာ ရှက်ယောင်ဝဲသော မျက်နှာ လေးနှင့် ကြည့်ရှင်း ရင်မှာ တုန်လှုပ်မောလျှမှုတွေနှင့် ရင်ခုန်ဖွာ ကျန်ခဲ့ပါတော့သည်။

အပန်း (၁၁)

လူစံအောင်မှာ သူ့မျက်စိကိုပင် သူမယုံချင်ပါ။ သို့သော် မယုံလိုကလည်းမဖြစ်။

သူ့မြင်တွေ့နေရသူလေးက သူ၏ချစ်ဇနီးချော ချစ်ကြည့်နှုန်း ခင်။

အပြင်သွားရန် သူခေါ်တုန်းကဖြင့် နေမကောင်း၍ ဘယ်မှ ဆွားချင်ပါဆိုသော သူမ။ ခုတော့လည်း နေမကောင်းပါဆိုသည့် သူမမှ ဟုတ်ပါလေစလို့ပင် လူစံအောင် မယုံချင်အောင် ဖြစ်လာရ သည်။

သူမပုံစံက တကယ်လည်း မယုံချင်စရာ။ သူငယ်ချင်း တွေနှင့် တရုန်းရုန်း ရယ်မောကာ ဈေးဝယ်နေသည်မှာ သူ့ကိုပင်

သူမ မမြင်သည်အထိ။

သူနှင့်လက်ထပ်ပြီးကတည်းက သူမထံမှ သူ မမြင်မတွေ့
ခဲ့ရသည့် အပြုံးတွေက သူငယ်ချင်းများနှင့်ဆုံတော့ တကယ်တော်
ဝေဝေဆာဆာ။

ဘေးပတ်ဝန်းကျင် ဘယ်သူတွေရှိနေသည်ကိုပင် သတိ
မထားနိုင်ဘဲ အပြုံးလှလှလေးများနှင့် ကလေးတစ်ယောက်ထို
လွတ်လပ်စွာ ရယ်မောနေသော ကြည်နူးကိုကြည့်ပြီး သူ့ရင်မှာ
အလိုလို ပျော်ရွှင်လာရသလို။

ရယ်မောပြီးရွှင်နေသည့် ကြည်နူးမျက်နှာလှလှလေးထို
လူစံအောင် ငေးစိုက်ကြည့်မိသွားရသည်။

ထိုအချိန်ထိ သူမသည် သူ့ကိုမမြင်သေး။

သူ့ကြည့်နေတုန်းမှာပင် သူမတို့ သူငယ်ချင်းအုပ်စုထဲသို့
ခပ်ငယ်ငယ် ခပ်ချောချော ကောင်လေးသုံးယောက် ရောက်လာပြီး
အားလုံးနှင့် ရယ်မောနှုတ်ဆက်ကာ ကြည်နူးတို့ မိန်းကလေးသူငယ်
ချင်းတွေနှင့် တစ်ဖွဲ့တည်းဖြစ်သွားလေသည်။

ထိုကောင်လေးသုံးယောက်ထဲတွင် အချောဆုံးဖြစ်သည့်
ကောင်လေးက ချစ်ကြည်နူးဘေးမှာတွင် ရှိကာ သူမနှင့်ပင် တစ်ချိန်

ထုံး ရယ်ကာမောကာ စကားတွေ လက်ဆုံကြနေလေသည်။

လူစံအောင်မှာ ကြည့်ရင်းက ကွဲပြီးတိုလာရသည်မို့ မျက်ခုံး
ဦးနှစ်ဘက်ကို အလိုလို တွန့်ကြုတ်လာရသည်။

သူနှင့်တွေ့တိုင်း အမြဲတမ်း တင်းမာနေတတ်သည့် မျက်နှာ
ဆေးက ခုတော့လည်း သူမ မဟုတ်သလို။

သူမကိုယ်သူမ အိမ်ထောင်သည်တစ်ယောက်ဆိုတာရော
သူမလေး မေ့နေသည်လားမသိပါ။

သူမကို ကြည့်လိုက်ပြန်တော့လည်း အိမ်ထောင်သည်
တစ်ယောက်နှင့်မတူ။

နထွေးသစ်လွင်သော အလှတွေနှင့် သူမလေးသည်
အရမ်းကို လှနေပါသည်။ မသိပါက သူမကို အိမ်ထောင်သည်
တစ်ယောက်ဟူ၍လည်း ဘယ်သူမှ ထင်လိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။

ကြည့်နေရင်းက ရင်မှာ စိုးရိမ်စိတ်တွေနှင့် သဝန်တိုစိတ်
တွေက ရင်ထဲ အလိုလိုရောက်ရှိလာရသည်။

ပိုင်ဆိုင်ထားသူတစ်ယောက်အနေနှင့် သူမအပေါ် ခုလိုမျိုး
သဝန်တိုစိတ်မချမှတွေ ဖြစ်ပေါ်သည်မှာ မဆန်းပါ။

သိပ်လှသော သူမလေးသည် သူနှင့်အတူ တစ်မိုးအောက်

မှာ အတူနေပေမယ့် သူနှင့်အတူ ဘဝတစ်ခုကို နှစ်ယောက် တည်ထောင်ဖို့လည်း သူမလေးသည် မစဉ်းစားခဲ့။

အနိုင်လို ဆိုးရွဲခြင်းတွေနှင့် ရှိနေသော သူမအပေါ် လူ့စံအောင်မှာ အနိုင်မယူရက်ပါ။

သူမထံမှ သူလိုချင်သည်က ဒီလိုမျိုးလည်းမဟုတ်။ နုညီစွာ နားလည်မှုချစ်ခြင်းတွေနှင့် ပေးအပ်လာမည့် ချစ်ခြင်းများသာ ဖြစ်ပါသည်။

ပိုင်ဆိုင်ထားသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်အနေနှင့် သူမလေးအပေါ် အနိုင်လည်းမယူရက်ပြန်။

အချစ်ရေးနှင့်ပတ်သက်ကာ ဘာအတွေ့အကြုံမှ မရှိသည့် ဖြူစင်သန့်ရှင်းသော သူမကို သူ့အနေနှင့် ဘာတစ်ခုမှ စွတ်တိုက် မပြုရက်။

သူ၏ချစ်ခြင်းမေတ္တာများ၏ မှန်ကန်မှုကြောင့် တစ်နေ့မှာတော့ သူမထံမှ ချစ်ခြင်းမေတ္တာများ သူ မျှော်လင့်သလို ရရှိမည်သာဖြစ်သည်။

ခုတော့ဖြင့် သူမလေးကို ဘာတစ်ခုမှ မပြုရက်သည်မှာ ချစ်သူလေး စိတ်ချမ်းသာစေချင်သောကြောင့်ဆိုတာ သူမလေး

သိလိမ့်မည်မဟုတ်။

ခုတော့ သူမအပေါ် ပေးထားခဲ့သည့် ထိုလွတ်လပ် နားလည်မှုတွေက သူနှင့်လေးရာ တခြားတစ်ဖက်သို့ သူမအား တွန်းပို့သလို ဖြစ်နေခဲ့ပြီလားဆိုတာ သူ မသိတော့ပါ။

သေချာတာကတော့ သူမကြောင့် လူ့စံအောင်ရင်ထဲ သဝန်တို့ စိတ်မချ စိုးရိမ်မှုတွေ ဖြစ်နေရပြီဆိုတာပင်။

အိမ်ထောင်သည်တစ်ယောက် ဆိုပေမယ့်လည်း သူမလေး ခုချိန်ထိ အပျိုစင်လေးတစ်ယောက်လို ရှိနေခြင်းက သူမအပေါ် သူ့ချစ်၍ အလိုလိုက်ထားခဲ့ခြင်းဆိုတာ သူမလေး နားလည်လိမ့်မည်မဟုတ်။

သူ့မှာသာ ရင်ထဲပေါက်ကွဲချင်နေရသည့် ချစ်စိတ်များနှင့် နှလုံးသားကို မျှိုသိပ်ချုပ်ထိန်းခဲ့ရသည့် အဖြစ်။ ဒါကို သူမသည် နည်းနည်းလေးမှ သူ့အပေါ် နားမလည်ဘဲ သူ့ကိုမြင်တိုင်း ရန်သူကြီးတစ်ယောက်လိုသာ ပြောဆိုဆက်ဆံနေသည်မှာ သူ့နှလုံးသားများကို နာကျင်ခံခက်စေရလေသည်။

ခုလည်း သူမလုပ်နေပုံက သူ့အတွက် မချင်မရဲနှင့် အခံရခက်စရာပင်ဖြစ်သည်။

သူ့ခေါ်တုန်းကဖြင့် ဘယ်ကိုမှ မသွားချင်ပါ။ နေမကောင်း ပါဆိုသော သူမသည် ခုတော့လည်း ဒေါင်းပျိုမလေးတစ်ယောက် လို မြူးကြွသွက်လက်နေသည်မှာ သူမမှ ဟုတ်ရဲ့လားဟုတ် ထင်စရာ။

ကုမ္ပဏီစဉ်ခံပွဲအပြန် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့်အတူ အဖော်လိုက်လာခဲ့ရာမှ ရှေးဝယ်ထွက်လာသော သူမနှင့် မမျှော်လင့်ဘဲ ယခုလို ဆုံရခြင်းဖြစ်သည်။

“ကိုသန့်...ခဏ”

လူခံအောင်မှာ အဖော်ပါလာသည့် သူငယ်ချင်းကို အာနာ နာပင် ခဏထားခဲ့ကာ သူနှင့်ခပ်ဝေးဝေး ရောက်သွားသည့် သူမ လေးဆီသို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်ခဲ့လိုက်သည်။

“ကြည့်နား”

“ဟင်”

“ဦးလူခံအောင်”

ကြည့်နားမှာ လူခံအောင်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် မျက်နှာ လေး ပျက်သွားလေသည်။

ဘာကြောင့်များ သူနှင့် အခုလို တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်

အာဆုံရပါသည်လဲ။

အတွေးတွေနှင့် မျက်ခုံးလေး တွန်ချိုးသွားရသည်။ ဒါကို လူခံအောင်မှာ သတိထားမိလိုက်ပေမယ့် မသိဟန်ဆောင်ကာ...

“ဈေးလာဝယ်တာလား ကြည့်နား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နေကောကောင်းသွားပြီလား”

“ရှင်”

“အဟွန်း...မနက်က နေသိပ်မကောင်းလို့ဆို၊ အဲဒါ ခု

ချကောင်းသွားပြီလားလို့ မေးတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ...ကောင်းသွားပါပြီ”

“သူငယ်ချင်းတွေလား၊ မိတ်ဆက်ပေးဦးလေ”

သူ မိတ်ဆက်ပေးခိုင်းသည်ကို သူမမှ မျက်နှာပျက်ပျက် လေးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးလေသည်။

“အားလုံးပဲ ခုလိုသိရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကြည့်နားရဲ့

သူငယ်ချင်းတွေဆိုတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပဲပေါ့။

ကြည့်နား ကြည့်နားရဲ့ခင်ပွန်းသည်တစ်ယောက်အနေနဲ့ အားလုံးကို တစ်ခုခုနဲ့ ဧည့်ခံချင်ပါတယ်”

လူ့စံအောင်စကားအဆုံးမှာ ကြည်နူးမှာ မျက်နှာလေးဖျော်
သွားရပြီး...

“ဟို...နောက်တော့ကြိုဦးမှာပါ။ ခုတော့ ဟို သွား
လေးရှိလို့”

“အိုကေ...ဒါဆို နောက်တစ်ခါပေါ့။ အားလုံး ကြိုဦး
ပါ။ ဒါနဲ့ ကြည်နူး ကိုကိုနဲ့ တစ်ခါတည်းပြန်လိုက်မလား”

“ဟင့်အင်း...မလိုက်သေးဘူး။ ကြည်နူးသူငယ်ချင်း
နဲ့ ဈေးဝယ်ဦးမယ်”

“ကောင်းပြီလေ...ဒါပေမယ့် အိမ်ကိုတော့ စောစော
ခွဲနော်။ ကြည်နူးက သိပ်ပြီးနေကောင်းသေးတာ မဟုတ်ဘူး”

ကိုယ့်စကားနှင့်ကိုယ်မို့ ကြည်နူးမှာ သူ့အား ဘာစကား
ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ထွက်လာခဲ့ရသည်။ ရင်ထဲမှာတော့ ရှုပ်ထွေး
တွေနှင့်။

လူ့စံအောင်မှာ ချစ်ကြည်နူး၏ အပြုအမူများကို အထူး
ယားစွာနှင့် ရှိနေပါတော့သည်။

ရင်ထဲမှာတော့ သူမအတွက် နည်းနည်းလေးမှ စိတ်
နိုင်။ သူမကား တစ်ချိန်လုံးလိုလို ရှိနေသည့် ကောင်ချောလေးကြော

ရင်မှာ စိုးရိမ်စိတ်မချမှတော့ကလည်း အပြည့်။

အလုပ်ပြီးသည်နှင့် လူ့စံအောင်မှာ တခြားဘယ်ကိုမှမသွား
ဘဲ အိမ်ကိုရောက်ခဲ့ရသည်။ သူမကတော့ ညထိပြန်မလာသေး။

သူမ ဘယ်ကိုသွားနေသည်လဲ။

သူငယ်ချင်းများနှင့်လား၊ ဒါမှမဟုတ် ကောင်ချောလေးနှင့်
အတူရှိနေသည်လား။

တွေးလေ စိုးရိမ်စိတ်မချ သူ့ဝန်တိုမှတော့က ပိုလာရလေ
နှင့် လူ့စံအောင် နေလို့မရတော့ပါ။

မနေနိုင်သည့်သူသာ ဖုန်းဆက်ရ၏။

ဖုန်းက ခေါ်လို့ရပေမယ့် မကိုင်။

ထိုအခါ ပို၍မချင့်မရဲဖြစ်လာရသူက လူ့စံအောင်။ သူမ
ဘာကြောင့် ဖုန်းမကိုင်ရပါသည်လဲ။

သူ့စဉ်းစားပေမယ့် အဖြေက မပေါ်။ သေချာသည်က

ခုချိန်ထိ သူမကား ကောင်ချောလေး ရှိနေဦးမှာပင်။

သူ နေလို့မရတော့။

သူမဘယ်သွား၍ ဘာလုပ်နေသည်လဲ။

လူ့စံအောင် သိချင်လာရပြီ။

တစ်ဆက်တည်း သူ နောင်တတွေလည်း ရနေရသည်။
သူမလေးကို သူ လွတ်လပ်ခွင့်ပေးထားတာ မှားပြီဟုပါရဲ့။

တကယ်ဆို အိမ်ထောင်သည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို
သူ ဒီလောက်ထိ လွတ်လပ်ခွင့်မပေးသင့်ပေ။

ဒါပေမယ့် ထိုလွတ်လပ်ခွင့်ကိုပင် သူမအား သူပေးခဲ့
သည်။ သူမကို သိပ်ချစ်၍သာ ဖြစ်ပါသည်။

ခုတော့ သူ၏အချစ်မှာပုံကြောင့် ဒုက္ခရောက်ရတော့မည်
ထင်။

ကြည်နူးရယ်။

မချင့်မရဲ ညည်းညူသံက ခပ်တိုးတိုးဆိုမိသွားရသည်။
ဖုန်းခေါ်သော်လည်း မကိုင်း။

ဒါ သူမ သူ့ဖုန်းဖုန်းသိ၍ တစ်မကိုင်းခြင်းပင်ဖြစ်သည်။
လူစံအောင် အကြိတ်ပစ်လိုက်သည်။

ရှစ်ကျလွန်းသည့် သူမ နေနှင့်ဦးပေါ့ဟု တွေးရင်း သူမ
ကို ရှာရန် ကားနှင့် သူ အပြင်ထွက်မည်အလုပ် ဖုန်းသံက မြည်လာ
သည်မို့ လူစံအောင် ကိုင်းလိုက်သည်။

“ဟဲလို”

“ငါ...ကျော်ဆက်ပါ”

တစ်ဖက်မှ ကျော်ဆက်၏အသံ။

“ဪ...အေး သူငယ်ချင်း ပြော ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“အေး...ကိစ္စကတော့ မင်းမိန်းမကိစ္စပဲ”

“ဘာ”

“ဘယ်လိုကျော်ဆက် မင်းဘာပြောတယ်”

“ငါ့အိမ်မှာ ကြည်နူး ရောက်နေတယ်၊ ပြီးတော့ မင်းဆီ
ကို မပြန်ဘူးလို့လည်း ပြောနေတယ်၊ ဘာဖြစ်တာလဲမေးတော့
လည်း မဖြေဘူး၊ အဲဒါ မင်းလာချောပြီး ခေါ်ဦး”

“အေး...အေး ငါအခုလာခဲ့မယ်၊ သူ့ကို ဘယ်မှမသွား
ဆန်ဦးနော် ကျော်ဆက်”

“အေးပါကွာ...မင်းသာလာခဲ့၊ ငါတော့ မင်းတို့
နှစ်ယောက်ကြား ခေါင်းရွပ်လွန်းလို့”

ကျော်ဆက်မှပြောပြီး ဖုန်းချသွားလေသည်။

လူစံအောင်မှာ အချိန်မခိုင်း၊ ချက်ချင်းပင် ကြည်နူးရှိရာ
သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

သူမရှိရာ တစ်ဖက်ခြံသို့ သူရောက်သွားချိန်တွင်

ကျော်ဆက်မှာ သူတို့နှစ်ဦး စကားလွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောနိုင်ရန် ရှောင်ထွက်သွားလေသည်။

သူ့ကိုမြင်တော့ ကြည်နူးမှာ စုတုတူမျက်နှာလေးနှင့် တစ်ဖက်သို့ ချာခနဲ လှည့်သွားလေ၏။

လူခံအောင်မှာ အသည်းယားသွားရပေမယ့် မျိုသိပ်လိုက် ကာ...

“ကြည်နူး...ဒီကိုရောက်နေတာ ဘာလို့ ကိုကိုကို မဖြော တာလဲ”

“ဘာပြောရမှာလဲ”

“အနည်းဆုံး ကြည်နူး ဒီကိုရောက်နေတဲ့အကြောင်းပေါ့”

“ကျွန်မ ဒီမှာနေမလို့”

“ဟင်...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟင်အင်း...ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ကိုယ့်အိမ်ကို ကျွန်မဖြော နေချင်တယ်”

“ဟာ...အိမ်ပွယ်မရှိတာ”

“ရှင်နော်...ဘာပြောတာလဲ၊ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်နေတာ အိမ်ပွယ်ရှိဦးမှာလား”

“ကျွတ်...ဟာကွာ”

သူမစကားတွေက လူခံအောင်ကို စိတ်ရှုပ်သွားစေသလို လူခံအောင်မှာ မျက်ခုံးကြီး တွန့်သွားရကာ စိတ်ထဲမှာလည်း သူမ အား အပြစ်တင်ချင်သွားရသည်။

ဒီမိန်းကလေး တော်တော်လည်း အလိုက်မသိပါလား။ တကယ်ဆို သူမလေးကို သူ့မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်တာ သိရန်နှင့် ဘာကြောင့် သူမ ဒီစကားတွေ ပြောနေရသည်လဲ။

“ကြည်နူး...ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ကျွန်မ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ ရုတ်တရက်ကြီး ဒီမှာလာနေချင်တာလဲ”

“ဦးလူခံအောင် ရှင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ကျွန်မ ရှင်ကို ပြောပြီးပြီမဟုတ်လား၊ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်နေချင်လို့ဆိုတာ”

“ကိုကို ခွင့်မပြုဘူး”

“ဟင်”

သူထံမှ ကန်ကွက်စကားကြောင့် ကြည်နူးမှာ ချက်ချင်းလို ဇွတ်နှာလေး စုပုပ်တင်းမာသွားရသည်။

တကယ်ဆို သူမ ထင်ထားတာ သူ သူမအား အလွယ်

တကူ ခွင့်ပြုလိမ့်မည်ဟု။

ခုတော့ သူမ ထင်ထားတာနှင့် တခြားစီ။

“ဒီမှာ ခွင့်မပြုရအောင် ဘယ်သူက ရှင်ခွင့်ပြုချက်ကို တောင်းနေလို့လဲ”

“ကြည်နူးနော်...ဒါ ဘာစကားလဲ၊ ကြည်နူးက ကိုကို မိန်းမ၊ ကိုကိုမိန်းမကို ကိုကိုပိုင်တယ်၊ ဒီတော့ ကိုကို ခွင့်ပြုချယ် မရဘဲ ကြည်နူး ဘာမှမလုပ်ရဘူး၊ ပြီးတော့ ကြည်နူးမရှိရင် ကိုကို မနေတတ်ဘူး”

“အို”

သူ့စကားက ဘာလိုလိုနို့ ကြည်နူးမျက်နှာလေး ရဲ့ပသွား ရသည်။ ဦးလှစ်အောင် သူမကို ဘာစကားတွေ ပြောနေတာပါ လိမ့်။

“ရှင်...ရှင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ မနေတတ်ရအောင် ဘယ်သူက ရှင်အနားမှာ အမြဲရှိနေလို့လဲ”

“အဟွန်း...ဒါပေမယ့် ကြည်နူးက ကိုကိုရဲ့စနိုးလေ”

“ရှင်နော်...ကျွန်မ မကြိုက်ဘူးဆိုတာသိရက်နဲ့ ဒီစကား တွေမပြောနဲ့”

“မပြောလို့မရဘူး၊ ကြည်နူးကို ကိုကိုချစ်တယ်”

“အို”

“ရှင်...ရှင်”

ကြည်နူးမှာ ရှက်စိတ်တွေနှင့် စကားတွေမရှိတော့သလို ချက်ဝန်းလေးတွေပင် ပြာဝေသွားရသည်။

“အိမ်ပြန်ကြရအောင်နော် ကြည်နူး”

စကားသံနှင့် အကြည့်တွေက နူးနူးညံ့ညံ့။

ရှက်ကြောက်ထိတ်လန့်စိတ်တွေက ကြည်နူးနှလုံးသားကို တလှုပ်လှုပ်တုန်ခါနေရသည်။

ကြည်နူးမှာ မျက်နှာလှလှလေးကို တင်းတင်းလေး ထား လိုက်ပြီး...

“မပြန်ဘူး...ရှင်ဘာသာရှင် ပြန်”

ခေါင်းမာမာနှင့် ငြင်းနေသူလေးကို လှစ်အောင် ခပ်တည့် တည့်လေး စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကြည်နူး...တကယ်မပြန်ဘူးလား”

“အို...မပြန်ပါဘူးလို့ ပြောနေတယ်”

“ကောင်းပြီ...ဒါဆို ကိုကိုလည်းမပြန်ဘူး၊ ဒီမှာပဲ

ကြည်နူးအတူနေမယ်”

ထိုစကားကို လူ့ခံအောင်မှာ ခပ်တည်တည်လေးပြောတော့

ကြည်နူးမျက်နှာလေး ပျက်သွားရပြီးနောက် သူ့ကို မျက်လွှာလေး ပင့်ကြည့်ပြီး...

“ရှင်ဇော်...ရှင်က ဘာကိစ္စ ဒီမှာနေရမှာလဲ၊ ကိုယ့်အိမ် ကိုယ်ပြန်”

“အဟွန်း...ကြည်နူးက ဒီမှာရှိနေမှတော့ ကိုကိုလည်း

ကြည်နူးအတူ ရှိနေရမှာပေါ့”

“အို...မလိုချင်ဘူး၊ ရှင်ပြန်၊ ရှင်နဲ့အတူ မနေချင်လို့

ကျွန်မ ဒီမှာလာနေတာ သိလား”

“ဘယ်လို ကိုကိုနဲ့ အတူမနေချင်လို့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

မျက်လွှာလေးချကာ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေး တင်းတင်းစေ့ လျက် ပြောလိုက်သော ကြည်နူးကို လူ့ခံအောင် မျက်ဝန်းဖူးဖူးကြီး နှင့် ခပ်တည်တည် စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

သူမက သူနှင့်အဝေးဆုံးရောက်အောင် ကြိုးစားနေခြင်း ပါလားဆိုသော အသိနှင့် လူ့ခံအောင်ရင်ဝယ် မခံမရပ်နိုင်အောင်

မှာကျင်သွားရသည်။

သူမကြည့်ရတာ ဒီပုံနှင့် သူ့နဲ့အဝေးဆုံးရောက်အောင် သွားနိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင်ပုံရသည်က မှားယွင်းနေမှန်း သူမ သိပုံ မရသည်ကတော့ ဝမ်းနည်းစရာ။

“ကိုကိုကတော့ ကြည်နူးနဲ့ အတူတူနေချင်တယ်၊

ကြည်နူး ဘယ်သွားသွား ကြည်နူးအားမှာ အမြဲရှိနေမယ်၊ ကဲ ပြော ကြည်နူးပြန်မှာလား၊ ကိုကို ဒီမှာနေရမှာလား”

ကြည်နူးမှာ သူမအပေါ် အနိုင်ယူလွန်းသော လူ့ခံအောင် စို ရင်မှာ ပိုမုန်းသွားရသည်။

သူ့ပုံစံက တကယ်ပင် ပြောလျှင်ပြောသလိုလုပ်မည့်ပုံ။

သူ့ကို ဒီမှာပေးနေ၍ မဖြစ်ပါ။

သူမတို့နှစ်ဦး၏ ဆက်ဆံရေးကို အစ်ကိုဖြစ်သူအားလည်း မသိစေချင်။

ကြည်နူး နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်ပြီး...

“ပြန်မယ်”ဟုဆိုကာ ခြေလှမ်းခပ်ဆတ်ဆတ်လေးနှင့် ထွက်သွားလေ၏။ လူ့ခံအောင်မှာ သူမကိုကြည့်ကာ ကျေနပ်သွား နှာလို အပြုံးနှင့် သူမနောက်မှ လိုက်လာခဲ့သည်။

ဘာပဲပြောပြော သူ့ရင်ထဲမှာတော့ သူမလေးပါလာရသည် အတွက် ပျော်နေရသည်မဟုတ်ပါလား။

ကြည်နူးမှာ အိမ်ရောက်သည်အထိ သူ့ကို စကားမပြော သလို သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူမကို စကားပြောဖို့ မကြိုးစားပါ။

သူမလေး သူ့ကို အကြီးအကျယ် စိတ်ဆိုးနေမှန်းလည်း လူ့စံအောင် သိပါ၏။ သိပေမယ့် သူ့ချောဖို့ရန် မကြိုးစား။

တစ်ခါတစ်လေတော့လည်း ခေါင်းမာလွန်းသည့် သူမကို ဒီလိုနည်းနှင့် သူ ပြန်အနိုင်ယူရဦးမည်ဖြစ်သည်။

မျက်နှာလှလှလေးကို စုတင်းတင်းလေးထားကာ နှုတ်ခမ်း တစုစုနှင့် ရှိနေသော ကြည်နူးကို လူ့စံအောင် မသိမသာခိုးကြည့် ရင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

အင်း...ဒီပုံနဲ့ သူ သူမနှင့် ဘယ်လိုရှေ့ဆက်စခန်းသွားရ ပါမည်နည်း။

လုပ်ချင်တာကို လုပ်ရမှ၊ အနိုင်ယူချင်တာကို ရမှ ကျွန်ုပ် တတ်သော သူမကို လူ့စံအောင် အလျှော့ပေး အလိုလိုက်ချင်စေ မယ့်လည်း မဖြစ်ပြန်သေး။

ဒီလိုသာ သူ အလိုလိုက် အလျှော့ပေးလိုက်ပါက သူမ

သည် သူနှင့်အေးဆုံးကို ရောက်သွားမှာက အမှန်ပင်။

သူမနှင့် နီးအောင်ကြပါမှ ပိုပေးရမည့်အဖြစ်ကိုလည်း လူ့စံအောင် အဖြစ်မခံနိုင်ပါ။

ထို့အတူ သူမ၏ အေးစက်စိမ်းကားမှုတွေကိုလည်း သူမခံ နိုင်တော့။

သူ့ကြည့်နေဆဲ သူမကတော့ ခြေလှမ်းလေးတွေ ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ချလျက် အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလေသည်။

လူ့စံအောင် သက်ပြင်းချကာ သူမနောက်မှ လိုက်ဝင် လာခဲ့သည်။

သူမကတော့ သူရှိနေသည်ကိုမသိဘဲ ဖွင့်ထားသည့် ဝိရိ တံခါးကို ဆောင့်ပိတ်လိုက်သည်။

“အဟွန်း...ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါဗျ”

လူ့စံအောင်ကိုမြင်တော့ ချစ်ကြည်နူး မျက်နှာလေးပျက် သွားကာ...

“ရှင် ဘာလို့ အခန်းထဲဝင်လာတာလဲ”

သူမအမေးကို လူ့စံအောင်မှာ ဘာမှမပြောဘဲ အကြည့် တွေတွေကြီးနှင့်သာ ချစ်ကြည်နူးကို ငေးငေးကြီး စိုက်ကြည့်နေလေ

သည်။

သူ့အကြည့်တွေကြောင့် သူမမှာ မနေတတ်အောင် ဖြစ် သွားကာ...

“ရှင်ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ သွား ထွက်သွား”

သူမကိုယ်လေးက သူ့ရင်ခွင် ရောက်လုမတတ် နီးကပ်စွာ ရှိနေသော လူစံအောင်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကြည့်နူးမှာ မျက်နှာ ရဲရဲလေးနှင့် ရှက်ဒေါသပိုစွာ အော်လိုက်လေသည်။

“ဟိတ်...ဘာလို့အော်ရတာလဲနွဲ့”

“မအော်စေချင်ရင် ရှင်ထွက်သွားပေါ့”

“အဟွန်း...ကိုကိုရှိနေတော့ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ပြီးတော့ ကိုကိုကို မင်းပြောစမ်း၊ နေ့လယ်က မင်းအနားမှာရှိနေတဲ့ ချာတီဇီ က ဘယ်သူလဲဆိုတာ”

သူမအနားတွင်ရှိသော သူ့ရိက္ခကို ရည်ရွယ်ပြောမှန်း ကြည့် သိလိုက်ပေမယ့် သူ့ကိုမဖြေချင်ပါ။ တကယ်တော့ သူ့ရိက္ခသည် သူမ၏သူငယ်ချင်းသာ ဖြစ်သည်။

“ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ရှင်နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“အေး...သူနဲ့မဆိုင်ပေမယ့် ကိုကိုနဲ့ဆိုင်တဲ့ မင်းဇီ”

“ဟိတ်မချလိုပေးနေတာ”

“ရှင်နော်...စိတ်မချရအောင် ကျွန်မက ဘာဖြစ်နေလို့

သဲ”

“အဟွန်း...ဖြစ်လို့လည်း မရပါဘူးဗျာ”

“ကြည့်စမ်း...ရှင်”

ပိုင်စိုးပိုင်နင်းဆန်လှသော သူ့စကားတွေကြောင့် ချစ်ကြည်နူး နှုတ်ခမ်းလေးကို ဖိကိုက်ကာ မကျေမနပ်ဖြစ်သွားရ သည်။

သူ...ဒါ သူမကို ချစ်နေသည်လား။

“ဒီမှာ...ရှင် ကျွန်မကို ချုပ်ချယ်နေတာလား”

“ချုပ်ချယ်တယ် ဟုတ်လား၊ ကိုကိုက ဘာအတွက် ချုပ်ချယ်ရမှာလဲ၊ ချုပ်ချယ်တယ်ဆိုတာ အချုပ်ချယ်ခံရအောင် သူပဲတဲ့လူအတွက်ပါ၊ ကြည့်နူးက ဆိုးတဲ့လူမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဒါဖြင့် ရှင်ဘာဖြစ်လို့ ပေးနေတာလဲ”

“အဟွန်း...ဒါလား၊ ဒါက ကြည့်နူးကိုချစ်လို့၊ သိပ်ချစ်

နွဲ့”

“မပြောနဲ့၊ မကြားချင်ဘူး၊ ရှင်ကိုမချစ်ဘူး၊ မုန်းတယ်”

သူထံမှ ချစ်စကားတွေကို ချစ်ကြည်နူးမှာ လက်မခံဘဲ အမုန်းတွေနှင့် ဆိုနေလေသည်။

သူထံမှ အမုန်းစကားများကို ကြားရလေလေ လူ့စံအောင် ရင်ထဲ ခံရခက်ခက်နှင့် မချင့်မရဲ ပိုဖြစ်လာရလေမို့ ရင်မှာ နာကျင်မှုတွေနှင့်ပင်။

“ပြောစမ်း...ကိုကိုကို ဘာလို့မုန်းတာလဲဆိုတာ၊ ကိုကိုကတော့ ကြည်နူးကို သိပ်ချစ်တယ်၊ ချစ်တယ်”

“ဘစ်ခါတော့ လူ့စံအောင်သည် သူမကို လုံးဝအလျှော့မပေးတော့။ သူ အလျှော့ပေးလိုက်သည်နှင့် သူမထံမှ အချစ်များကို သူ ဒီတစ်သက် ရတော့မည်မဟုတ်ပါ။

ဒါကို လူ့စံအောင် သိနေလေ၏။

“ကြည်နူး”

“သွား...သွား ရှင် ကျွန်မအဖုန်းမလာနဲ့၊ ရှင်ကိုမချစ်ဘူး”

“ကိုကိုကတော့ချစ်တယ်”

“ရှင်မရှက်ဘူးလား၊ ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ”

မျက်နှာရဲရဲလေးနှင့် ကြည်နူးမှာ ရှက်လန့်ထိတ်ဖိုစွာ

ဆိုလိုက်လေသည်။ လူ့စံအောင်ကတော့ သူမမျက်နှာလေးကို ချစ်မြတ်နိုးမှုတွေ လွန်ကဲနေရသော အပြုံးဖြင့် စိုက်ကြည့်ရင်း...

“ဒါ ရှက်စရာမှ မဟုတ်ဘဲကွ၊ ကြည်နူးကို ကိုကိုချစ်တာ ခုမှမဟုတ်ဘူး။ ဟိုအရင်ကတည်းက”

“ဒါဖြင့် ရှင်စိတ်တွေက ကျွန်မအပေါ် ဟိုအရင်ကတည်းက မရိုးသားခဲ့တာပေါ့လေ ဟုတ်လား”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း ကြည်နူးရယ်၊ ဘယ်လိုပြောဆိုက်တာလဲဗျာ၊ ကိုကို ကြည်နူးကို ဟိုအရင်ကတည်းက ချစ်ခဲ့တာ မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုကို ကြည်နူးအပေါ်မှာ ဘာအရောင်မှ မစွန်းထင်းခဲ့ဘူး၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲသိလား ကြည်နူးကို ဆိုကိုသိပ်ချစ်လို့”

“အို”

ရင်ခုန်သံတွေက မြန်လွန်းသဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပင် သိတ်လန့်လာရသည်။ သူ့အကြည့်တွေကိုလည်း သူမ ရင်မဆိုင်ရဲတော့။

ကိုယ့်အား ချစ်စကားတွေဆိုလာသည့် လူတစ်ယောက် ခုမှ ကြည်နူး ဘယ်လိုအင်အားနှင့် ရပ်တည်နိုင်စွမ်းပါမည်လဲ။

ရှက်လန့်မှုတွေနှင့် ဒူးများက အလိုလို ညွတ်ကွေးချင်လာရသည်။ ဘုရား... ဘုရား သူမ ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်။

တကယ်ဆို သူမ မုန်းသည့် ဒီယောက်ျားရှေ့မှာ ကြည်နူးဘာအကြောင်းနှင့်မှ ဒီလိုဖြစ်နေစရာမလို။

ချစ်ကြည်နူးမှာ သူမကိုယ်သူမ အားတင်းလိုက်ရင်း...

“ရှင်... တွဲက်သွား၊ ရှင်စကားတွေကို ကျွန်မ နားမထောင်နိုင်ဘူး။”

“နားမထောင်ချင်လို့ မရဘူး ကြည်နူး၊ ကိုကိုစကားတွေကို ကြည်နူး အလေးအနက်ထားရမယ်၊ ပြီးတော့ ကိုကိုကို ကြည်နူး ပြန်ချစ်ပါ။”

“အို... မချစ်ဘူး၊ မချစ်ဘူး၊ ရှင်နော် သွားလို့ပြောနေတယ် မဟုတ်လား။”

“ကိုကိုကို မနှင်နဲ့ကြည်နူး၊ ကြည်နူးသွားဆိုပေမယ့် ကိုကို မသွားနိုင်ဘူး၊ ပြီးတော့ ကြည်နူးက ကိုကိုမိန်းမ”

“ဟင်... ရှင်”

ကြောက်ရွံ့မှုတွေနှင့် ချစ်ကြည်နူးမှာ မျက်ဝန်းလေးဖြူကွယ်ကာ ခြေတစ်လှမ်း နောက်ဆုတ်သွားရသည်။

လူစံအောင်မှာ သူမကိုကြည့်တာ ခင်နာသွားရသည်။ သူမလေး သူ့ကို သိပ်ကြောက်နေသည်။

လူစံအောင် လိုချင်သည်က သူမထံမှ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးမဟုတ်။ ခုတော့...

“ဟင်း”

နာကျင်သွားရသော ရင်အစုံနှင့် သက်မချလိုက်ပြီး လူစံအောင် ခြေတစ်လှမ်းရှေ့တိုးကာ...

“ကိုကိုကိုကြည့်စမ်း ကြည်နူး”

ကြည့်စမ်းဆိုပေမယ့် ကြည်နူးမှာ သူ့အား မကြည့်ပါ။ ရဲပနေသော မျက်နှာလှလှလေးက ထိတ်လန့်မှုတွေနှင့် တခြားသို့ လွှဲထားလေသည်။

“ကြည်နူး... ကိုကို ပြောနေတယ်လေ”

သူ့အသံက အမိန့်တစ်ခုကို ပေးနေသလို။

လူကို စီးစီးပိုးပိုးနှင့် သူမအား သူ့တပည့် လက်အောက်ငယ်သားတစ်ယောက်လိုများ မှတ်နေသည်လားမသိပါ။

ဦးလူစံအောင် သူမကို ဒီလိုပြော၍မရဆိုတာ သူမအနုသည်လားမသိပါ။ ကြည်နူးမှာ သူ့အား အမုန်းတွေပြာစေနေသော

မျက်ဝန်းစိမ်းစိမ်းလေးဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်ပြီး သူမကိုယ်လေးကို နေရာမှအရွေ့...

“မင်း...ဒါဘယ်လဲ”

“ဘယ်ဖြစ်ဖြစ် ရှင်ကြီးနဲ့မဆိုင်ဘူး”

“ဘာ”

မထီခဲမြင်မျက်နှာလေးနှင့် သူ့အား ဂရုမစိုက်သလို ပြောနေပုံက လူစံအောင်နှလုံးသားကို နာကျင်ခံခက်စေလေသည်။

ကြည့်လေ...သူမလေး လုပ်နေပုံက

သူ့မှာတော့ သူ့ရင်ထဲက ချစ်စကားများအား သူမလေး နားလည်သည်အထင်နှင့် ပြောလိုက်ရတာ။ သူမက ဘယ်မှာ နားလည်လို့လဲ။ နားမလည်သည့်အပြင် သူ့ရင်ထဲက ချစ်စကား တွေကိုလည်း ဂရုမစိုက်၊ အလေးမထားဟန်ပုံစံလေးနှင့် လုပ်နေပုံက သူ့အား ချစ်ဒေါသတွေ နှိုးဆွစေရသလို။

“ကိုကိုနဲ့မဆိုင်ဘူးဆိုတဲ့ စကားကို မင်းမပြောစမ်းပါနဲ့ ကြည်နူး၊ ကိုကိုနဲ့မင်း ဆိုင်မဆိုင် သက်သေပြရမလား”

“အို”

စူးရှသည့် သူ့အကြည့်နှင့်စကားတွေ ချစ်ကြည်နူးအား

စကားမဆိုရဲရတော့သလို။

ဖြူဖျော့သွားသည့် မျက်နှာလေးနှင့် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ သွားသည့် ဟန်လေးက လူစံအောင်နှလုံးသားကို နာကျင်စေရပါ သည်။

နာကျင်မှုတွေနှင့် လူစံအောင် သူ့စိတ်ကို လျှော့ချလိုက် စေ။ သူလိုချင်တာက သူမထံမှ ဒီလိုကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မှုမျိုး ဟေ့တိပါ။

“ဆောနီး ကြည်နူး၊ ကိုကိုစကားကြောင့် မင်းလန့်သွား ပြီလား”

“အို...မသိဘူး၊ မသိဘူး၊ ရှင့်ကို ကျွန်မမုန်းတယ်၊ သိပ်မုန်းတယ်”

“ကြည်နူး”

လူစံအောင် သူမနားမည်လေးကို ကြီးအော်ပစ်လိုက်သည်။ ကြည့်စမ်း သူမရဲ့အမုန်းစကားက သူ့နှလုံးသားကို အပ်အစင်း ပေါင်းများစွာနှင့် ထိုးနှက်လိုက်သလိုပါပဲလား။

သူမရဲ့ အမုန်းစကားတစ်ခွန်းက သူ့နှလုံးသားကို ဘယ်လောက်ထိ နာကျင်စေရသည်ဆိုတာ သူမ သိမည်ဟုတ်။

“ကျေးဇူးပြုပြီး မုန်းကယ်ဆိုတဲ့စကား မင်းမပြောစမ်းပါနဲ့ ကြည်နူး၊ မင်းအမုန်းကို ကိုကို ခံနိုင်ရည်မရှိဘူး”

တောင်းပန်တိုးလျှိုးသလို ပြောလိုက်သည့် လူ့အဖွဲ့အစည်း စကားသံကို ချစ်ကြည်နူးသည် ဂရုမစိုက်နိုင်ပါ။

သူမသိသည်က သူ မကြိုက်သည့်စကားကို သူမ တမင် ပြောရန်ပင်။ ဒီနည်းက သူ့နည်းသားကို နာကျင်ထိုးနှက်စေသည့် နည်းပင် မဟုတ်ပါလား။

“မုန်းတယ်...မုန်းတယ်၊ သိပ်မုန်းတယ်၊ အဲဒီစကား ရှင် မကြားချင်ရင် လွယ်လွယ်လေးပါ။ ရှင် ကျွန်မကို ကွာရှင်းလိုက် ပါ ဦးလူ့အဖွဲ့အစည်း”

“တော်စမ်း...မပြောနဲ့၊ မင်း ဒီစကားကို လုံးဝမပြောစမ်း နဲ့ ချစ်ကြည်နူး၊ မင်း ဒီနည်းနဲ့ ငါ့ကို စိတ်ကုန်အောင် လုပ်လို့ရ မယ်ထင်လား၊ အဟွန်း အဲဒါဆို မင်း သိပ်မှားသွားလိမ့်မယ် ကြည်နူး”

- “ကိုကို မင်းကိုချစ်တယ်”
- “ကျွန်မကတော့ ရှင့်ကိုမချစ်ဘူး”
- “ရတယ်၊ ခုမချစ်လည်း နောက်ချစ်လာလိမ့်မယ်”

“စိတ်ချ...သေတောင် ရှင်ကိုမချစ်ဘူး”

သူမကြိုက်သည့်စကားကို ကြည်နူးမှာ အရွဲတိုက်ကာ တမင်ပင် ရွေးပြောနေလိုက်သည်။

လူ့အဖွဲ့အစည်းမှာ သူမ အရွဲတိုက်နေမှန်း သိနေသည်လား မသိပါ။ နည်းနည်းလေးမှ အပြုံးမပျက်ပါဘဲ...

“သေချာလို့လား ကြည်နူး၊ ကိုကိုကို မင်း မချစ်ဘူးဆို တာ”

သူကိုယ်သူ အထင်ကြီးသလို ယုံကြည်စိတ်ချမှုတွေနှင့် ပြောနေသော လူ့အဖွဲ့အစည်းကို ကြည်နူးမှာ ကြည့်မရစွာ မျက်စောင်း လေးထိုးရင်း...

“ဒီမှာ ရှင့်ကိုယ်ရှင် သိပ်ပြီးအထင်ကြီးမနေနဲ့၊ ဒီကမ္ဘာ ပေါ်မှာ ကျွန်မ အမုန်းဆုံးလူက ရှင်ပဲသိလား”

“ကြည်နူး...မင်း”

“ရှင်...သွား”

“ဟိတ်...ကြည်နူး”

“ဟင်”

“အို”

“အမေ”

အသံလေးတွေက ဆက်တိုက်ဆိုသလို ထွက်ပေါ်သွားရသည်။ အကြောင်းမှာ ချစ်ကြည်နူးသည် သူ့အား အနမ်းစကားတွေ ဆိုရင်းက ဒေါသတွေနှင့် သူမကိုယ်သူမ မထိန်းနိုင်တော့သလို လူ့စံအောင်ရင်ဘတ်ကြီးကို သူမ လက်သီးဆုပ်တွေနှင့် ထုရိုက်လိုက်သည်ကို လူ့စံအောင်မှာ ရှောင်ရင်း သူမလက်ကလေးကို လှမ်းအဆွဲ ချစ်ကြည်နူးကလည်း အရမ်းနှင့် နှစ်ဦးသား အရှိန်နှင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ အရှိန်လွန်လျက် နှစ်ဦးသား ခုတင်ကြီးပေါ်သို့ လုံးထွေးပစ်ကျသွားရတော့သည်။

“အို...လွတ်...ဖယ်...လွတ်ပါ။ ရှင့်ကိုမုန်းတယ်သိလား”

ကြည်နူးမှာ ပါးစပ်ကတင် ပြောသည်မဟုတ်။ လက်ကလည်း ခုချိန်ထိ လူ့စံအောင်အား ထုရိုက်နေဆဲ။

လူ့စံအောင်သည် သူမ၏ အထုအရိုက်များကို ရှောင်တိမ်းရင်း...

“ကြည်နူး...မင်း တော်ဆိုကွာ”

“မတော်ဘူး၊ မတော်တော့ ရှင်ဘာလုပ်ချင်လဲ”

“ကွတ်...ကြည်နူး မင်းသိပ်ဆိုပါလား၊ အေး ကောင်းကောင်းပြောမရတဲ့မင်း လာခဲ့စမ်းကွာ”

“အို”

ရုတ်ခြည်း သူမနှင့် ရင်ချင်းဆွဲကပ်ပစ်ကာ အနမ်းတွေက သူမမျက်နှာလေးထက် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ရောက်ရှိလာတော့ ချစ်ကြည်နူးမှာ ရှက်လန့်သွားကာ ကြောက်ရွံ့စိတ်တွေနှင့် သူ့အား ရန်တွေစကားပြောရန်ပြင်ခိုက် သူမနှုတ်ခမ်းအစုံပေါ် ကျရောက်လာသည့် သူ့အနမ်းများကြောင့် ချစ်ကြည်နူး စကားပြောခွင့်မရလိုက်ပါတော့။

ရှက်ဒေါသတွေနှင့်သာ သူ့ရင်ခွင်ထဲက ဇွတ်အတင်း ရုန်းထွက်ပစ်လိုက်သည်။

“ချစ်တယ် ကြည်နူးရယ်၊ သိပ်ချစ်တယ်ဗျာ”

“ဖယ်နော်...မကြားချင်ဘူး၊ လွတ်”

“အို...လွတ်ဆို”

“မလွတ်ဘူး၊ ကိုကို ကြည်နူးနဲ့ ခွဲပြီးမနေနိုင်တော့ဘူး”

သိလား”

“ရှင်နော်”

လွန်ကဲလာသည့် ရှက်လန့်ကြောက်ရွံ့စိတ်တွေကြောင့်
 ချစ်ကြည်နူးမှာ မျက်ရည်တွေ ပါးပြင်ပေါ်သို့ ကျစီးလာရသည်။
 လူစံအောင်မှာ သူမမျက်ရည်များကို သူပါးပြင်ချောချော
 ကြီးနှင့် ဖယ်ရှားပွတ်တိုက်ရင်းက သူမအပေါ် ချစ်ကြင်နာမှုတွေ
 အစွမ်းကုန်ပြနေလေသည်။

“မငိုပါနဲ့ ကြည်နူးရယ်၊ ကိုကိုကို ကြည်နူး မချစ်ဘူးလား
 ဟင်”

“မချစ်ဘူး”

“အဟွန်း...ဟွန်း ကိုကိုကတော့ ချစ်တယ်”

“ဖယ်”

“သိပ်ချစ်တယ် ကြည်နူးရယ်”

“ချစ်တယ်”

“အို”

တိုးတိတ်သွားသည့် စကားသံလေးများအောက်ထိ
 ချစ်ကြည်နူးကိုယ်လေးမှာ တဖြည်းဖြည်း နစ်မြုပ်သွားရသလို
 သူမအချစ်များကို မကြည်ဖြူ မလိုလားစွာ ဇွတ်တင်ဖြင့်
 ဆန်ပါသော်လည်း လှိုက်ဖြာရင်ခန့်ဖွယ်ကောင်းသည့် သူမအချစ်

က သူမအား ဒီထက်ပိုပြီး ရုန်းထွက်၍မရနိုင်သလို သူမအချစ်တွေ
 က သူမအား ဖြားယောင်းသွားရပြီမဟုတ်ပါလား။

ဘယ်လိုပင်မုန်းပါသည်ပြောပြော နောက်ဆုံးတော့လည်း
 လက်ထပ်ထားသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါလားဟုသောအသိ
 က ချစ်ကြည်နူးနုလုံးသားကို အရုံးပေးစေခဲ့ရလေပြီပဲလေ။

(၁၂)

သူမတစ်ကိုယ်လုံးကို တစ်စုံတစ်ယောက်က တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ပွေဖက်ထားသလို မွန်းမွန်းကြပ်ကြပ်နှင့် နွေးထွေးမှုက သူမတစ်ကိုယ်လုံး လှိုက်ဖြာနေရသလို။

ရုတ်တရက် ကြည်နူး သူမကိုယ်သူမ ဘယ်ရောက်နေသည်မှန်းလည်း စဉ်းစားမရ။

လေနွေးနွေးက သူမပါးပြင် ရိုက်ခတ်သွားရသလို ခံစားဆန်းတွေနှင့် ချစ်ကြည်နူးမှာ မှေးမှိတ်ထားသော မျက်ဝန်းလေးကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖွင့်အကြည့်...

“အို”

ရုတ်တရက် ကမ္ဘာကြီး ချာချာလည်သွားရသလို။ ဘုရား

ချေ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။

သူမအား တင်းတင်းလေး ပွေဖက်ကာ အိပ်နေပါသည့် လူစံအောင်။

ချစ်ကြည်နူးမှာ မျက်နှာလှလှလေး ရပ်သွားရပြီး သူရင်ခွင်ထဲမှ သူမကိုယ်လေးကို ရုန်းထွက်လိုက်သည်။

မဝံ့မရဲအကြည့်တွေနှင့် သူ့ကိုကြည့်လိုက်တော့ လူစံအောင်မှာ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်နေဆဲ။

သူ့မျက်နှာကြီးကို သူမ မကြည့်ရဲတော့ပါ။ ထို့အတူ အခြေအနေအားလုံးကိုလည်း သူမ နားလည်သွားရလေပြီ။

ချစ်ကြည်နူးမှာ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကို ပြတ်ထွက်လှတေတ် ဖိကိုက်ပစ်လိုက်သည်။

ဪ...ဘယ်လိုပဲ သူမငြင်းငြင်း နောက်ဆုံးတော့လည်း ချစ်ကြည်နူးဆိုတာ လူစံအောင်၏ ဇနီးသည်ပင် ဖြစ်ခဲ့ရပြီမဟုတ်ပါလား။

အိပ်ပျော်နေပေမယ့်လည်း သူ့မျက်နှာကို သူမမကြည့်ရဲပါ။ သို့သော် ရင်မှာတော့ လှိုင်းထန်နေရသည်။

မနေ့ကနှင့် ဒီနေ့ မတူတော့သည့် ပြောင်းလဲသွားရသည့်

သူမအဖြစ်ကို သူမတွေးရင်း ကြည်နူးနှလုံးသားတစ်ခုလုံး ပူနှေး လှိုက်ဖိုလာရသလို။

မောလှသည် အတွေးများနှင့် ချစ်ကြည်နူး သက်ပြင်းလေး ကိုချကာ ခုတင်ပေါ်မှအဆင်း...

“ကြည်နူး”

“အို”

ခေါ်သံနှင့်အတူ သူမ ခါးကုဉ်းကုဉ်းလေးကို နောက်ပါး ဆီမှ လှမ်းယူဆွဲဖက်လိုက်တာကြောင့် ကြည်နူးကိုယ်လေးမှာ သူရင်ခွင်ထဲ ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားရလေ၏။

“အဟွန်း...ပြောပါဦး၊ အစောကြီးရှိသေးတယ် ဘယ်သွားမလို့လဲဆိုတာ”

ကြည်စင်ရွန်းလက်သည့် မျက်ဝန်းလှလှနှင့် မျက်နှာလေး ကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း လူ့အောင် မေးလိုက်လေ၏။ သူ့အမေးကို သူမ ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ မျက်လွှာလေးချကာ ငြိမ်သက်နေလေသည်။

မျက်တောင်ရှည်ကြီးများ စင်းကျကာ မျက်လွှာလေးချ ထားသည့် သူမ၏ မျက်ခွံမို့လေးကို လူ့အောင်မှာ အသည်းယား

စွာ သူ့နှုတ်ခမ်းအနံ့နှင့် ဖိကပ်နမ်းရှိုက်လိုက်ပြီး...

“ဟေ့ကောင်မလေး ကိုကို မေးနေတယ်လေကွာ၊ ဘာလို့ မဖြေတာလဲ”

ထိုအချိန်ထိ သူမထံမှ စကားသံထွက်မလာသေး။ လူ့အောင် မချင်မရဲကြီး ပိုဖြစ်လာရသည်။

ဒီမိန်းကလေး ခေါင်းမာသည်ကို သိပါသည်။ ဒါပေမယ့် ထိုခေါင်းမာသည် ပန်းလေးကိုပင် သူ့ရင်မှာ မြတ်နိုးစွာ စွဲချစ်နေရ သည့်အဖြစ်။

“အေးဗျ...မေးနေတာကို မဖြေဘူးနော်၊ မဖြေရင်တော့ မဖြေအောင်လုပ်ရလိမ့်မယ်၊ ပြီးမှတော့ ကိုကိုကို အပြစ်မပြောနဲ့ဗျ”

ရှက်ရိပ်စွန်းနေသော မျက်နှာလေးနှင့် ပန်းသွေးရောင်လွှမ်း ချသော အလှက လူ့အောင်နှလုံးသားကို ငြိတွယ်စေရပါသည်။ သည်မိန်းကလေးကို ချစ်ရသည့် သူ့အချစ်က ဘယ်အရာ နှင့်မှ နှိုင်းယှဉ်ပြလို့မရနိုင်။

လူ့အောင်မှာ ကြည်နူးနဖူးပေါ် ဝဲကျနေသည့် ဆံ့နွယ် ထူးများကို ခပ်ဗွတ်တင်ပေးလိုက်ရင်း သူ့အနမ်းတစ်ချက်က သူ့မ ကျားလေးဆီ ရောက်ရှိသွားရသည်။

“ရှင်နော်”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

သူမအသံလေးကို ကြားရတော့ လူစံအောင် မရယ်ဘဲ မနေနိုင်တော့ပါ။ သူမ၏ ဒီလိုကလေးဆန်မှုလေးတွေကိုလဲ လူစံအောင် မခွဲနိုင်အောင် ချစ်မြတ်နိုးနေရခြင်းဖြစ်သည်ကိုတော့ သူ့ကိုယ်သူသာ အသိဆုံးဖြစ်ပါ၏။

ရင်ထဲတွင်တော့ ချစ်လိုက်ရတာ ကြည်နူးရယ်ဆိုသည့် စကားတွေက သူ့နှလုံးသားထဲ အခါပေါင်းတစ်စသောင်းမကနိုင်တော့ပါ။

“သိပ်ချစ်တယ် ကြည်နူးရယ်၊ ကိုကို့ကိုချစ်တယ် မဟုတ်လားဟင်”

ကြည်နူး ဘာစကားမှ မဆိုပါ။

နှုတ်ခမ်းထူထူအိအိလေးကိုသာ တင်းတင်းလေး နေထိုင်ထားလေသည်။

သူမဘက်က ဘာတုံ့ပြန်မှုမှ မရှိတော့ လူစံအောင်ရင်နှာ မောလျှသွားရသည်။

သူသိပါသည်။ သူမလေး သူ့ကို စိတ်ဆိုးနာကျင်အောင်

ရှမ်း။ သူ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ ရင်ထဲမှာတော့ သူမကို ချစ်လိုက်မိသည့်အတွက် နောင်တမရှိပါ။

“ကြည်နူးရယ်...ကိုကို့ကို ခွင့်လွှတ်ပါလို့လည်း စတောင်းပန်ချင်ပါဘူးဗျာ၊ ကိုကို ကြည်နူးကို သိပ်ချစ်တာ သစ္စာဆိုရပါတယ်၊ ရှေ့လျှောက် ကိုကိုတို့ဘဝလေးကို အကောင်းဆုံး နေ့တိုးသွားကြရအောင်နော် ကြည်နူး၊ ကိုကိုတို့ဘဝလေးမှာ ကိုကို့ရယ်၊ ကြည်နူးရယ်၊ သားရယ်၊ သမီးရယ်နဲ့ပေါ့”

“အို”

သူ့စကားကြောင့် သူမမျက်နှာလေး နှင်းဆီခင်းလေးပမာ ခဲ့ရဲတွတ်နီမြန်းနေရလေပြီ။

အရှက်လွန်သွားရသည့် ဇနီးသည်ကို လူစံအောင် ချစ်စိတ်တွေနှင့် ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း...

“ကိုကို့ကို ကြည့်ပါဦးဗျာ၊ ပြီးတော့ ကိုကို့ကို ချစ်တယ်လို့လည်း ကြည်နူး ပြောဦး”

သူ့စကားတွေဆိုနေပေမယ့် သူမကတော့ သူ့ရင်ခွင်ထဲ တိတ်ဆိတ်နေဆဲဖြစ်သည်။ ဒီအဖြစ်ကိုပင် လူစံအောင်မှာ အားမရစွာ။

“ကြည်နူး...ကိုကို ပြောနေတယ်လေ၊ ကိုကိုကို ကြည်နူး ဆိုတာ”

ဖျတ်ခနဲပွင့်လာသော ကြည်နူးမျက်ဝန်းလေးထဲမှ အနီတွေကို မြင်ရတော့ လူ့စံအောင်နှလုံးသားတွေ နာကျင်သွားရသည်။

“ကြည်နူးရယ်...ကိုကိုကို မင်းလေး ဒီလိုမျက်ဝန်းတွေနဲ့ မပြည့်ပါနဲ့ဗျာ” ။

အစိမ်းရောင်တောက်နေသည့် ကြည်နူးမျက်ဝန်းတွေထံ ရှိစံအောင်မှာ ရင်မဆိုင်ရဲစွာပြောရင်း သူမမျက်ဝန်းလေးများထံ ဂွေနှုတ်ခမ်းနှင့် ဖိကပ်ထားလိုက်သည်။

စိမ်းလဲ့နေသည့် သူမမျက်ဝန်းထဲမှာ နာကျင်ရိပ်တချို့ထိ သူ မြင်တွေ့လိုက်ရသည်ပဲလေ။

“ကြည်နူး...ကိုကိုကို တကယ်မှန်းသွားပြီလားချစ်ရယ် ကိုကို မှားသွားပြီ ကြည်နူး၊ ကြည်နူး ကိုကိုကို ဒီလောက် မှန်းအလိမ်မယ်လို့ ကိုကိုမထင်ခဲ့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကြည်နူးသိဖို့က ကိုကို ကြည်နူးကို သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာကိုတော့ ကြည်နူး ယုံပါ”

သူ ဘာပြောပြော သူ့အား ဘာစကားမှ ပြန်မဆိုဘဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော ကြည်နူးကိုကြည့်ကာ လူ့စံအောင်

မျက်နှာပျက်နေရလေပြီ။

“ကိုကို တောင်းဖန်ပါတယ် ကြည်နူး၊ ကြည်နူးကို ကိုကို အရှုံးပေးပါပြီဗျာ၊ ကြည်နူး...ကြည်နူး ကြိုက်သလိုသာ ဆုံးဖြတ်ပါတော့၊ ကိုကိုကတော့ ကိုကိုအချစ်တွေကို မင်းနားလည်လာမယ့် အချိန်ကိုသာ မျှော်လင့်နေပါရစေတော့ကွယ်”

စိမ်းကားမှုတွေနှင့် တင်းမာနေသည့် သူမအခြေအနေကို လူ့စံအောင် နားလည်သွားရပြီမို့ သူ့အနေနှင့် ဒီထက်ပိုကာ သူမထံက ဘာမှမမျှော်လင့်ရဲတော့ပါ။

မျှော်လင့်လျှင် မျှော်လင့်သူ၏ အမှားသာဖြစ်မည်ကိုလည်း သူ ကောင်းကောင်းကြီး သိနေပါ၏။

လူ့စံအောင်သည် နာကျင်စွာပြောရင်းက သူမနုပေးလေးကို တစ်ချက်နမ်းရွိုက်ကာ သူ့ရင်ခွင်ထဲက သူမကိုယ်လေးကို ပြေလွှတ်ပေးရင်း သူမအား ကျောခိုင်းလိုက်ပါသည်။

သူမအနားတွင် သူမရှိတော့ ကျောခိုင်းသွားလေမှ ချစ်ကြည်နူးသည် ရင်ဝယ်တစ်စုံတစ်ရာ လစ်ဟာသွားသလိုနှင့် မျက်ဝန်းလေးအစုံ ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာလေသည်။

သူမအပြုအမူတွေက သူ့အပေါ် လွန်သွားခဲ့ပြီလား။

သိပ်ချစ်ပါသည်ဆိုသော ဇာတိကျားတစ်ယောက်ကို သူမ
ဘက်က ဒီအပြုအမူတွေနှင့် ထိုယောက်ျားနှလုံးသားအား နာကျင်
အောင် ထိုးနှက်စေခဲ့ရပြီလား။

ကြည်နှိုး မသိတော့ပါ။

ခုချိန် ကြည်နှိုး သိသည်က သူမနှလုံးသားထဲဝယ် တစ်စုံ
တစ်ရာ ဝင်ရောက်နေသလို။ ဒါ ဘာဖြစ်မည်လဲ။

ဘာဆိုတာမသိပေမယ့် သေချာတာကတော့ သူမနှလုံး
သား သက်ဝင်လှုပ်ရှားနေရသည်ဆိုတာပင်။

ရင်ခုန်ခြင်းသည် အချစ်ဆိုလျှင် သူမ သူ့ကြောင့် ရင်တွေ
ခုန်တတ်နေခဲ့သည်မှာ ကြာပြီမဟုတ်ပါလား။

ဒါ အချစ်တဲ့လား။

သူမ တစ်ခါမှ သေချာမစဉ်းစားခဲ့ဘူးသည့် အချစ်ဆိုတာ
ဒီလိုခံစားမှုနှင့် နွေးထွေးရင်ခုန်ခြင်းတဲ့လား။ အတွေးနှင့်ပင် ရင်မှာ
လှိုက်ဖိုလာရသည်။

ကိုကို...။

သူမ သိပ်မုန်းပါသည်လို့ ပြောခဲ့သောသူသည် ခုတော့
သူမနှလုံးသားကို စိုးမိုးနေရာယူထားသည့် လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေ

ခဲ့ပြီလား။

ကြည်နှိုး မသိတော့ပါ။

အံ့မှိုင်းနေသော မျက်နှာနှင့် စိတ်ထိခိုက်နေသော သူ့အသွင်
က သူမမျက်စိထဲက မထွက်တော့ပါ။

ကိုကို သူမကြောင့် စိတ်ထိခိုက်သွားပြီတဲ့လား။

ကိုကိုအသွင်ကို ဒီလိုမြင်ရပြန်တော့လည်း ကြည်နှိုးရင်ထဲ
မကောင်းပြန်။

သူမ ဆိုးနွဲ့သမျှကို ငယ်ငယ်ကလေးဘဝကတည်းက
သည်းခံအလိုလိုက်နိုင်ရှာသော ကိုကိုကို ကြည်နှိုးရင်မှာ တကယ်
တော့ နှင့်နှင့်သည်းသည်း မမုန်းနိုင်ခဲ့ပါ။

သူမဘဝကို အနိုင်ယူ ချုပ်ကိုင်သူအဖြစ် ရင်မှာ နာကျင်မိ
ခဲ့တာတော့ သူမ ဝန်ခံပါ၏။

ဒါပေမယ့် တကယ်တမ်း သူမရင်မှာ ကိုကိုကို မမုန်းနိုင်
ခဲ့ပါ။

ကိုကိုဆိုတာက သူမ ငယ်ငယ်ကတည်းက သံယောဇဉ်
ငြိတွယ်ခဲ့ရသည့်သူ။ ဒီသံယောဇဉ်ကို သူမ လွယ်လွယ်နှင့် ဖြတ်လို့
ရနိုင်မည်မဟုတ်သလို ခုချိန်မှာ ကိုကိုဆိုတာက သူမဘဝ၏ အိမ်ဦး

သခင် ခင်ပွန်းသည်တစ်ယောက်။

ပြီးတော့ ကိုကိုသည် သူမကို သိပ်ချစ်တတ်သည့် လူတစ်ဦး။ သူမကရော...

“အို”

မျက်နှာလှလှလေးမှာ အတွေးတွေနှင့် ရဲ့ပသွားရသည်။ ကိုကိုထံမှ ချစ်စကားတွေကို သူမ အကြိမ်ကြိမ်ကြားနေရပေမယ့် သူမကတော့ ကိုကိုအချစ်များကို တုံ့ပြန်ဖို့ တစ်ခါမှ မစဉ်းစားခဲ့ပါ။

ရင်မှာ နာကျင်မှုတွေကို အမှန်းတွေနှင့် ကာထားရင်း သူမရင်ထဲ အချစ်ဆိုသည့်အရာကိုလည်း အဝင်မခံခဲ့ပါ။

သို့သော် သူမရင်ထဲ အဝင်မခံခဲ့သည့် အချစ်က ခုတော့ သူမရင်ထဲ တဖြည်းဖြည်း တိုးဝင်ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီလား။

စဉ်းစားလိုက်မိသည်နှင့် ရင်ထဲ ခံစားမှုတွေ တသိမ့်သိမ့် နှင့် ငြိမ်ညောင်းလာရသလို အို ရင်ခုန်ဖွယ်အတိနှင့် ခံစားမှုတွေ ပါပဲလား။

ဘုရားရေ...ဒါ အချစ်များလား။

ညှိုးနွမ်းသွားသည့် ကိုကိုမျက်နှာကို မြင်ရတာနှင့် ရင်မှာ မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်သွားရသည်က ကိုကိုကို သူမ ချစ်နေ

သောကြောင့်သာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ကြည့်စမ်း...သူမ ကိုကိုကို ချစ်သည်ဆိုတာ ဝန်ခံလိုက် ပြီပဲ။ ရှက်ပြီးလေးနှင့် မျက်နှာလှလှလေးက နီမြန်းသွားရသည်။

“ခုချိန် သူမ ရှက်မျက်နှာလှလှလေးကို ဖွက်ဖို့ရာ လိုအပ် နေသည်က ရင်ခွင်ကျယ်တစ်ခု။

သည်ရင်ခွင်သည်ကလည်း ကိုကိုရင်ခွင်ကလွဲလို့ တခြား မဖြစ်နိုင်။ ကိုကို...ကိုကို ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ။

မျက်ဝန်းလေးတွေဖွင့်လျက် အခန်းထဲ ကိုကိုအရိပ် အယောင်ကို ရှာပေမယ့် မတွေ့။ ကြည့်နူးမှာ စိုးရိမ်သွားရကာ ခုတင်ပေါ်မှ အမြန်ဆင်းလိုက်သည်။

“ကိုကို”

“ကိုကို”

လူခံအောင်အား ခေါ်ရင်းက တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက် သူမလိုက်ရှာပေမယ့် ကိုကိုကိုတော့ သူမ မတွေ့ပါ။

အို...ကိုကို ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ။

“ကိုကို...ကိုကို”

ကြည့်နူးမှာ မျက်နှာလေး ပျက်နေရလေပြီ။

ကိုကို သူမကို ထားသွားခဲ့ပြီလား။

ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း ကိုကို သူမကို ထားမသွားပါနဲ့။

ကိုကို ကြည်နူးကို ထားမသွားရဘူး၊ ကိုကိုကို ကြည်နူးချစ်တယ်။

“ကိုကို...ကိုကို”

နောင်တကြေကွဲခြင်းတွေက သူမကို အခွင့်အရေးမှ ပေးပါ
တော့မည်လား။ သူမ၏ ရက်စက်ခြင်းတွေကြောင့် ကိုကို သူမနှင့်
အဝေးဆုံးကို ထွက်သွားခဲ့ပါက။

ကိုကိုရယ်။

ကြည်နူး မခံစားနိုင်တော့ပါ။

ထို့အတူ အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်လုံးအနှံ့ ကိုကိုကို ရှာရသည်
မှာလည်း မတွေ့။ ကိုကို သူမကို တကယ်ထားသွားခဲ့ပြီလား။

မျက်ရည်တွေက မျက်ဝန်းအိမ်မှာ အလိုလို ရစ်ဝဲလာရ
သည်။ ကိုကိုရယ် ကြည်နူးကို ခွင့်လွှတ်ပါရှင်ဟု ရင်မှာ ကြေကွဲ
တွေနှင့် တိုးတိတ်စွာ တောင်းဝန်ရင်း သူမရင်ထဲ တစ်ခုံတစ်ရာထိ
သတိရသွားရသည်။

အို...ကြည့်စမ်း သူမ ဒါကို ဘာလို့မေ့နေတာပါလိမ့်။
ပန်းရံတွင် ကိုကိုသဘောကျသည့်နေရာလေး တစ်နေရာ။ သူ

မှတ်ဉာဏ်တွေ ဝေဝါးကုန်ပြီထင်ပါရဲ့။

ပေါ့ပါးသော ခြေလှမ်းတွေနှင့် အပြုံးလေးရွတ်လျက်
ကိုကိုရှိနေမည်ထင်သော နေရာသို့အရောက်...

အို...သူမရင်တစ်ခုလုံး ချမ်းမြေ့သွားရသလို ဖျော်ရွှင်မှု
ရင်ခုန်ခြင်းတွေက ဘာနှင့်မှ အစားထိုးမရနိုင်။

“ကိုကို”

“ဟင့်”

“ကိုကို...ကိုကိုရယ်”

အပြုံးတွေနှင့် သူရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်လာသူလေးကို
ထုတ်အောင်မှာ အံ့သြခြင်းတွေနှင့် သူရင်ခွင်မှာ တင်းတင်းလေး
ထွေးပွေ့ဖက်ထားလိုက်သည်။ သည်နောက် နူးညံ့သိမ်မွေ့ခြင်း
ချစ်ခြင်းများ ဝေဖြာနေသော အပြုံးတွေနှင့် သူမမျက်နှာလေးကို
နီက်ကြည့်ကာ...

“ကြည်နူး...ကြည်နူး ကိုကိုကို”

“အင်း...ကြည်နူး ကိုကိုကိုချစ်တယ်”

“ဗျာ”

“ချစ်တယ်...သိပ်ချစ်တယ်ကိုကို”

“ဟား...ချစ်...ချစ်ရယ်ဗျာ”

မယ့်ချင်ပေမယ့်လည်း မယ့်၍မရပါ။ နွေးထွေးအိမ်သော သူမကိုယ်လေးကို လူနံအောင်မှာ တင်းတင်းကြီး ပွေဖက်ထားသည် ဝဲ။

သူယုံကြည်ခဲ့သလို သူ၏စစ်မှန်သော ချစ်ခြင်းများကြောင့် တစ်ချိန်မှာ သူမ၏ အချစ်များကို ပိုင်ပိုင်ရယူခွင့်ရှိလာလိမ့်မည်လို့ ထင်ထားသောနေ့ရက်လေးက ခုတော့ အမှန်တကယ်ပင် ရောက်ရှိ လာခဲ့ပြီပဲ။

သူတို့နှစ်ဦးအတွက် ဒီလိုချစ်ခြင်းတွေ ပြည့်နေမည်ဖြစ် သော နေ့လေးသည် ယခုချိန်မှစလို့ နောင် အနာဂတ်နေ့ရက်များဆီ တိုင် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးခြင်းတွေနှင့် ချစ်ရက်ဆယ်ကမ္ဘာတိုင်တော့မည် ကိုလည်း လူနံအောင် သိနေပါတော့သည်။